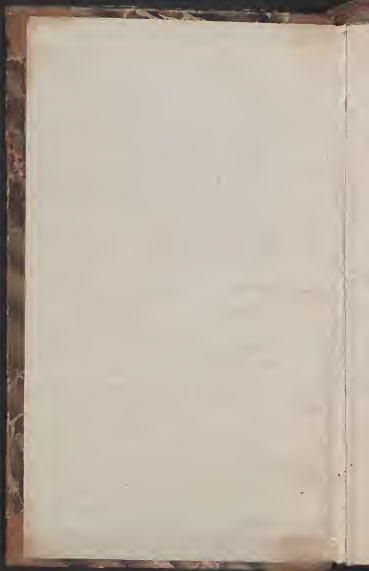
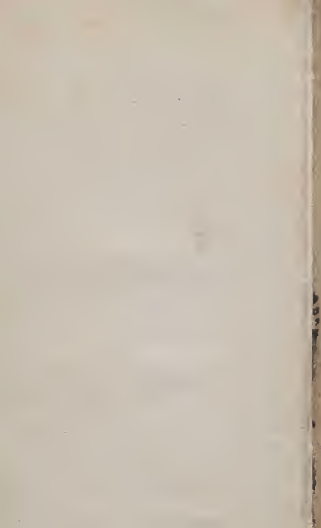

811

Sr₅

N i m u r

af

Dómsvíkinga Sögu,

ásamt

Fertrami og Plató.

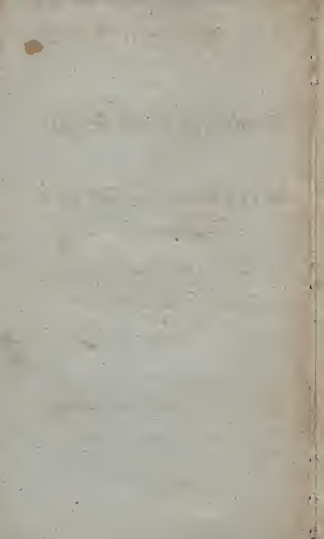
Declar af

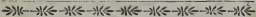
Sigurði Breidfjörð.

Læst af

Videyarklaustri, 1836.

Prentaðar og útgáfnaar af Bókpræðjara,
Selga Selgasyni.

Þ í m u r

af

Þómsvíkinga Sögu.

Fyrsta Ríma.

Þ austri dagur minn nýr, náir fram að
stína, morgun: roðans hæðan hýr, hressir þánka
mína.

2. Qved eg mér hjá konum hljóðs, kominn
í sætt ljóða, þeim ef kynni efni óðs, ennþá
fram að bjóða.

3. Væntir mig um vetrar: stund, þá veggja:
ljón er freðid, þeirra kyni' að lifna lund, ef
laglega væri qvedid.

4. En — þú, Gýdjan guddómlig! sem gáfu
veitir slíka, kém eg enn að kalla' á þig, komdu
til mín lífal.

5. Hvarfla þú frá hærðu trón, hínagð augum
fríum, láttu mig þig sjá þjón, sveypaða qvif:
um stýum.

6. Styrk þú hjá mér abl og vnd, allteins nú og forðum, leggdu mér í höfud hönd, hjaladu þessum ordum:

7. „Son minn! komdu í saungva rann, sjálf mun eg til hlýða, yfir þig legg eg auda þann, er orkar dikt að smíða.

8. Þér eg lána megnid mitt, mærdar:saung að gétu, eg hrýs svo til mín hjarta þitt, hjá mér skaltu vera.“

9. Þegar eg hefri þessi ord, þjóta' að hlustu minni, set eg mig við saungva bord, signdur af hendi þinni.

10. Styrktist vakar vísum hér, vakna' upp, þú, sem sefur! mansaungs skalan úti er, esnid þannig þesur:

11. Tófa nefna mun eg mann, mærdar forst í tóni, í Danmörk átti hérað hann, heitir það á Sjóni.

12. Þar var qvæntur þegninn snar, Þór- vor hét hans kona, meður honum mærin var, módir tveggja sona.

13. Afri var hinn eldri svæinn, yngri Pálnirs gétum; launson Tófi átti einn, er vér Sjólnir hétum.

14. Tófi gaf upp aldinu end, einnig dó

hans kona; foreldranna fé og lönd, féllu í hendur sona.

15. Þridhusonurinn Sjólnir þá, frétti samarsana: hvað hann ætli fjár að fá, fœduræptir bana?

16. Af lausum aurum öllum þú, upp þalt þridjung bera, þó fasteign einga fáiir nú, færri betur gæra.

17. Eg vil þridjung allan fá — ansaði fleina-vidur — þeir til svara: það er frá! þótti Sjólni midur.

18. Sjólnir reidur fór á braut, sinnur Gatald Sjóla; ræsir tók fyrir ráðanaut, reynir hildar fjóla.

19. Sjólnir maður vitur var, vissi brögðum stýra, hatur þó í brjósti bar, til beggja sína hlýra.

20. En um Dana alla grund, eldin þekkti klófa, engann frægri í þann mund, enn Afa soninn Téfa.

21. Sumar hvert í hernad fór, hafði jafnan sigur; víkingana svelgdi sjór, saung í þúngum vigur.

22. Sjólnir talar sœmda seinu, svo við stýrir láða: þyki mér þú ekki einn, eiga Danmørk. ráða.

23. Medan Afi uppi þar, er með sína

brófa; rægti hann þá, svo ræfir var, reidur syni Tóka.

24. A Gautlandi Afi þá, átti vinsæmd góða, við Ottar Jarl og eittsinn sá, úngum heim nam bjóða.

25. Afi héldt á hafid blá, með hundrad vassa drengi; seglin voru reyrd við rá, rundi byr við strengi.

26. Beitslu þáði Afi að, Ottari Jarli um stundir, síðan þadan setti á stad, sela fram á grundir.

27. Garaldur féngur fregna féck, að farinn er Afi úr landi; tón skip á báru beck, bjó í góðu standi.

28. Hundrud manna fimmm til fær, fara þessa bidur, að hitta Afa og hagna mæð, halinn reyna vidur.

29. Sendimenn um sela-ból, funda-vegnum renna, uns að þeir við Gyðar-skjól, Afa ferjur fénnu.

30. Hinir ekki varir við, verða svikum töldum, fyrr enn þetta leida lid, lagði jární að holdum.

31. Afa bæði og allt hans lid, öldin deyddi hara; hinir komu vörn ei við, varð því svo að fara.

32. Með skip og fé til Garalds heim, á

húna-vögnum þessa, fylkir dævel fagnar þeim, segur þótti reyfa.

33. Krækileg var ferdin sú, — fylkir mælti láða — eg má fyrir Alla nú, einn í Danmörk ráða.

34. Sjátnir sáð hana segja satt, og sýndist unnið mikid; honum var í góði glæði, að gat sinn bróður svikid.

35. Þessi kénur fregn á Sjón, fær það Pálnir. heyr, um síns bróðurs bana' og tjón, bólid þótti meira.

36. Svo varð mikill harmur hans, að hlaut í sæng að vera, en þóttist ei við þengil lands, þref til hefuda vera.

37. Einn fóstbróður átti hann, er menn Sigurd kalla, vírann bædi og vinsælann, vörðar þenna spjalla.

38. Pálnir leita ráða réð, reekinn víður tjáða, hann ef gæti hag þann fjed, að hefna' á stýrir láða.

39. Sigurdur mælti: ekki er, auðid hefndir rækja; heldur vil eg handa þér, hústrú væna sækja.

40. Pálnir aptur ansar þá, álfi myndarsteina: hvar þinn flendur hugur, á, hér um máttu greina?

41. Sigurdur tefur svo til spjalls: sorga-

bót þér veitir, ágæt dóttir Ottars Jarls,
Ingibjörg sú heitir.

42. Audfeingin mun ei sú snót — upp
það hinn nam bera — en helstu mína þarma-
bót, bygg eg þetta vera.

43. Sigurdur fór af landi leid, ljúfann
hitti svanna, áhalds hafði hann eina fleid,
og áttatíu manna.

44. A Gautlandi Ottar fann, erindid
fram nam bera, Pálur segir hann merkis-
mann, um marga hluti vera.

45. Hann ef ekki frúna fær, frída vefja
ormum, ætla' eg dragi enda nær, æfi manns
af börmum.

46. Þaut svo tali þvi með þeim, þótti'
ei sæmd að minni, Jarl skal færa þana heim,
og heitir dóttur sinni.

47. Sigurdur þadan siglir heim, segir
Pálur fréttir; við veitslu tók að búast heim,
úr brjósti sorgum létti.

48. Ottar Jarl og Ingibjörg, austur
þángað vitja; sveitin fylgdi mamma morg,
meyar brúðkaup sitja.

49. Þorstu nótt, þá fadmar sprund,
frægur njótur geira, draumur henni barst í
blund, sem bóndann lætur heyra.

50. Þóklíft eg — qvad þorna = flód —

á þessum oðlar gardi, ega vef, þar 'nppi stóð,
og með fleid hann bardí.

51. Þesurinn þótti mér vera grárr, var
eg hann að skaka, einum þræði af féll kljárt,
upp eg vilði taka.

52. Það var höfund Garaldar, hilmis
jardar Dana, rétt í því eg vakin var, —
vör qvad byrdar grana. —

53. Betur dreymt enn eðli er — orð nam
Pálmir spinna — það og líka þykir mér —
þrúður sagði tvinna. —

54. Ingibjörg sér ól á flaut, arfa firrð-
ann tjóni, Pálmátóka heitid hlaut, hann
vör upp á Sjóni.

55. Strax á árum æðfunnar, óðins meid-
ir flíka, sterkur, fríður, vitur var, vinsæll
gjörðist líka.

56. Aður enn fengi fullann þrótt, fleyg-
ir mundar - jafa, fœður hans nam sæfa sótt,
sonurinn fœð nam taka.

57. Í herforum úngur þá, eptir Pálmis
bana, úti' á mörum lagar lá, landi víf-
ingana.

58. Sverðs í ömum aðlegdar, ærinn
veittist sjóður, fleirstum mönnum frægri var,
fœður = líktist = bróður.

59. Þarl þann nefna ber í brag, Breta

stórði láði, sá hét Stefnir, heilla hag, hilmir lengi þáði.

60. Dóttir eina, er Oluf hét. átti njótur skíða, segurd hreina hennar lét, heyrast þjóðin víða.

61. Þálnatóki og öld hans öll, í herferdum brínum, þáugad ok um ísu vell, ára vögnum sínum.

62. Gerja vildi um héraðin, hjörinn skilst við slidur; fridar-skildi héldt upp hinn, honum veitlu býdur.

63. Þetta Tóki þiggja vann, með þýðum vina-málum, sveitin flóf í sjóla vann, fóttradi vín af stálum.

64. Oláfu festi Tofurs jód, járnareynir frídi, veitflan best með blóma stóð, brúðkaups aukin þrýði.

65. Tóls nafn líka gilfi gaf, gøfugum klæða handur, helfing ríki öllu af, og allt nær hann er dauður.

66. Eptir þetta þóptu örn, þokadi Tóki ad hafi; til stjórnar setti Bretka Björn, sem brúðar var ráðgjafi.

67. Svo nam búast halur heim, ad halda fjóum ránga, skyldi frúin fylgja beim, fram til sjóar ganga.

68. Kastar festum lystugt lid, frá landi

nína slaga; rastar hestum vanda við, vöð til húna draga.

69. Best er hætti hróður minn, hef eg mistann tímann; nóg er þvætt í þetta sinn, þarna er fyrsta tíman!

Önnur Tína.

Förða salur opinn skal hér standa, verður regna, víti menn! vísna grein að smíða eun.

2. Hörpustrengur stíður gengur varla, opt var stytid, en aldrei ver, óðar: rit úr höndum mér.

3. Opt mér leidist, öll frásneydist gleði, þessa um góðu Eyum í, ílla ljóðin ganga því.

4. Af innisetun, einnig Betrar: hridum, sýla' og leti' í mér er, ekki gét eg quæðid hér.

5. Þá var annað, þegar á manna fundum, mátti spanna mjadar lék, og margar fann til skémtanar.

6. Þá var annað, þegar í ranni Dana, dansa vann við dróflingar, og dægur fann þar ununar.

7. Þá var annað í Rauðmannahöfnum, gleðisþel við húsin há, hebra til og mega sjá.

8. Þá var annað, gamum svanna vafinn, í vörðum sitja Vestra þar, og vísna flytja hend: íngar.

9. Þá var lífid létt sem sífuveitur, þegar vífid við eg qvad, vill nú sölfa fleira að.

10. Þó eg reyni þessar greinir smíða, eyddar sult í allann stad, enginn vildi' eg hafi það.

11. Einhvernvegin og þó seginn vildi, min viðljúka lofordin, og lengri brúka' ei Mansfauningin.

12. Pálnatóki traustur ól frá landi, ferdir jók um síla sverð, seglin flóku vedur hord.

13. Reidin flundi, ruggadi undir báta, fátur funda fram þar drógst, froða hruundi nidurum brjóst.

14. Bragna sjótin sá úr fljóti rísa, og dansa móti Dana-land, drengir fótum stigu' á sand.

15. Heima' að Sjóni flæðar ljónum binda; Jarl að búum sínum setst, safnar grúa fjárins mest.

16. Þókti enginn, utan þengill sjálfur, frægri' að aud og orma-lá, allt um haudur Dana þá.

17. Garaldur Sjóli hafði ról um bæi, víða náði vitja sá, veitslur þáði bændum hjá.

18. Pálnatóki figgja flókur náði, veitslu bjóða' á vina-hátt; vordur þjóða kémur brádt.

19. Dvaldi lengi; drós var fengin hara,
þjóna ræsi mærin má, mærdin æsu nefnir þá.

20. Var Saumæsa vífid glæsilega, auk-
nefnd líka í þeim rann, allvel þíkan þjóna
fann.

21. Heimreid Sjóli sæmdur hóli' og gjöf-
um, þá með sama þjónustan, þyð á fram-
an gjeraft vann.

22. Tóki frétti tröðu netta flæða: hverr
þesir fadmad fast svo þinn, flötinn mjadma
nýsprottinn?

23. Garaldur gramur hjá mér gaman
þáði, víst um of — svo vífid qvad — eg
værd að losa honum það.

24. Á sínum tíma sörva gíma fædic,
lætur falla sveininn Svein, síst tilfalla
meinin nein.

25. Upp með Tóka æflu jóf já daga,
unð hann þriggja vetrar var, að veitslu tiggi
fémur þar.

26. Nær yfir bordum alfar torda sitja,
fémur æsa inn með Svein, og til ræfis
géngur hrein.

27. Herra góður! — hóf svo fljódid
rædu — að þessum sveini' er sjáid hér, sann-
ist eini fadit þér!

28. Spurði' að heiti sprund og breyttir

litum, stýrir manna'; en mærin þá, mundi' híd fanna greina frá.

29. Þú ert, kona! — þengill svoa talar — heipt rækjandi, heimskulig, eg held að fjandinn dirsi þig!

30. Að þú þorir augum vorum fyrir, slíkt að þvætta þrátt ófett, þessu hætta máttu slétt.

31. Ef þú fremur að því kémur máli, mun eg láta meida sljóð, en mér ei játa þetta jóð.

32. Tóki mæ'ir til við dælann hara: satt mun þykjast segja sljóð, síst er hvíul mærin rjóð.

33. Þeingill segir: þess mig eigi varði, hér þú mundir hlutast til, heimsku sprundi þó í vil.

34. Tarsinn svarar: sem þér, hafi! lífar, eg um þetta þagna má; þó skal eptir drengnum sjá.

35. Svein uppala' í okkar salatynnum, skal með æru æ hvört sinn, eins og væri sonur þinn.

36. Það má vera — þengill gérir svara — þó sveinninn heidur þyggi' af þér, það er reidilaust af mér.

37. Síðan hafi heim nam fara þadan, skildu fátíttir ofaná, en ætíð fátítt varð milli þá.

38. Þessi er gétíð: þenna vetur sama, Ólaf fæddi úngann níd, ættar græddi skardíð víð.

39. Áka heita úngann sveitir láta, upp á Sjóni alast vann, elskudu hjónin nídja þann.

40. Sveinn og var að vístum þar með Garli, uns hann vetur fimmtán féck, fundíð gétur Tóki rekk.

41. Þú mátt fara — þannig svarar Tóki — Harald finna fœdur þinn, og forn á minnast víðskiptin.

42. Heimtu líð af honum sniduglega, og seg þig vera sonur hans. Sveinn þá fer til síjéra lands.

43. Eins og Tóki áður klókur mælti, upp nam þera erindíð; andlíng snérist reidur víð.

44. Það Haraldur þorð víð balður tjáði: ei mun logíð, ég vil spá, að Resu smoginn sértu frá.

45. Þú ert fól og fantur blánlegur, að íllu fénnður, arma soín! eins og qvendíð meðir þín.

46. Þinn þá segir: hefði ég þegíð, fad-

ir! ædri qvinnu að fæðast frá, en forsjá þinni kenna má.

47. Þú tilvaldir þessa spjalda eyu, en eg er sannur sonur þinn, segir þannig móðirin.

48. Þrjá um tæri þig eg géri beida, því ef neita' ef þotir mér, því skal beita er midur fer.

49. Þá nam svata Sveini hafi reidur: eg skal fá þér öldu fyl, en aldrei sjá þig framur vil.

50. Ekeidir þrjár lét þengill fát tilbúa, Sveini hafi þær selja réð, og sinna granna hundrad með.

51. Þrjú á Sjöni þáði ljónin ránga, lífa Sveinn, og lagdi af stad, lyndis-hreinn að reyna náð.

52. Í hýmum flodum um síns fæðurs ríki, með hópinn manna, horfinn fríð, herja vann um sumaríð.

53. Hann frá bændum brenndi' og rændi audi; löngi segir þjóðin það, þengill eigi gaf sig að.

54. Heim að Sjöni halur á ljónum reida, í hægum byr um haustíð fer, heima býr þann vetur er.

55. Að nærsta vori nefna þotir sama;

sex til fleidir fjóli lét, Sveini reidi' og dauda hét.

56. Adrar sex til upsa beðs af Sjóni, líka færa lætur hann, um landid ætt svo herja vaun.

57. A Sjátandi eins og fjandi grimmur, myrdir brandi mildings þjóð, makadi landid rauda blóð.

58. Ymsir flúa, eign og búi tapa; kóngur sinnir ekki enn, að þó finni slíku menn.

59. Ad Sjóni heim um haustid beinur lagdi, þær um vetur var þar enn, að vori hvetur fylgdat = menn.

60. Sinn með flota og sveina snotra alla, kónginn sinnur fœdur sinn, frama stinnur reðurinn.

61. Diggja beidir tólf framm fleidir leggja; gegndi arfa gílsi hreinn: geyfi djarfur ertu, Sveinn!

62. Það eru undur, engin mundi' eg stærri, að þú þerir, álma-freyr! í augshn vora koma meir.

63. Með sverdi' og eldi eyðir veldi mínu, ættir hánga, aulinn þver! aldrei gánga stal við þér.

64. Þinn þá segir: hljóti' eg ei þá tneri,

til orrustu stóra' eg á þig þá, ef þú þorir
ná að flá.

65. Kóngur segir: svo má eigi verá, held-
ur fleyin fæ eg þér, fardu', og svei þér
burt frá mér!

66. Nú sextu neglu-kriur hafði, Sveinn,
og ók nú aptur heim, innir Tóka' af mál-
um þeim.

67. Jarlinn fagnar frídum bragna stýr-
ir, nefna' eg dreng þig dygganu kann, dá-
vel géngur! — sagði hann.

68. Eptir vana á veldi Dana herja, í
sumar, vinnur! verður þú, vert ei linur
sókná nú.

69. Nú mun lengur niðlung dreng ei
þola, enu þótt qvú að þér lid, ekki flýa
megi þid.

70. Eg skal vitja yðar og sitja nærri,
til Bretlands fara fyrst eg má, með firda
stara kém eg þá.

71. Þegnudu seggir, því nærst leggja
báðir, undan landi á löginu blá, léf dyn-
jandi segl við rá.

72. Sókn að vana Sveinn um Dana-
grundu, lætur dynja dag og nótt, dögling
kynjar æðid ljótt.

73. Kéngur segir: svo má eigi standa,
ofkar því sjá eydir ró, og fimmtíu skeidar bjó.

74. Fylltir sjálfur fylgdi álfum forða, í
Þorgundarhólni her, um haustid fundu
stála grér.

75. Þá var qvöld, svo kunní' ei öldin
seggja, randa þrætur ráðast í, ró um næt-
ur fjósa því.

76. Hætta verður, bróður stérður lífa;
dverga brotinn bátur er, bragur þrofinn
lífa mér.

Þriðja Ríma.

Rétur sætur sitji' í ród, sónar vín skal
bjóða, qvæða lætur gígjan glöd, glymja í streng-
jum ljóða.

2. Samt var svönnum þýdum það — því
má öldin trúá — qvæðamönnum allvel að, opt
á qvöldin búa.

3. Nær lýftug qvæðu ljóðin þeir, linna-
múru grundum, kofsa þáðu' og másté meir, í
myrkurdúra stundum.

4. Hagur megi enn er eins, Þsásvæðis grön-
um, þar ei segjast synja neins, síðugum qvæða-
mönnum.

5. Man ég lífa, að lúfan góð, linadi
þrauta: þínu, þegar þífan Rósa rjóð, ruggadi'
á stanti wínu.

6. Linda: spaug, eg losa vinn, laungum þetta efndi, mansaung engann yrkja kann, án þess hana nefndi.

7. Hér að framan heitorð mín, hef' eg gjört að brjóta, og ekkert gamans ord til þín, ennþá látið hrjóta.

8. Í tveim mansaungum braut eg bert, bót er frá að glósa, vísu enga um þig gért, í þeim hef' eg, Rósa!

9. Þánkarætur þrútna móð, þetta bæta verður, þú forlætur lyubisgóð, linna stræta gérður.

10. Þó aldrei skima heyrir hrund, hróðrar greinir linar, þig mun dreyma um dúra stund, tíft þín eina vinar.

11. Efti mæla meir til þín, iná eg, sprund: íð fríða! lifdu sæl! Því sagan mín, segist opin bíða.

12. A dverga: faldi dagur hreinn, drégst að augum seggja, þá Garaldur Ejóli' og Sveinn, saman skípun leggja.

13. Orrustu hófu um ísu völl, ymsum bana stofna; sverdin flófu skjalda: bört, flirtur grana rofna.

14. Litadi sæiun bragna blóð, á brimils stóru veldi, allann daginn stríðid stóð, stuunda fór að qveldi.

15. Elidrin fríðu svo í svip, sveppudu fleina stóru; hroðin tíu tiggja skip, en tólf af Sveini voru.

16. Sveinn þar inn á voginn vann, vognum reida snúa; í fjardar-mynni fóngur kann, Kjænn um fleidir bua.

17. Nptan þenna þánga um gólf, þrefinn stals í vjési, skipum rennir tvísvar. tólf, Tófi' að fjardar nesi.

18. Gestir tjöld við svalann sand, sendir rínar loga, einn um qvöldid upp á land, með orvar. géð og boga.

19. Haraldur Sjóli sama mund, senn því fór að náttu, uppá rólar græna grund, með garpa fjóra og átta.

20. Í flógi taka vörðar við, og verma sér á glæðum, létu bakast logann við, Loðung fór af flæðum.

21. Bálid jók nú sveit um sinn, sér þess varma nýta; Pálmatóka' á ferð eg fin, fær hann eldinn líta.

22. Kænna þengil þóktist rétt, þar hjá mengi seggur, áfram gengur ofur sett, or á strenginn leggur.

23. Bogann dró með bragda síð, býtur sjóar skara, inn um þjó og út um qvid, or-tn smó á hara.

24. Kóngur bana fljótt nam fá, fyrdum jóf það fladann, jöfur Dána lidinn lá; labbadi Tóki þaðan.

25. Til manna sinna fetar frá, sjólnir þdu bjarma; flokkur hinna stúrlinn stár, stillir lidinn harma.

26. Sjólnir var í flokki þeim, er frá nam ádur segja, um látid hara bidur þeim, brögnum öllum þegja.

27. Þeim eg róm á koma þann, ef látir sama berid, að í skjóma-stúrnum hann, flotinn hafi verid.

28. Sjólnir steytid finnur á, foldar-vegi beinum, það vardveitir sjálfur fá, og sýnir eigi neinum.

29. Hárð á svanna hugar-rór, bristist síra linna, með tuttugu manna Tóki fór, tíginn Svein að finna.

30. Finnur hann og fer með gát, fíngra njótur steina, en engum manni mildings lát, mundi Tóki greina.

31. Sveinn vard feginn svinnum hal, síðan ráðum haga, Tóki segir: skipin skal, skjótt úr festum draga.

32. Illt er að vera inni hér, að ofð hinir fróa, á flotann þverann verdum vér, vassmannlega að róa.

33. Settist flotna sveit við ár, svo að mundum hitnar; fylkir's brotna ferjur þrjár, flotinn fundur-slitnar.

34. Téka lídidið vanið var, vögð á breiðum flóa, út um hlíðid auda þar, öllum fleidum réa.

35. Gleina vggur flotann hinn, fann og þarann seggja, að mönnum tiggja' um morguninn, með það allir leggja.

36. Þeim var sagð um sjóla lát, sveitin gríðin falar; Þarlinn spaft þar gaf að gát, gíð nú fram og talar:

37. Yður látum fyrir flein; fanga ljótann bana, utan játid allir Svein, einvalds konung Dána;

38. Játar sveitin fús á fríd, fær ei neinn skal saka; konungs heiti vann þá við, vitur Sveinn að taka.

39. Setst að völdum sjós og lands, forgir hverfa reka; kóngur holda fýfir-fanð, fódurs erfi dreka.

40. Tóki beidið fyrst að fá, fór til Bretlands géra, um haustid eyðist erfid þá, andling lét svo vera.

41. Bjó svo fátinn húna hinn, héldt að seltu lóni, en setur Aka arfa sinn, yfir bá á Sóni.

42. Ad Breti ládi áframmi öð, eifum
fjós ótraudur, við stjórna-ráði strax þar
töl, því Stefniur Jarl var daudur.

43. Þann svo bida' um vetur þann, vandi
stjórnum flóka, ad sumri lýdi senda vann,
Sveinn til Pálnatóka.

44. Þodskap flytja bragnar þar, bréfa
greinir vidur, fongur vitja veitflunnar, vopna
reynir bidur.

45. Þinn því sidur alt gaf ad, ei qvadt
mega fara; erfid bidur árid það, undrat
þetta hara.

46. Eist þarð nú ad sumri dvel, Sveinn
vid mjodinn raudann, lætur búa erfis-öl,
eptir foder daudann.

47. Til Tóka leita lætur tamt, lid ad
bjóða fremur, reidi heitir sinni samt, fá ef
nú ei fémur.

48. Eydir fjöla orða flid, ita bidur flyt-
ja: best er Ejöla' ad búast vid, þodsin's skal
eg vitja.

49. Bragnar snula braut úr rann, þedin
fóngi greina; Sveinn því búa veitflu vann,
vanta þókti' ei þeina.

50. Miklum býður muga þá, milding-
þangad fremur, daginn lidur erfis á, ecki
Jarlinn fémur.

51. Drekkur fegin þjóðin þá, þétti gleði á hjalli, stóð endvegi utar-frá, audt fyrir Téka Jarli.

52. Það er að greina þessum frá, þengill kom siglandi, hundrað sveina hafði og þrjá, hesta fjós úr landi.

53. Hálft vöru Danir blés um tjern, hinir Enskir vöru, fylgdi hanom Bretski Bjern, búinn abli stóru.

54. Evi um búa þegnar þá, þunga græðis kláfa, létu snúa landi frá, legðu ræði í háfa.

55. Evi til hallar leidir lands, labbar þjóð frá græði, settist Jarl og seggir hans, að síðlings staupa flæði.

56. Sjólnir situr hilmí hjá, hljóðskraf við ham semur, raudur litur ódum á, andlit Sjóla kénur.

57. Kértis-sveini Sjólnir flár, fær eitt skepti í hendur, fágad breinum furu ár, falurinn gulli rendur.

58. Þer það drengur beðjum að, bragða sagði refur: sýr, ef enginn þekkir það, þegna, átt sem þesir?

59. Sveinninn loðar sætum frá, sýna flerstum nemur; örina Jarli sýndi sá, síðan sýr: ef kénur?

60. Skeytid á eg — anfar Jarl — og það dável kenni, í hendur fá mér sífu, Jarl! forðum brá eg henni.

61. Hvar við skeytid skildir þú? — Skjöldurug spyr hinn flóti — þér skal veitast saga sú, Sveinn! — qvæð Pálnatóki. —

62. Þú boga dró eg mætti míns, minnst — qvæð Jarlinn stími — þá flein í þjóum fœdur þíns, sól eg hinnsta sinni.

63. Etód upp reidur ræfir þá, reðum þannig býður: alla deyðid fræla þá! þusti á fœtur lýður.

64. Jarlinn berann brandinn dró, biftist þannig fundur: Sjólnis þverar herðar hjó, hlutadi manninn fundur.

65. Eíðan gylðir hlaupa' úr höll, hlinir mjallar ósa; fœltin vildi inni ell, undan Jarlinn kjósa.

66. Ut úr ranni allir fenn, æða' að tjarnar: nipi, vantadi manninn enska enn, og er af Bjarnar lídi.

67. Ekki minni. von að var, vamm svo Jarl úrsk'ra; Björn tilfínnur fœddan svar: fá mun fallinn vera.

68. Björn til hallar brá sér heim, bragð á. nandum þókti, hetjan snjalla í hendur þeim, balinn dandann sókti.

69. Nú á skeidir flýta fer, festum þasta' af landi, seglin breidir klár á knet, káldur rasta andi.

70. Ekutum undir' reisug reid, rán á lýra stöðum, klosin sundur fólgað breið, klappaði stýris- blöðum.

71. Hestar banda' um lánga lá, lipurt nenna' að strjúka, vinda andi þúngur þá, þunna flennir dúka.

72. Saung í bandi, braðar gnöð, byrð í mestu fjörum, hjá Englandi lýdir vöð, lægdu' og festu knörum.

73. Drottinnar gríma um háa hvel, hug- ar-þreytir láinn; þrotinnar Ríman, þá er vel, þessi heitir búinn.

Fjórða Ríma.

Þessia ræðu hróðrar má, hlýði rjóða falda norn, gæti' eg qvæða; gígju á, Gagara-ljóðin flögib forn.

2. Við þetta esni' í þaula' eg sit, þögn og leti sækja' að mér, allt í svefni fram það flýtt, forðum betur qvæðum vér.

3. Krapta smáður qvæð eg hér, kunnug orð- in sannað það, ljóða dauður ándinn er, orða- fjöldin flínir bláð.

4. Nær mig um hrannar heidi bar, þestur

flóða beina leid, í Vestmannaeyarnar, eptir
ljóða dísu beid.

5. Kósa hlur sína sjón, sveddan illa fellur
mér; oðkur skilur Ósa : frón, enda á milli,
því er ver!

6. Beit eg fríða skjóðid því, sögunð dalann
æðrum lér, en þessum víða andnum í, ófarsæ-
lum gleymir mér.

7. Svona' er háttur hlutum á, hafa' og líða
má eg það; von er bágur mér veiti þá, víser
smíða' í þessum stad.

8. En þarna lenda vill það við, varna
baga þeim ei má; Mánfannings endar aflagid,
ættur sagan heyrir þá.

9. Þar var Ríman áðan ell, itar gátu-
hofaum náð, sama tíma heim að höll, hlin-
ir plátu tróðu láð.

10. Eumar nærsta sorgir ól, svinnri drótt
í borgar-rann; Tóka glærsta tvinnu-sól,
tekur sétt og deya vann.

11. Eski á landi ensku þá, undi lengur
hrínga-bey, þaðan bandid eya á, htið dreng-
ur sinnum kner.

12. Eptir skilur Bretska Björn, borgum
frí að ráða þó, í þægum byl á þorska-tjörn,
þrennar tíu skeidir bjó.

13. Undan landi dögling dró, drekahauður
fölmundar, fór herjandi um frón og sjó,
fengu dauda víkingar.

14. Um Tra' og Sketta lætur leud, laga
blód í fleina hryd, gnógudu brottar raudir
rönd, reður ódum magnar strid.

15. Sumur þrjú í hernad hann, hríguur
dregur saman fé, síðan nú til Vindlands
vann, vanda stregur skeidinne.

16. Gjerutíu um flyðru torg, fleyin Greif-
inn þá hefur; í landi þvi nam byggja borg,
Búrisleifur konungur.

17. Þálnatóska þrekiu þann, þengið hræð-
ist allra mest; ráð þvi tók við roðann mann,
að reyna gæða böðin flerst.

18. Honum býður höllu í, heim í stad-
inn Tóki vann; andling blíður orða-
fri, eftir það svo tala vann.

19. Við þig leggja vina-
fund, vil eg — frómur Sjóli qvæð — og fylki seggnum
fá í mund, frón á Þómi heitir það.

20. Landid verja verður þá, ef vilt að
festum mála þann; handur skerja jólnar, já!
jofri besta svara vann.

21. Þerinn stjórma tredur torg, til svo
formar stjórnuar, fer á Þóm og byggir
borg, baldur orma dalneidar.

22. Eimdid vandar hallar hann, hafð þar láin streymir inn, hálft svo standa' í vatni vann, víða og háa byggingin.

23. Hefu tilbúa vann þar við, valtir hreggja fjölmundar, hundrud þrjú á mätad mið, máttu leggjast fjölbundar.

24. Þenna voginn' þvert yfir, þar þvar bundu fleidarnar, gæð fleimbogi' og djúpar dýr, drengir undur gjördu þar.

25. Þynnar voga líðid lét, læstar huldum járna blá, á fleimboga brúna eg gét, bygging furdu flendur há.

26. Læstar sjóar leidir, þá, lausa breiðist flögurinn, innum róa enginn má, utan leyfi foringinn.

27. Frægðar róm um fágad torg, fengu' óringar byggingar; hét á Tómi Tómborg, Tómbóringar bjuggu þar.

28. Þálnatóki lætur leg, lýdnum borgar setja þá, saminn flókum málum mjög, mein og sorgir hverfa frá.

29. Upphaf laga þeirra er það: þángad eldri' ei ráðist menn, enn fimtugs daga aldri ad, eðl sem héldu bodorden.

30. Yngri vera enginn má, enu átján vetra' í þessum stad; kunni ad berast eitt hvad á, allt skal meta Tóki það.

31. Þó bálinn dauða fjálf sé, seggja flýa engian má, eda í naudum æðru hér, ord að drögja verum frá.

32. Rögnburð flófinn fordíft menn, frægum seggjum auka tál, ell skal Tóki tífínden, tala' og leggja undir mál.

33. Í annam stad, ef líbíd lýst, leidd í dróttu verður sal, enginn þadan þiggja víst, þremur nóttum lengur skal.

34. Evi sem bræður svarnir þar, sérhverr annars hefna má, sá er skjæðust sárin ber, sér þó hann ei qveinka má.

35. Enga konu eiga má, eda neina fadma snót — var það svona? svei því þá! svarna greinin, hún er ljót! —

36. Með þessum legum þjóðin sat, þar um bríð í Tómasborg, með brotta-flögum herinn gat, herjad víða enn um torg.

37. Sérhvert landid sigur í, sóltu frómu hetjurnar, ósigrandi þjóðum því, þóktu Tómasviðingar.

38. Feiðir' eg nara frá þeim far, finna endin grana má, Þarl, sem Garalds heiti bar, hann Sjálandum stýra á.

39. Strút-Garaldur heitinn var, blinur feli þnavar ulls, batt síðfaldinn hann því bar, hláðinn tíu mörkum gulls.

40. Strát-Garaldur son gat sér, sem að orku nóga var, hann Sigvaldi heitinn er, Gái Þorkéll annar var.

41. Dóttur Jarlinn eina á, unga' og fríða, líka sér, Tófu kalla þjódir þá; þessa bída látum vér.

42. Þá Veseti bóndi bjó, Borgundar-i bólini einn, með konu tetri, þýdu þó, þess-um var og borinn sveinn.

43. Dygra Búa bóndans fund, börfar skjalda nefndu þann, hetjan trúá hljóð í lund, hræddist aldrei nokurn mann.

44. Sigurdur Rápa hlýri hans, hrísti summu gángerðar, hers vid dráp ei hafði stans; hans Þórgunna systir var.

45. Þeirrar konu fékk til frúr, fylkir's Dana ráði með, Afri sonur Tóka trúr, tekur hana sinn á bed.

46. Með Þórgunnu (gat einn son') geymir skenta Sjóni á, klæða runnur vígs í vou, Vagn er heita látinn fá.

47. Hann á Sjóni heima ver, hagar Afri stóð sem best, vart sverð-óni vetrar sex, verk-in stráka æfði flest.

*) Það innflettur er geygata, þot þar vinnast i þann-ritid. . Ueg.

48. Hann var baldinn, beifflýndur, bardi' á mönnum hvar sem stóð, þóddist aldrei Aka bur, atlot sönn ef bæar-þjóð.

49. Í Borgundarhólmum hér, hjá Veseta dvelja réð, lífa' á stundum laufaver, þó lítid betra vilji gæð.

50. Gilt var að tæta' um Aka nið, í æfku mjög því baldinn var, elskadi þrætur alla víð, áflog, flog og ríðingar.

51. Bestur hann víð Víða er, bod hans stundum rækja vann, hvað sem annað öld framber, engis mundi vörða hann.

52. Hitt þó sanna segurnar, þó sinnið þækti brögðin stríð, allra manna vænstur var, að verti' og mætti' á sinni tíð.

53. Móðurbroður Víli hans, býsta frídur eðfi var, í skipi hljóður, meir' enn manns, mátt í stríðum örmum bar.

54. Örrustu-grímmur, abramur, opt í þrautum sigur bar, lyndis-dýmmur, drjúgmæltur, dýgurd nauta' á fíroeki var.

55. Sá sem gæfu sanna bar, Sigurdur Gempa, broðir hans, mikilhæfur maður var, og mesta kempa í stála-dans.

56. Um Sigvalda segurnar, sannar finna lýsingar: fríðleiks aldrei færvann bar, fólur finna-bjórninn var.

57. A háum leggjum hrykinn flód, hnítt-
ar sóltu á nesid mest; en af seggjum um
þá flód, eygdur þótti manna best.

58. Þorkéll bróðir hans var hár, hreyfði
fjádur rómu í, vitur, fródur, vel forspár,
vöru og báðir eins í því.

59. Jarlsins fýsir jöðin þar, Tórnaborg-
ar finna lid; fram á hnýsu foldirnar, flyðru-
torgar leiddu fid.

60. Bard að efnum farar fátt, fœðurs
lundin þótti bift; ítar stefna eina nátt, að
Borgundarhólmi fyrst.

61. Eitt Veseta besta bú, burt með ráni
tóku því; undan létu landi nú, lagar-
mána runnar frí.

62. Skeidir höfdu hlýrar tvær, og hundr-
að manna, valid lid, ekki tœfdu, um ægis-
mær, øsladi hrannar ráðhrid.

63. Hjólin orga, rymur rá, ruggudu öld-
ur, saunglar þeyr, Tórnaborgar höfnum hjá,
heslud feldu seglin þeir.

64. Pálnatóki arkar enn, á steinboga í
kastalann, fylgdu flókum margir menn, mari
voga lítur hann.

65. Hann þá frétti um foríngjann, er
færði sveina þángad lid? hinir réttann segja
sann, sitt og greina erindid.

66. Vid þeim tókur geira grér, að gaungum sjóar lídidi þar, járnþurd þrekin opnuðer, inn svo róa skeidarnar.

67. Jarlinn reyna lætur líd, lífa' að mátt og aldri þá; heiftin sveina hlaut þar bíd, hinir máttu róa frá.

68. Brædur síðan leida í lög, lætur borgar höfðinginn. Quæda bíða hljóð óhög, hátt á morgun annann sinn.

Símmta Ríma.

Þídrud quæda vafsan vor skal vekja lýði; en nú vill fara' að smækka smíði.

2. Afþending er öllu góð, þá annað brestur, víð hana' er núna Siggi setstur.

3. Þedinn var eg braginn þennia binda saman, þó eugum verði að þvi gaman.

4. Sami beiddi seggur mig víð saungva sína, lýsing yfir sig að lýna.

5. Þróðurlega beidni hans er best að géra; sem annars flýði ógjört vera.

6. Það er öfi mín: þegninn gæti þóknast snótum; þrejum víð nú fyrst á fórum.

7. Þær eru grannar, kálfa: klénar, krapta valdar, að uppháðinni óátaldar.

8. Quidurian stúrtur, feiprétt lærin, lúé út: flötin, á nedra bakid lírid lotinn.

9. Herðasíatur, handa: graunnur, hát á eunt,
ad lengdinni er hanna mikilmenni.

10. Kríngum höfud alin er frá euntis: bardí,
sem brennimerktur blúdar: qvardí.

11. Skyr og ostur, ásamt fjöti á við dreng:
iun, dryckjumadur er hann enginn.

12. Listamadur, les og reiknar lýðum fremur,
fær til alls, sem fyrirleimur.

13. Lýsing þessi lítst mér nægi lögud þann:
inn, þeim, sem annars þeckja manninn.

14. Litlu stúlkur! ljúft þó yfcur lítist á hann,
engin skal af yfcur fá hann.

15. Vær er — held eg — mál ad gæta' ad
mínum sökum, og regna mig á Kíminu: stökum.

16. Fyrri þraut mig fræða: faung af
fornum sögum: brædur gengu ad grid' og
lögum.

17. Frá Borgundarhólmi hljóstum herma
fleira: Veseti mun illa eira.

18. Þú hans höfdu brædur rænt med
þeittum fleini, klagadi' hann fyrir kóngi Sveini.

19. Afjár bidur efua sinna úngann hara;
kóngur náði svo ad svara:

20. Þáttu standa einn og er, þó illa falli,
en eg mun senda eptir Þarli.

21. Og vita hvert hann býðst að bæta bóli líma, rán og offa sona sinna.

22. Veseti nú víkur heim, en vífir taldi, stefnir þágangad Strút-Garaldi.

23. Segir honum sona rán, þó sæmði midur, og þeirra vegna bæta bidur.

24. Garlinn svarar: lítst mér ljótt að leggja í ræðu, þó úngir meun sér abli fæðu.

25. Þjárbliut mínum farga ei fyrir flónsku líka, þó hinum kunní lítst að líka.

26. Hæfilega hlínir náði honum svara: heim þá máttu í frídi fara.

27. Sagt hef eg þér vilja vörn, þú verður fremur, að ábyrgjast hvað eptir kómur.

28. Veseti og Búi bál þér búa skæðast; Garlinn sagdist hvergi hræðast.

29. Garaldur Garlinn heim þá fór, en hinir fréttu, seinna allt um samtal þetta.

30. Veseti með sonu sína sigldi úr vörum, þessu nærst á þremur knörum.

31. Hundrud tók hann hafði líka hlíni skjalda; að Sjálandi síðan halda.

32. Búla þrjú, sem best á Garl, með breytni staka, algjörlega upp þeir taka.

33. Síðan aptur halda heim, en Garalds tetur, lét sér nú ei líka betur.

34. Sendi menn á sjóla fund og sætta bidur; Kóngur tók því máli midur.

35. Egir hann: að hjálfur Jarl má sinum ráðum, fylgja nú og fara' í nädum.

36. Þá Jarlinu sjer að Jofur þeirri jögum eydir, til nam búa tíu skeidir.

37. Ad Borgundarhólmi hældt með herinu fjæna, þremur báum þar nam ræna.

38. Hledur skeidir, heim á leid svo heldur lueri, þykist hafa vel að verid.

39. Veseti á vísis fund sér vann að hrada, og klagadi fyrir kóngi klada.

40. Ofreidur hér innanlands mun aukast fremur, ef ei undir Kongs dóm kémur.

41. Kóngur hét, að qvedja þings og kappi sætta, sagdi líka sœmra' að hætta.

42. Eidan stefnir þengill þing og þáng að kémur, Garaldur Jarl og sakir semur.

43. Veseti kom svo með sveit á sama degi, en synir hans þar eru eigi.

44. Tuttugu hafði tiggja skip með traustar verjur, en Veseti sjórar ferjur.

45. Þjaldar Jarl á breidri braut, en bónda tetur, búðirnar víð sjóinn setur.

46. Leid á daginn, litu gautar lensublada, tíu skip á vögin vada.

47. Fagdu þeir í lagi, strax á landid
funda; Vefeta menn kenna funda.

48. Búi hafði búið nú þeim betri slíkum,
aldrei klæddist öðrum slíkum.

49. Tignar-skráða Garalds hafði hann í
farid, hvernig sem því var nú varid.

50. Tíu-marka hattinn hans á höfði bar
hann, merkilegur á velli var hann.

51. Kom þar og með listur tvær, hinn
kraptasrefi, frá Garaldi sem hafði tekið.

52. Fullir voru af fögru gulli fjala-
þúngar, hundrad marka þriggja þúngar.

53. Höfðings-madurinn Garald vidur
hreyfir ræðum, tíugulegur í tignar-klæðum:

54. Nú er ráð ef þorir þú mitt þref að
reyna, að báðir taki beitta fleina.

55. Mana' eg nú þitt merarblód til
málma-hrída, ef þú hefir hug að stríða.

56. Orð hans heyrði sjóli Sveinn og sá
að mundi, illt tilbera' á þeim fundi.

57. Audlingur bidur: af þeir leggi óvild
flæma, eg skal málin yðar dæma.

58. Ansar Búi: yðar dómi' eg aldrei
játa, ef gulllistur skal lausar láta.

59. Aldrei mína æfi læt eg audlegð lífa,
hét því Búi og héldt það lífa.

60. Næsir þá með roðum byrjar rædur
hyggjar: fá þú Jarli fötin tignar.

61. Hjóta muntu' að hafa gull og hyrdslur
meitar, en þrjú skal Jarli búin bæta.

62. Þó skal Tósa Jarlsins jód hér játa'
að taka, Sigurd kápu sér til mafa.

63. Heimansfylgja hennar búin heita
mega, Sigurdur þau svo má eiga.

64. Urskurd þenna allir létu ítar standa;
Sigurdur festi freyu banda.

65. Til brúðkaups var nú búið strax
með breytni fríða, þegar menn af þingi ríða.

66. Nærði vínid nýta sveit um nokkra
daga, fullir vóru' að sláðra' og slaga.

67. Eptir þetta Búi hófst til borgar Tóma,
qedur vini' og frændur fróma.

68. Sigurdur vildi seggnum fylgja sóknar
skæða, nýgiptur frá nonnu klæða.

69. Búast síðan frændur fljótt og ferðum
anna, með herskip tvö og hundrad manna.

70. Fóru af stad, en flugu arnir flyðru
torgar, jafna leid til Tómaborgar.

71. Á steinboganum stóðu menn og strax
þá kénna, að hurðum þegar hafnar renna.

72. Erindi sín fram Búi bar og badst að
lanna, víst í flokki víkinganna.

73. Pálmatóki ráðgast réð við reða spaka,
við þeim hvert að vildu taka?

74. Allir beiddu einann hann því öllu
ráðo; ef taka vildi bræður báða.

75. Upp var lokid hafnar huld, en hin-
ir réa, fleidum inn á fríðann flóa.

76. Meyna síðan reklar þá í randa flög-
um, og áttatíu tóku' að legum.

77. Fjörutín fóru heim, sem fundust linir,
eplir sátu allir hinir.

78. Situr nú í sinni borg með sæld og
gengi, Jónsvíkinga lídið lengi.

79. Á hverju sumri heldar þó í hernad
feykja, sigur þókti í lósum leika.

80. Þóru þessir víkingar um veröld alla,
viðfrægir til vopna spjalla.

81. Það er mesta þarfa-ráð, að þegja í
tíma; því skal vera þrotin Ríma.

Öjotta Ríma.

Steina: gérður mundar má, mærdar þátt-
inn hyrda, reyna verður aptur á, orða; máttinn
þyrda.

-2. Máttu fréttu, gullstord góð! gét eg eyra
ljáir, háttu flétta róbule rjóð, Rósa heyra
jar.

3. Dansar þrífna lýða líð, lengist ræða seg;

um, sansar lifna verða við, vöstrum qvæðas
lögum.

4. Medan stormar hardir hjörd, hrekja grjó-
tum ogur, qveda orma: jardar jörd, jafnan hljóts-
um bogur.

5. Bildu uða meður mér, móðu stéttar glansa,
skoldu duna hättir hér, hljóðum flettat ansa.

6. Þætti meira gleði gróm, glófu hjarta'næra,
mætti heyrna Ninnu róm, Rósa hjartafjæra.

7. Geng eg mínum þarmi hjá, hlífur mund-
ar grjóta, feng' eg þínu arm á, einnar stund-
ar njóta.

8. Sveimur ráðum umi eg, áugrost svanninn
hóttur, heimur bátum villir veg, vera þannig-
hlýtur.

9. Gengur veginn sérhvett sinn, sviptur vilja
stundum; lengur eigi Mautsaung minn, munud
þylja spreindum.

10. Kocjum stefni óðar að, áir mundin flaka,
bocjum efni, þjóðar það, þrátt lundin spaka.

11. Róma-torgar gleymdist gjörd, greina
fundi mínum, Tóraborgar hyrdin hörd,
hogum undi sínum.

12. Sveinum hagni strifad straf, skulu

standa þessir; greinum Vagni aptur af,
 úngum branda hvesfir.

13. Sjóni heima aldist á, aldreí fátum
 fleytti, óni seima þrekinn þá, þegi háttum
 breytti.

14. Níu ára vera vann, vartar neytta
 fremur, tíu ára heljar hann, þesir veitta
 þremur.

15. Þegar vetur tíu og tvö, um torga-
 stödur hafði, - vegar hvetur sveitir svo,
 svinnann födur krasði.

16. Búa fneri máttu mér, myrdum
 hléima sorgar, snúa géri hyrdin hér, hord
 til Tómasborgar.

17. Meidir færir dörfa dýr, dirfsku
 fanna flska, fleidir tvær, í huga hýr, hund-
 rad manna líka.

18. Arin báru tíu tvönn, tjörgu meidar
 allir, klárinn báru síðan fenn, sétja á leidar
 hallir.

19. Siga landi fleyin frá, fyrðar ræna,
 taka, víga = brandi þorðu þá, þegna tjæna
 blaka.

20. Meidir bræði lídib lýst, loptar brandi
 stridum, bæði flæði, vopnin, víst, vinna í
 branda hridum.

21. Banamordin eyða eird, annir fanna

Þjóðir, Dana stordin ráni reyð, rann í
máma blóði.

22. Eða skadann, gleymist gagn, gaut-
um banda snjá, síðan þadan vassur Vagn,
vendir banda fjóa.

23. Lindar rása eifur óðt, undir ráin
slymur, vindar blása þúngum þrótt, þunna
láið hrymur.

24. Þodar hrynja, skolast sfeid, stjálfa
steingur húna, gnóðar slynja brjóstin breid,
braka rengur mína.

25. Nði vísfa þjéd ei þá, þynnist torgin
lóma, náði rísa' úr hafi há, herleg borg-
in Jóma.

26. Grunna leita ímis und, atkér fjósa
húnum, sunna heita morgun = mund, mað-
aði fjósa rúnum.

27. Kléfi drengur reyra rēð, raðla hreina
voga; Tóki gengur mengi með, í miðjann
steina = boga.

28. Grétta náði haliur hradt, hverjir sfeid-
um stýra? Þetta tjáði svinnun fatt, sveit á
heidum lýra.

29. Fjósum ordum vitur Vagn, vendi
sínum þannig: fjósum stordum gjöra gagn,
og gísta' í þínum ranni.

30. Ditti fléra mun af mjeg, mig að geyma

önuum, þótti vera áður ég, óðall heima meinum.

31. Þvingað mikid höfum hér, heima lafa rammin; þingad víkid okkur er, áttu' ad taka manninn.

32. Drenginn mæta — hjalar hinn — heimskann beimar meta, enginn tæta' um þotta þinn, þykist heima gæta.

33. Þætti frænda ráðid rétt; reifud gleðilínu, mætti bænda stöðug stétt, stýra gæði þínu.

34. Þögum þínum fjöldinn frá, frekann þvætti hróður, þögum mínum æflu á, óðall þætti góður.

35. Þidur granna Tóki tér: — telur þannig renna — yðar fannu hermid hér, hugi' um manninn þenna!

36. Þúu farar mætur meir, mála hvæðir teygur: trúu marar fuma freyr, fól er þessi drengur.

37. Þændur illa heidri hér, hjali Vagnnam beita, frændur spilla málum mér, mikid gagn ei veita.

38. Þigurvaldur þvætti þá: þegnum ber ad trúu, vígurvaldur óðall á, aldrer hér ad bæla.

39. Sveinavalður Tóki tjer, tals ei vændi
hróður: greina aldur mættum mér, mátt
þú, frændi góður!

40. Sannan spjalla, tíginn tjer, er trú-
anlegra' og betra: mannum falla óþætt er,
átta og fjöggra vetra.

41. Daga þorra haldsins hét, hæfir
vístin elgi, laga vorra meining mót, málið
bista segi.

42. Kynnist gengi þetta þér, þylur grann-
inn randa, finnist enginn minni mér, mætti
þannig standa.

43. Sigurvaldi traustur tær; tustid
stjalda' að reyna, dygur halði móti mér,
medur talda sveina.

44. Raudur fundur málma mér, meina-
ast lundu þægur; blaudur hundur ella er,
álna þundur flægur.

45. Vinni glanninu mikid mein, meðan
spjótum snara, minni mannum segid svein,
síðan hljótum fara.

46. Ríður hrafsd fleins, víð foss; fá í
geina flogum, víður takid öllum of, eyðid
fleiri lögum.

47. Valdi bíður þegi þá, þótti reid-
ur beimur, tjaldi freður fjala frá, fram á
fláidum tveimur.

48. Tófi mæltir: vörðar vel, vopna-
slagid fannt, flókir stælid odda el, engum
vægid monni.

49. Bilti beida' í þagnar þei, þegna
mundin stríða, stýldi deyða úngann ei, 2ka
fundinn stríða.

50. Samanleggja Valdi' og Vagn, ves-
ur mundin fleina, ramann eggja meður
magn, máttu fundin reyna.

51. Mæti hafa Vagni vann, vígra þræt-
ur hvína, grjóti kasta hrausta hann, holda
lætur sína.

52. Eyrjörin drífa mátti minnst, mæta
eggjum raudum, fjeri blífa varla vinnst,
Valda seggjum traudum.

53. Gleyin leggja sibyrðt sér, síffar þund-
ar gráta, megin seggja þinna hér, hlýtur
undan láta.

54. Gléu gærdum holdid hrátt, þinir
daudann víða, hjéu sverdum meður mátt,
málminn audann sníða.

55. Sigurvealdur girnist gríð, gædum
fundir súa; vigurbaldur lætur líd, landid
undir réa.

56. Glinir mækja flýa frá, fengu grand-
id líða; þinir sækja eptir á, uppá landid
stríða.

57. Stormar grenja eggja enn, undir þegnum fíða, ormar benja marga menn, mundu gegnum fíða.

58. Kundur Afa hraustri hœnd, hretid þráir víga, sundur stráka ríslir rœnd, raundir náir hníga.

59. Mœdur berann færir fal, fleins í sumum randum, ódur þverann vedur val, vestir monnum dauðum.

60. Trellin hánna væta vœll, vörða hœrd er brædi, fjellin glanta undir ell, íðar jœrd á þrædi.

61. Ekjalda (hljóðin*) magna mest, mœtur reynir branda; Valda þjóðin fellur fleist, fáir einir standa.

62. Vítur Tóki dróttin deyr, dœrfar víta gérðar, hlýtur flóki fleina freyr, fundinn víta sverða.

63. Hætta lætur þegna þá, þóttu fundin gríður, sætta þrætur allar á, Afa kundin víður.

64. Fríðann jófu garpar gríð, geira heptir flögum, síðan tóku vænum víð, Vagni eptir legum.

*) Einnþéttur Elaldid þekktist hafa gegnumfíð og toglaert handrind, vantadi þá hís nísgepa innfíðlada ord. Hæg.

65. Fylgdi lengi hernad hann, hríngorms
lada meidum, snúdda gengi fremsta fann, feld
ad ráða fleidum.

66. Binda verður enda á, óðar hnod-
ad letur; lunda-gérdur þennann þá, þáttinn
flodad gétur.

67. Blundinn ljósa þjóðir þá, þundar
frjósa kérin, grundin ljósa móðu má, mund-
ar hrósa verinn.

Sjounda Rima.

Qvæða vafi valfan eun, vífna qvafi hlýði
menn, víðjum spafi svanninn seun, sönar taki
bífareun.

2. Stærta þndi ei aðlast má, undir vindar
tjaldi blá, enn sílfarhynda góðri gná, grillum
heinda svefna frá.

3. Andarbrifum víst í vil, vífna síkann lestur
þyl, þeirra ríkann þyggja á, þeg þykist lífa
viinna til.

4. Þegar vekja heimskir hjóð, hreidurs drefa
fríðri flóð, málstað tek eg fyrir fljóð, forsvar
vek með dæmin góð.

5. Hvar eg bíða náí nær, og nista: hlýðin
frá er flær, Marrar flríða fláir flær, fáum
níða tjáir þær.

6. Hvar eg sveyina um lög og lá, losa seima

skal eg gná; þegar heimi fell eg frá, fullur þelm er skadinn sá.

7. Dragid vasa þaraf þid, eg þykist þasa tilunuid, að megar þrofi mjúkt í frid, mitt við grasar hýðhlid.

8. „Sá voru hróður hestir ljed, hópi stóð hamn vorum með, vakti í ljóðum viðgæmt gæd, víður góður gvennfólked.

9. Síhrærandi sauða mátt, saungva vandad hestir þrátt, hér þó standi lídinn lágt, lífir andinn sáll og látt.“

10. Þaraf hressast þánkarnet, þryms ef versu sólunder, grasskrift þessa gæsa mér, góð og blessuð því hún er.

11. Sletji æ hver linda lín, í lucku' og þægi vilja sín; sém hagir sælir þín, sérilagi Rósa mín!

12. Á þínum vöungum blómans ber, betur aungum njóta' enn mér, Manasaungum hætti hér, hríngaspauung ef líkar þér.

13. Létum þagna ljóða-skrá, að legum Vagn er tekinn þá, stýrir bragna folli sá, sverda magna funni þrá.

14. Til nam falla fárid hjótt, frænings valla runnum skjótt; Tóki Jarlinn tekur sótt, til sín kallar milding skjótt.

15. Þurisleifur budlúngur, að bodum greifans þar kémur; orðum hreyfir aldradur, æsku deysist máttur þour.

16. Því eg meina sóttin sú, sem eg reyni, Herra! nú, verði seinust fengs á frú, flokkinn sveina annast þú.

17. Kjós þú annann — kóngur tær — Þarstarn mann af lídi hér, til-stjórnaramma, ef svo fer, ef abl og sanna hreyfist ver.

18. Talar aldim enn í vil: yðar valdi þess ei dyl, helst Sigvalda treyst' eg til, trú að halda' og lagaðkil.

19. Þínum ráðum, þengill tær, þjóð með dádum fylgi hér, hvað þú spáðir hrínga ver, hollast áður þólti mér.

20. Ráðin fengin, svo með fann, Sigvald þengill birta vann, að því gengur óðfús hann, ei þarf lengi' að biðja þann.

21. Sendir randa', er sjúkur lá, senn til handa Vagni þá, hálft Bretland í hönd ræð fá, hress í anda gjörði tjá:

22. Mitt nú líðid líf eg finn, lifdu' í frídi, arfi minn! borgar-lídi brandur þinn, bjargi víð og mátturinn.

23. Jarlinn síðan látinn lá, líðid fríða harmar þá; Valdi fríða' að völdum má; en varla bíður langt þar frá.

24. Aldur enn breyttist annað hátt, edli sveita' um lög og sátt, konur leita þángad þrátt, sem þegnar veita stjól um nátt.

25. Tóku frá að slacca menn, fljúgast á og meidast fenn, við vígum lá, svo ýmsir enn, andast þá við lögbroten.

26. Vindlands mætur hilmir hér, hafði á gætur hvað tilber; þrjár á dætur þengill sér, þýðar sætur nefnum vér.

27. Hét Astrídur yngsta fljóð, andlits fríð og vina góð, var hún blíða víðs jód, vafin þrýði' og-kinna = rjóð.

28. Ung Gunnhildur einnig var, aldrei sníld né dygdir bar, æði fyllt af illskunnar, önnur mildsúgs dóttir var.

29. Eísa Gyðu edling á, ástir víður festi þá, Tryggva víður Norveg frá, nýtur fríðarþóðinn sá.

30. Hinar aldar heima þar, höfðu fjaldan sorgirnar; flægur baldur bengrídur, báð Sigvaldi Astrídar.

31. Þorna svegir þessa stund, við þengil segir flár í lund: fái' eg ei það fríða sprund, fríður deya skal um grund.

32. Dóttur sína Sjóli fann, sætu sína spyrja vann; hvert eida rínar álfinn þann, audar = lína þýðast kann?

33. Vilda' eg aldrei — andgrund t'er —
eiga Valda þenna h'er, en naudsýn halda'
á mí er, að álsinn skjalda fjósum vér.

34. Skal þó graui stjéma sá, stöttum
vana leysa' oss frá, sem odling Dana á að
fá, elda hrana runni hjá.

35. Kost eg einann annann fann, er inutu
meini léttu kann, að löngi Sveini komi hann,
með fjærsku grein í yðar rann.

36. Valda þetta vífir t'er, hvað veiga-
stéttin fjósi sér; hinn þvi léttur losa fer,
ljóta prettu' í huga ber.

37. Síðan Vinda fróni frá, ferðar mind-
ar búning sá, Svoldar linda lymstur á, læt-
ur synda kneri þrjá.

38. Strauma endum stýrði sá, stundu
boud, en marrar rá, að Sjálöndum lagi ná,
lét í höndum veidi' ósmá.

39. Sleggir randa frétti þá, að fylkir
landa stammt þar frá, í veitflu-standi hýrd-
ist hjá, húðradanda bænum á.

40. Gleima meidir festi þá, fugla reidar-
dala þrjá, nesi breidu einu á, engin fleid
hvar nærri lá.

41. Sveina grúinn Sigvalds þá, svo um
búa fleidir má, létu snúa landi frá, lét svo
flúid undan ná.

42. Valdi enn nú áfallar, átján menn
og þá spjallar: traustir renni til hallar, tára
hlennar mardallar.

43. Greinid tiggja — fegir sá — sæng
eg byggja þeifur má, en honum liggi ei
lítið á, líds að þiggja ráð mín há.

44. Eitling finna sendir menn, síðan
fönnu erinden; hetjan svinn og herinn enn,
að hafnar-myinni ganga fenn.

45. Þá Valdi leidur losdúng sá, laungu-
heidar jörum á, leggst á fleid, sem lengst
er frá, landi, og beidir reður þá.

46. Ítar hyggi' að hrada sér, hærna' að
liggja þóðnast mér, á knet nær tyggi kom-
inn er, fastið bryggjum lausum þér.

47. Landið frá grundu lídið rann, losd-
úng undan ganga vann, á Valda fundu-
vagninn þann, við tunda kémur mann.

48. Sigvalds fletin Sjéli fann, síðan met-
ur orðróm þann: nú hvert gæti hjalad hann?
hinn svo lét til úrskurd þann.

49. Þrotinn máttur orða er — ansa lágt
hinn sjúki fer — lyndis- sáttur laufa- grét,
lúta máttu nidur að mér.

50. Vant að þjádum losdúngur, lymstu-
ráðum fangadur, hilmirð láða' um hrygg
þrífur, höndum báðum Sigvaldur.

51. Svifa-ör nú hrópar hátt, hédan
knorum róid brádt; þetta gjörir sveitin fátt,
synda fjöri' á hafid blátt.

52. Milding ríftja fá um sig, svorum
víkur róms af stig: aldrei slíkan þenkti' eg
þig, þú vilt seikja í trygdum mig!

53. Svo er eigi, Sigvald tjer, sigla meg-
id, Herra! þér, til Vindlands fleyum meður
mér, meinsemd þegi' rökur stér.

54. Tómsborg síðan nýtir ná, niðlung
lýða Valdi þá, veitslu býður borgar fá;
budlung fridur sagði: já!

55. Þegar reka þjóðin kná, þunna dreka
staupa-lá, víð vífir þeckann Valdi þá, van-
ur hreckjum gjörði tjá:

56. Vindlands gyldur vífir hér, vanda
sníld á dóttur sér, sú Gunnhildar heiti ber,
heinnar skyldud bidja þér.

57. Eg vil fara', og falda-gná, að fastna
hara' ef takast má, svo konu rara kunnir fá;
lóngur svarar: fardu þá!

58. Til hallar flana Valdi vann, víður
man og höfðingjann, reður vana ráðin spann,
og ræsir Dana aptur fann:

59. Alma baldur ansa fer: á yðar valdi
konan er, ef skatta gjalda þarf ei þér, þorsta-
tjalda stjörnu-ver.

60. Ad brúðkaups önnunni búist þér,
 þangað nennir' að fadma hér; hin er önnur
 heitin mér, hún að sönnu midur er.

61. Þessi ræftr ræðin flá, ríkur mæfja
 hlínur] sá, veitflu sæfja vífir hjá, vinur
 flækja' og Sjóli þá.

62. 'Kónginn finna foringjar, fóstnud
 qvinnu báðum var, brúðkaup minnum manna
 þar, meir ei finna segurnar.

63. Eðum feldum sveppadar, sátu' umi
 qvöldid brúðirnær, andlit feldu segurdar, fyr-
 ir öldum síðlátar.

64. Ad morgni gátu menn uppstá, mínk-
 ar státið veitflu þá, þéttu látar þær að sjá;
 þeim hefir látið nætur = sjá.

65. Dana = ráður, skal svo fléd, flodar
 báðar gætni með, hveriga áður hafði fléd,
 honum spáði þúngu géd.

66. Midur vörðtist svanni sinn, Sigvald
 byrtist þrettvísinn; lofdung vörðtur lét það
 sinn, liggja þvært þau mæfslinn.

67. Hann sér nota vísið vann, að veitflu
 þrotum burtu rann, þrjátíu gotum hlunna
 hann, héldt í flota' á fljálfsandann.

68. Seglin dregur sveit við rá, svada-
 legur kári þá, ekki tregur líð nam hjá, landi
 dregur fléidit frá.

69. Buldi kalli' í bændonnum, bægdí sval
frá londennum, ísu sala endonnum, á nord-
hvala strændonnum.

70. Á bordin spúdu bœdonnum, breki' í
úðar frodonnum, fláslar gnúdu á guðonnum,
gustur dúði' í vodonnum.

71. Þagar grani leid þandi, landid svana
meidandi, fór að vana freydandi, að fróni
Dana skeidandi.

72. Til borgar sáttur Ejóli fer, með sílfi
gátt, og kátur er. Rímu-háttur þessi þver,
þrýtur máttur ljóða mér.

Attunda Ríma.

Ani hjá mér hrínga flód, með hýru gæði;
eg fer þá að yfja ljód, en aðrir gvedi.

2. Eptirlátar ætíð mér, með áfýnd rjóða, stríð
látar sárur hér, við saunginn ljóða.

3. Eyrar dylli, ítar flýti orða; hvidur, þétt
í millum svanna sitji saungva smidur.

4. Man eg eina' af mjúku hjarta, milda í
ordum, ennishreina' og hárabjarta hjá mér forðum.

5. Hvarfla augu hýr og snér um hvarina bóls-
in, eins og langub ljósa spjörum ljómi sólir.

6. Hjúpar nefid húðin hvíta, helst að ofan,
lögur hefir netta' og nýta nasa stöfan.

7. Hvít og rjóð er refsla : gná, með roða svinnum, einó og blóð sé bræðt í snjá, á báðum kinnum.

8. Gjöðid nýta fríðleiks ror, svo finnst í steff : hefir bólla' í báðum vörum, beint frá nefi.

9. Mettar hendur klappa kanna í hjarleiks standi; hvar sem stendur seima sumna' er síbresandi.

10. Hún er rjóð og hvít á kinnum, hýr í orðum; þannig stóð hún mér í minni, máluð forðum.

11. Finnst nú þegi seima steina sögurröpun; því á eg ei í heimi heima, hún er töpun!

12. Ad eg fylbi frúna fróða sadma' í náðum, það ei vildi gæfan góða, gæfa báðum.

13. Bjers á meðan fær ei bana og stræði magna, eg skal gveda æ um hana' og aldrei þagna.

14. Best er senn eg sögu vitji og sjái um tímann; komur og menn í sætum stífi, svoa er Kíman:

15. Eg nam gleyma vífna vana, vofulúinn, kominn heim var hilmir Dana' og heidurs frúin.

16. Frétti valdur dyggur dróttá Dana-láði: Strút-Garaldur særdur sótta söfna náði.

17. Best tilfallinn fylkir vera, firdar segja; eptir Garlinn ersi géra og hann hengja.

18. Tofur sendi Tóms til borgar jálfa

stjalda, fréttir kénndi sögu sorgar Sigurvalda.

19. Erfid bidur Ejöli sækja svinna hlýra; játudu vidir ljósa-lækja, leid þá stýra.

20. Segid hara — Sigvald tér — vid sjetfir manna: ad hann spari ekkert hér, til elfánganna.

21. Var af dróttum vondu spád, med vísu svári: mörgun þótti þeigi ráð, ad þáng-ad fari.

22. Vildu brædur annad ei, enn erfid sækja; útá grædi færa flep, og ferdir rækja.

23. Víkingarnir vildu allir vassir Tóma, í félag svarnir, fylgja á hallir feidar lóma.

24. Skorti ei hugi harða drótt, né hreysti mæra, sjetján tigi stípa stjótt úr stordum færa.

25. Fram á hafid öllum hta abli meður; þandi trasid huna hvíta, hynnu vedur.

26. Skaslar hrunda, stila forum skauta orma, þrundu undir stélja-storum stollin storma.

27. Skeidir þramma, fólgu flemma, og kjolum troða, en reida gammar hráa hremma hryggi boda.

28. Byljir grenja, blaka steingur, bændin þjóta, stautin þenjast, stjálfa reingur, stípin stjóta.

29. Skutur á veggum réði ragga, roðum vöðá, fremri heggur hálsinn fugga hrynnur vöðá.

30. Með seglum þöndum ferdum flýta um flóðid mjúka, að Sjálöndum, holdar hvíta hefla dúka.

31. Þar í sæti vísir þá með veitflumönnum, nóg var kæti, metja má þar mjöd af kónum.

32. Þómsvíkingar setjast senn að sumbli og glaumi, teygja órínga tóku menn af timnu straumi.

33. Þidur þengill sig ei sjálfa seggi véla, mældi enginn heila' eða hálsa húsgánga vela.

34. Þel framgengu, veigar flóðu um vambarsali, dröbbudu lengi og drucku í góðu dropastali.

35. Á þá, svífur óls af greida og ógna drasi, fætur skrifa' um gólfid gleida galdrastafi.

36. Daginn allann sladra' og slaga slinnulegir. Þordur hallar vörða' óraga, við þá segir:

37. Þómsvíkingar! þætur er það eptirlæti, að heitstrengingar heffum vér, við horna kæti.

38. Sigvald gyldur svara fer við Sjóla romann: þú ert skyldur hilmir hér, að hefja gaman,

39. Stöð úr sæti stillir þá fyrir stolta granna, heitsstrengt læt eg, þann nam tjá í heyru manna:

40. Englands Sjóla Adaltrád að abli þrefinn, fyrir þridju Töl frá lífi' og láði láta refinn.

41. Gæð Sigvaldi gólfid á, að gilfa sessi, hjörfa: baldur hóf upp þá sín heitord þessi:

42. A Norveg stríða' eg streingi heit nær stálinn hvetur, það mun lýða þora sveit, fyrir þridja vetur.

43. Gákon Jarl af eignum elta eda bana, annars falla' og feigur velta' á fljódid grana.

44. Róngur hælir hal í vil því heiti knáa; því nærst mælir þeingill til við Þorkél Gáa:

45. Heitord strengja einnig áttu, ei mun saka, nýtur drengur mikid máttu á málum taka.

46. Þorkél segir: því skal heita, eg þángad haldi, ðg fyrri' ei á flóttu leita ein frændi Valdi.

47. Nú til Búa gýldur gengur geymir flepta, hvað munt þú, hinn dygri drengur! duga' að heita?

48. Búi talar: blóðs á stígum bragna' að vega; fylgja skal eg Valda' að vígum vassmannlega.

49. Þú skal haldast — hjalar drengur —
hárs með ormi, uns Sigvaldi undan gengur
eggja stormi.

50. Þú Sigurd Rápu Sjóli tjer, með svör
áleitni: að mauna = drápi mál er þér, að
minda heitin.

51. Sigurdur tjer þau svörin stinn, eg-
sist mun dylgja; eg skal bera brandina minn
og bróður fylgja.

52. Ei skal flúa gumna grúa' um gendlar
handur, uns að Víli' er undan fátíum eda
daudur.

53. Kóngur talar til við Vagn með traustu
lyndi: þú munt, halur! gjöra gagn í gendl-
ar vindi?

54. Því eg heiti — hjalar mestur heistir
spánga — eg með sveitum Sigvalds vestur
sæli þángað.

55. Ei skal flúa álegin í illu stríði, fyrri'
enn Víli frændi minn að fara tíðir.

56. Þófa' eg meiru, ef Norveg náum
nærri lenda, Þorkél Leiru höggum háum
helju fenda.

57. En hans dóttur Ingibjargar arma-
spenna, um myrkva nótt, svo megi' eg farga
meydóm' hennar.

58. Svad heitsfreingir Bretski Björn, nam

budiúng tala? sagdist trengur Vagni vörn með vopnum ala.

59. Tali léttu þegnar þá og þessu losa, eptir þetta flerstir fá sér flet ad sofa.

60. Sigvald fljétt til sængur brá hinn svara móði, fast og skjótt nú sofnar sá, hjá sínu fljóði.

61. Móttin lður, veiga veitir vaknar svinni; spyr Astrídur: hvert hann heitin-hafi? í minni?

62. Hann qvæðst eigi hét til muna heimsku spjalla; jörðin segir sjáfarfuna söguna alla.

63. Komu' í sæti' ad morgni menn og milding lífa; landagættir sagði senn við Sigvald ríka:

64. Manstu heitin, eda eigi? iggur fleina? Valdi neitar; Sjóli segir, sannleik hreina.

65. Sigvald beita sörum sér við sendir mækja: lidsemd veita muntu mér það mál ad sækja.

66. Þíft skal greida gotu þá — qvæð geymir svánga — tuttugu. Skeidix skaltu fá, nær skundar þángað.

67. Af bónda einum bodib væri' í besta máta, en löngi Sveini ei er æra úti' ad láta.

68. Kóngur reidist, gæðid gramt var gróid

kala, hvers þú beidist seg þú samt, nam Sjóli tala.

69. Sextíu stóra kueri' eg kys um karfa bala; roðna fer þá ræfir víð, og ræði tala:

70. Eins og bidur, fíla flóða fagurgrúin, skal til reidu, þegar þjóð er þangad búin.

71. Vel er svarad fleygir fleins, það fróði gotna; en nú skal fara undir eins og erfid þrotnar.

72. Hjóðnár gramur og hjalar þá: þér hvatid forum, þrátt fyrir sama þér eg ljá skal þorra' af knorum.

73. Þjer Astridur: sveitin sú má sér til hrada, ekki' er að bída bodanna nú, við budlúng Glada.

74. Nú til ferðar firðar gylðir fljótast snúa, hvetja sverðin, skafa skildi, skipin búa.

75. Tósa Búa bróður — qvinna, blid í anda, skrauti búin fór að sinna, fleygir randa.

76. Tvo með leidir falda friggja firða stóra; þessa beidir Búa að þiggja í branda óra.

77. Einn Söggvandi Sávarður sjá herdir rymmu, í dögð branda abrammur og ógna grimmur.

78. Hinn Asláfur Sólmaskalli heitinn

verdur, það er strákur stíms á hjalli að stínga gerdur.

79. Vái tekur brögnum vidur bættst sem hefir; Aslák þrefinn veiga vidur, Vagni gífur.

80. Beitflu sleit, en laugar = láin lurða hína, skeidir sleystast fram á sjáinn fagurbúna.

81. Tómsvíkinga flokkur fór á flóða-gota, hrínghyrninga hundrad stóra, hofdu í flota.

82. Frá landi sveima funda hérar sama tímann. Best er heima heimskum vera; hættir Ríman.

Riunda Ríma.

Látum fljóðin heyra hljóð, hlýnar blóð-
id fredna, um þá þjóð í stríðum stóð, stöfu bjóð-
um qvedna.

2. Þó vindar góli og stésti stjól, stérda ólund
fáum, dylsum bólu dáins sól, á dögum Tóla
háum.

3. Ríks eg beri haldar hér, handar veri freda,
fusu kérin mjadar mér, meðan eg er að qveda.

4. Horna: lá er hlíft að fá, lína má það hørms-
um, og vera þá af veigagud, vafinn smáum ørmum.

5. Man eg stund þá hrínga:hrund, hýrga
mundi glósa, hvít á mund með hýra lund, hjá
mér undi Rósa.

6. Náði hlýna hyggjan mín, hróðrar línu að

forma, tól að brýna saunghljóð sín, sól sjargínnar
o: n.a.

7. Um þá stund var lyflug lund, ljóða fund
eg féndi, sveypáður mund á silkibund, sat eg
undir qvendi.

8. Barma ná ei hýrti hjá, herma sjáir brúna;
mér er þrá af þér að sjá, þramar bráins rúna.

9. Samt skal reyna rími:grein, að raula
eina núna, sögu hreina, söfnit mein, sjá á steinar
brúna.

10. Unni hjá við stefja stjá, stjörnu láar brú-
in, og hlýði á hvað mælgja má; Miansaunngs strá
er bjúna.

11. Mína lúna ljóða-rún, lét eg núna
bída, út á brúna sju túna, ormar húna stríða.

12. Reidium saung þar ríður þraung, rán-
in straung að bordum, stélfur raung, en ráar
staung, rambar á laungu stordum.

13. Landid hafid leiddi í kaf, lýra vafid
búðum, blíkar traf við bláa haf, bodar flafa'
af súðum.

14. Þyljir þráir þöndin flá, í byrs ósmá-
um fjerum, marrar rá við raða há, ruggaði
lðin faorum.

15. Freyða bodar, flennist vod, á flydru

stodar búðum, brimid þvædi brjóst á guð,
búlladi froða á súðum.

16. Stormar hvína, súða svín, fundid
brýna orva, vebur þrína grafín gín, græðis
dýna forva.

17. Reidinn qvæð á ránga nað, réð ei
stodar bíða, Norveg að, um hnýsu hláð, húna
gladír stríða.

18. Í víð þar bundu húna hund, hrana
pundar fjóla, Tansberg fundu hárs um
hrund, að háttastundum sólar.

19. Svart verður aðfær gærd, áundusskærd-
um lýði, djörf var ferd, því drengja mergð,
dregur sverd úr lýði.

20. Bjó þá stund í bustar hund, branda
pundur nýti, heftir blund um háttastund, hét
Geirmundur Svíti.

21. Brinjud þjóð, með bolverka glóð, í
bæinn vóðu nauma, veltja þjóðir víkinga
hljóð, við ógóða drauma.

22. Ei var skjól, þó reðkar ról, reyni um
stóla dýnu, hrana sólin héli sól, hvern í bósi
sínu.

23. Geirmund sjer, að eðli er, að eiga
hér við gaman; í loft eitt fer að forða sér,
og faungin bera saman.

24. Með fleina hlenni fleiri menn, fengu renna þágangad; víkings kenna aðför enn, að þeim nærir ganga.

25. Bóndinn sjer, að búin er, brodda-grærum róma; á loptid ber, svo brotna fer, bístur herinn Tóma.

26. Leitst Geirmundi litla stund, líf þar mundi verjast, útá skundar gróna grund, þar garpar undir berjast.

27. Hæd var ljót, þar hárs á snót, hljóp ljóss-fljóta vidur; en forða-brjótur kífs við hót, kom á fótum nidur.

28. Vagn nú sjer, hvar frækinn fer, fleininn berann dregur, hönd affér, á henni er, hríngur verulegur.

29. Í skóginn rann, já skadann fann, skundar hann, sem hvatast, þó handar-bannid brjáð hann, blaup ei manni fatast.

30. Mörkum á og autnum já, einatt þjáir fætur, dymma þá um dýra-lá, daga þrjá og nætur.

31. Gákon metinn hér eg gét, hafði setu gládur, og skála-hret sér skeinkja lét, á Skugga hét já stadur.

32. Um aptanfund með eina mund, á þeim grundar stordum, komst Geirmundur löngs á fund; karl sat undir bordum.

33. Heilsar sett, með hótin nett, handar-
fletta agði; hilmir frétti um heitid þétt?
hann þad rétta sagði.

34. Hvað nú þér á hondum er? hilmir
fer að spyrja: Mundi tjer: einn mikill her,
móð ofð gferir byrja.

35. Eins og fjandar auða grand, ósed-
jandi á blóði, keyra land í bál og brand,
börvar randa ódir.

36. Jarlinn tjer: þad andscett er, illt er
hér á ferdum; en segdu mér hver þjóðin þver,
þúngum fer með fverðum.

37. Orma - vallar álfur spjall, aptur
snjall nam þýða: Sigvald kalla sveitir Jarl,
sem þeir allir hlýða.

38. Vagu og Vái á vidrið frú, vörða
grúa þína; mér svo trúá megir þú, merkin
nú skal sýna:

39. Handlegg þá, þeim hönd var frá,
hann uppbrá óstadir, Jarl þad sá og sagði:
já! sjer þad á þér, inadir!

40. Beitstu hvort með hördum dör, hönd
frákjóri þarfa? veita gjörir vitur suor: Vagns
þad hjer nam starfa.

41. Heyrði eg þá, er hendi frá, hring
minn sá réð draga, sveitin knáa honum hjá,
hjal svo náir laga:

42. Miráðs glóð, um Norvegs lóð, nóg
er þjóð að gagni, fíngra fjóður féll á flóð,
fjénadist gróðinn Vagni.

43. Um garpa' órínga' eg gátu fýng, sem
gripu hrínginn nepta, jeg held flínga járn
vld þíng, Tómsvíkínga heita.

44. Því er verr! svo þengill tjer, þú ert
hér um fróður; en þessi herinn þýkir mér,
þeigi vera góður.

45. Þordum frá nam budlúng stá, bði
frá svo geingur; ei mun tjá, það — sagði
sá — að sitja' og dá sér lengur.

46. Í Raumsdal fara ræði snar, rómu
svar að bera, lætur hari hér og þar, her-
orvar uppskera.

47. Sendi bráðt í hýmsa átt, eggja flátt
að knúa, upp var flátt um hérað hátt, hers
samdrátt að búa.

48. Til Þrándheims ranna sinn með
sann, son lét annann fara; Sveinn hét hann
og safna vann, saman manna-skara.

49. Eirík þá hans arfi má, ytra gá um
Mæri; í Raumsdal sá skal sveitir fá, sverða
þráin fjæri.

50. Erling þandi þósa gand, þundur
strandar lega, fólk með brandi fá í stand;
fram um landid Roga.

51. Sjóli talinn sjálfur skal, sveyma' á hvali tauma, líd að fala' í fleina=sva, fram um dalinn Kauma.

52. Fretur þá varð fjöldi sá, fylkir má til haga, fleidum á nam eldin kúa, útá sjá=inn draga.

53. Sjóli metinn sels um flet, saman hvetur flota, að Egar tettri Gædd sem hét, hlunna setur gota.

54. Meyna boga' um síla fog, sverda roga þunga, fleidir togar eldin og, inn á Vog Sjarunga.

55. Mikill grúi sveit var sú, er sat á brúar mörum, hafa nú um hnyfu=bú, hundr=ud þrjú af knörum.

56. Þar skal bíða þjóðin stríð, og pund=ar hriðir erfa; fer að líða' á ljóða smíð, lesi hlýðir sörva.

57. Dofna hljóð, bíð fríða fljóð, fáí ód=ar þrætur, sofna ljóð og þýða þjóð, þráir góðar nætnr.

Stunda Ríma.

Dynur í tindum, dansa hljóð, dregur að flögum sverda; aptur mindum lystug ljóð, leti hryndum gæds úr fjóð.

2. Herlúðranna hljóðin feld, herda mærdar

tóna, þar sem manna ólma öld, igultanna sedur sjöld.

3. Vitjadu, qvæða valfan! mín, von og bænir sárar, stjörnu hæða ljóma lín, láttu blæða í eyrum þín!

4. Mætti sértu sónar: feng, sjáðu ráðin bóta, mýktu' og herdu hörpuþreng, hjá mér vertu, sjófum dreng!

5. Þá sjendur hrynja' og freyðir blóð, framman glamma veldi, láttu drynja hetju hljóð, svo harpan stynji undir mót.

6. Þá brædur fanga bana: mein, blóðs í raundu hafi, láttu ángurs eitrad vein, inn um gánga merg og bein.

7. Varmi lómur svidris sér, sorgar orgi meður, nær blóð: dómur þeirra þver, í þrumu rómu lesinn er.

8. Láttu rétt mitt líf og blóð, línast gláumi qvæða; þá hvað nett eg þylji ljóð, þú þalt fétta, Kósa góð!

9. Víd þig tala margt ei má, mundar funda freya, sögu skjálid skoda á, skilfings vals í hlacki þá.

10. Sögu spjallid opnad er, er á Sjörs: ings: vogi, lagdist Jarl, með hraustann her, hans og allir nidjarner.

11. Til Tómsvíkinga orða er, enn skal renna og kynna: þeir láta singja djarfir dör, dresðvarps stínga blóðug spjör.

12. Svær þeir finna máttu menn, meida og deyða alla, stórum vinna strandhöggen, stærst ei linnir aðsóknin.

13. Rémma fleypi um hníðings bláð, að hólum olmir nýðra, í Sereyum heitir það, hófnum svegja kuerri að.

14. Star bida í þeim stad, á ára stórum mörum. Wantar yður átu spád? Alka niður Vagn svo qvad:

15. Síðan lætur seggjum frá, funda flunda hana, að Gódd um sæti hnyfu blá, er hilmir gætinn nærri lá.

16. Hverigur öðrum af þó veit, eyðir glóða flæða; flóðs af nöðrum fetar sveit, fram með jöðrum Egar teit.

17. Mann einn leit á moldu stár, máginn drjúgur seggja, með þrettan geitur ferða frá, fór um teit og styrjur þrjár.

18. Ulfur heita segist sá, sagnir Vagn þá hoetur: kór og geitur karli frá, keyri sveitir fleidir á.

19. Ulfur frétti hvert er haun, sem horadar kór og geitur, frá oss glettið færa kann? fólkid rétt þá nefndi hann.

20. Held eg meiri — halur tér — honum
von til slátra, enn baulur keyra burt frá mér,
brytja fleira mættud þér.

21. Betra kalla' eg roðlum- ról, ramann
gram að finna, Gákon Jarl á hlunna-stól,
hér er snjall við Gvar = stjól.

22. Manna seinra seinna ver, sinna' enn
má bida, skútu eina hefir hér. Honum greina
Vagn svo fer:

23. Þú mátt hljóta þínar hýr, þegar veg
ef segir, og ædir fljótur als á dýr. Ulfur
móti svori snýr:

24. Svoddan eigi sómir mér, að svíftja
rífam tiggja; leid þó segi' af landi hér, svo
lofdung megid sinna þér.

25. Svört þú neitar eða ei, Mæ quafar
vidur, skaltu beita for á fley, að sylfir leita'
um ránar mey.

26. Sárt naudgandi sendir fjes, sveit á
skútu dreguez óð frá landi endin trés, ymur
band á djúpi hlés.

27. Frá Lereyum hinna þá, hvatir flots-
ann sætja, á réttum vegi' um -ránar = lá,
rumar trevu veginn sjá.

28. Ekognur refur Ulfur að, øðlungs
sedlum húna; restur tekur ráðid það, rann
af frefum hlunna glad.

29. A fundi vendi þvert frá þjóð, þegn-
inn Vagn nam líta, úr sinni hendi grana
glóð; gylðum sendi stála rjóð.

30. Ulf nam skera egginn rjóð, yðinn
míðjann fundar, lítast hlerinn, lefur blóð,
laufa = verinn seð í flóð.

31. Af hankum lóna leidanna, lítur nýta
mengi, skaut upp trjónum skeidanna; skalf í
tönnum reidanna.

32. Fram gjörvallann flotann sjá, fyrð-
ar harðir renna, sjálfann Jarl og hlýra hjá,
hulinn allann skipum sjá.

33. A Gjóringavogi var, vöndur fund-
ur sverða, um náhvals = búngur naubbrýndar,
náhljóð sýngu lésjurnar.

34. Ei var bið á þjóðum þar, að þrifa
hlífa strúða, öllum fríði farid var, fylkja lídi
víkingar.

35. Þét Sigvaldi sína skeid, seggi leggja
í miðju, og Þorkell taldi á þorsta leid, þar
hjá skjalda blini beid.

36. Hárs með bjarma Búi var, og bróð-
ur rjóðum sínum, um neyðar = harma nagl-
gríðar, í norður = armi fylkingar.

37. Víkingana verja snar, Vagn að gagni
átti, eða = grana iggur var, í eyfri rana
fylkingar.

38. Þar skal lífa veita vörn, víður nd-
inn fleina, hetjan ríka Bretski Björn, blóðs
á síkjum, fyllir örn.

39. Tómsvíkinga Jarlar sjá, jólnirs kjól-
um búna, sjófylkingu sína þá, setja slingir
vögin á.

40. Mót Sigvalda Sveini þá, í svipan
stípad verður, skeid tilvalda og skatna' á,
skálma kalda að heja þrá.

41. Með Sveini í randa stími stóð, Stír-
kár hýr af Gimsun, og hinn Gudbrandur
Sviti' af lóð, hallinbrandar reiddi glóð.

42. Móti leggja Þorkél þá, þrír á dýr-
um flóða; Ríja = Skéggi einn var sá, álms í
hregg má Sigurd tjá.

43. Hárs með björtum hiri sá, Gáloga-
frá var = landi, Þórir Gjörtur þridja má,
þar blóðvörtu reynda sá.

44. Ad Búa flannar Þorkéll þar, þjóð er
Múdláng kallar, og hinn, sem grana hirim
þar, Gullsteinn bani Kéllingar.

45. Þorkéll Leira annar er, etadi hvat-
ur sverdi, móti geiragunni fer, og garpar
tveir, er nefnum vér:

46. Sigurd víður ega á, Arnodds varn-
ar = fraktur, og Arni nídur hans þar hjá,
hjálpa Síður þessum má.

47. Ad Vagni flundar víglegur, vörðum
hörðum meður, einn Geirmundur einhendur,
af hans fundi markadur.

48. Skal Þirifur arfi Jarls, eggjum
leggja' ad Vagni, með Erling rísum álms
til spjalls, eyða flíkum heila stalls.

49. Björn við reyna Bretska má, brand
og handar = abla; Litli Þinar honum hjá,
Sallstein greina annann má.

50. Hvergi fer með fylkingar, frækinn
Sakon Sjóli, hann skal vera hér og þar, sem
helzt adbera raunirnar.

51. Þóru flíngum hílmi hjá, harðir ad
mordi sverða, sára = þíngum ólmir á, Is-
lendingar fjórir þá.

52. Einn Skjaldmeyar Þinar sinn, er ól-
um Sjóla qvædi; þó var eigi' í þetta sinn,
þorna þægir velmetiun.

53. A bryggjurnar hann svipar sér, til
Sigvalds dýgur mælti: Þólling sparar at-
lot mér, á eg ad fara' á skeid með þér.

54. Engar góðar gjafirnar, gamall tíni-
ir veita, ítrum rjóði álmdrósar, urdu ljód
af munni þar.

55. Af hanknum marar hlaupa ród, og
hrærist ærilega, á bryggjurnar þó bidum með,
budlúng snar það gétur sjed.

56. Hann nam bjóða: að halur þjáer, hjá sér nái bida; skálir góðar tekur tvær, og tjörgu rjóði selur þær.

57. Af orma = setri eru þær, og allar gulli rodnar, linna fleti' er segurd ljær, fylgdu metaðskálir tvær.

58. Bótú grafnar mindir manns, á metin froturlega; bar þau jafnan lofðung lands, langud hafnar raudum glans.

59. Edlisbragd það sérhvert sinn, sá á smáum nætum: í skál þá lagdi lífnessku, lífs það sagdi forlegin.

60. Hamingja laung ef lánud var, lundum funda = funa, og gæða saungin gæfust þar, glamur saung um skálarnar.

61. Þesskar Einar piggja nam, til þengils drengja snéri, njótinn fleina' í útráðsham, nefna sveinar. Skálaglam.

62. Víga = Glúms var Vigfús son, víð himn Íslendingur, og Þórir rímir þrórs á qvon, Þorleifur Skúma stríðs í von.

63. Sólti spjótur fíls á heid, feykí eikilifu, af bákní ljóta borkinn sveid, bendir spjóta þá um leid.

64. Það Eiríkur svinnur sá, hvað sér hann ber í hendi; halur ríkur hjalar þá: hvað með slíku vinna á?

65. Æg eg valda í fálka-heid — fróður í ljóðum tjóði — þel Sigvalda, Dúu neyð, þörva skjálða hinna deyd.

66. Sú skal grana hirfan hér, Sækon rískann verja; meðan hana' í hendi ber, herna um Dana' ei þarsur er.

67. Til Veiðs metinn áls um bú, Íslands fýsast bragnar; Vigfús hvetur vopnin trú, vísu gétur qvedid nú:

68. Neyni beimar hjalta hnif, hánga þýugle vødur, vinur feimur og leti-líf, liggur heima en forðast líf.

69. Hets þó þíní ógnin óð, ósð í fossum dreyra, meðan hryn ei hédins jóð, høldar bríni vopnin góð!

70. Samanljóta fleidum. Þá, flélfur hvælfing jardar; orrustu þjóta hornin há. Gróðrar ljóta þrýtur íkrá.

Ellesta Nína.

Sala orma sólin fríð, svæsna dorma týnir; skulu forina fræða smíð, flegdu stormar mínir.

2. Ei skal hræðast manna merð, mjög við qvæða hljóðin, þó himin bæði haf og stord, í heitu flæði blóði.

3. Til sögunnar anna óðum vil, eifin sann:

at bauga, því nú er annað efni til, enn við svanna' að spauga.

4. Andinn gufsu vaknar við, víðt á hnýsu láði, herjans dísa hretvidrid heitt upprísa náði.

5. Svert mót ædir ødrum þar, éma glædur blífa, tók að blæða í breidann mar, bylgjan æða quífa.

6. Xámur galdur geirhríðar, glundi á fjaldar-bordum, fortí' að hjaldri sárgríðar, svörtu' á mjaldu's jördum.

7. Sigvald eytur sverða þrá, Svein ósmeikann víður, jafnir leikar eru á, enginn veit á hlíður.

8. Hugar fría engum er, aðsókn nýja byrjar, haldar flýa hveruger, hardann gnýinn styrjar.

9. Sóttust leingi þannig þeir, þurfti enginn bíða, holund flengir hardur geir, hnígur mengid fríða.

10. Aka fundur Eirík við, átti stundar-prætur, blóðid hrundi, hnígur líð, hverigur undan lætur.

11. Hjarnar þiljur fyrðum frá, fótbit's mylja tennur, stotin bylja bordum á, blóð í hyljum rennur.

12. Reykur grár, þar æðir öld, og ormur sára gellur, leifur þár við hæða fjöld, hraí nárinn fellur.

13. Sverugir flúa geira grönd, gautar trúir vígra, verdum nú með hrausta hönd, að hitta Víða Dygra.

14. Fram nam brocka fát-reidur, frægri ei nokkur kémur, brúna rocki brynjadur, blóðuga skrocka lemur.

15. Gyri bladi foringjans, féll hvar maður dauður, náhljóð kvad í höndum hans, hræfar-nadur raudur.

16. Sta feldi eigi rór, ótal seldi bana, þótti heldur hægga stór, hann með eldi grana.

17. Heitum saud í sárunum, sá nam laudum velgja, sjóar baud við bárunum, blóðid rauda svelgja.

18. Mhorfaudi allstadar, engvir brandi treystu, héldu' að hændinn færi þar, úr fornu bandi leystur.

19. Sníga lét um hendur tæcer, holda metinn stara; þeir, sem géta þokast fjar, þykir betur fara.

20. Östinn tekur allra hug, undan hreðjast verða, á fylking rekur breiddann bug, blóðugur drefinn sverða.

21. Þú má heyrja og eggja gnuð, orma leira grani, samankęprir kuduþing í, keilu-ęyrar svani.

22. Ungur gramur Eirík sęer, þar orrustan rama stendur, fylking lamiđ undan er, í einarsaman bendur.

23. Hét á seggi, er sáú þad, sólar tveggja hlinur; ad Búa leggja græđis glad, glęmr-udu eggja hrynur.

24. Kom þar hardur hordum mót, hridin varđ ódfara, sárafjardar leđjan ljót, litadi jarđir þara.

25. Eiríks lęđur þangad þétt, á þóptu stídi veđur, sá um síđir fylking rétt, seykna strídi međur.

26. Berdur heyrast Vagni frá, vopna freyrinn nætur, fylking Eiríks alla þá, undan feyrast lætur.

27. Stélsur sęór viđ stollin há, stjóma þórin stinnur, sleins í órum fylking á, slet-rod stóran vinnur.

28. Almalundar allann þar, arminn fundur slíta; um þá stund ad Eirík bar, óskop mundi lita.

29. Jarlinn framan Járnbardann, jafnt þeim nam ad leggja, lnerum samann trækja vann, viđ tyngi rama eggja.

30. Auka höldum aðgáningum, er margfeld-
ud senna, bylja' á skjöldum bryntrellin; blóðs-
ins öldur renna.

31. Seig af flegnum fátum blóð, svo
sem regn um dali, eggjum megnum otar
þjóð, andar gégnum fali.

32. Aldrei meiri stálma skúr, flatar
heyrir í löndum, sígur dreyrinn fátum úr,
sýngur geir á röndum.

33. Vagn hinn snjalli víglegur, vendi' á
hjalli fjörða, og Gólmstalli Aslákur, uppá
Jarlsins Bärda.

34. Þeir óhúlega umryðjast, á tvær vega
hendur, verður þegar herinn hast, helð á
vega sendur.

35. Eins og horfði heggva menn, hrífa
fordar verju, áfram þordi sækja senn, sinn
með borti hverju.

36. Asláks hendin íta skar, öldin grönd-
um færast, skjálfa löndin laungunar, sem
Loki' í böndum ærist.

37. Brautst fram Söti blóðugur, bragn-
ar hljóta' að falla, eggjum móti Aslákur,
otadi ljótum skalla.

38. Þorfar núna fólkið frá, freyr hard-
fúnum ríta, enginn brúna eldur má, aulans
frúna bíta.

39. Sundurgnúðist hlífín herð, hrundi
prúður flari, stundi úðar ýsín jerd, undir
súða mari.

40. Gram stíngandi eyðir eld, ama grand
að herða, hlam sýngjandi hjör víð skjöld,
hamaðist andri sverða.

41. Eggiu breiða abli mett, aldrei beid í
gridum; Bardans eyðir bordid flétt, að
báðum sneyðir hlidum.

42. Íslendingur Vigfús var, að vopna
kyngi stinnur, víður slíngur stála þar, stedja
öringann finnur.

43. Upp með tekur abli þann, óðt af
þreki slíngur, í Asláts' refur höfund hann,
heila þekjan spríngur.

44. Sock að stofni stedjinn þá, sterkar
rofna gérður, stalla klofnar húðin hrá,
hrykinn sofna verður.

45. Vagn með bordi øðru óð, eins að
mordi frefur, vefva þordi bregnum blóð,
breiðann forða stéfur.

46. Armadygur valinn vóð, vinnur slig
á seggjum, karlmannligur flýfur þjóð, qvab
í vigur = eggjum.

47. Líðid stér í laufa = gnh, lofstýr. ber
hann sannann, þjádur herinn hnýgur þvi,
hverr um þverann annann.

48. Blóðstraumana vada vann, vóðins
banar dúfum, flóð einmana' í hernum háum,
hlóð andvana búfum.

49. Dynur blóð þar hræum hlóð, hlinur
módu loga, stynur flóð við hlífa hljóð; hryn-
ur þjóð um voga.

50. Illann greida gumnar fá, í gusti
reida háum, stílla heidi marar má, milli
steida' á náum.

51. Ymist leggur Aka bur; eda höggur
spjóti; líðid eggjar Eiríkur, ólmum segg á
móti.

52. Móti téðum brand sem bar, blóðs um
ledju rúma, tylfu meður þúnga þar, Þorleif-
ur vedur Skúma.

53. Hopa undan Vagn ei vann, verður
fundur stýfur; höggid dundi' á heila-rann,
hjálminn fundurklýfur.

54. Hallast verður höggi frá, hlinur gérða
ydinn, þúngu sverdi' að Þorleif brá, þókti
stérða qvidinn.

55. Stíllar fenn á sína steid, sœmdar-
mennid fríða, sóknin enn nú eðli beid, ita
nennir sníða.

56. Með Gólmstalla hefir þá, hroðid all-
ann Barða, slípar Jarl þar öðrum á; álfum
mjalla fjárða.

57. Mundud þá ei fundinn fá, frægri
 sjá af seggjum, stundi lá, en hrundu hrá,
 hræ und' bláum eggjum.

58. Vagn það sjer, að aukinn er, eggja
 her að fundum; móður er, enn brandinn ber,
 blóðugann sér í mundum.

59. Glodur þjóð, því skjalda skúr, fléður
 ódum seggja, vedur blóð um mjaldurs múr,
 meður glóðum tveggja.

60. Rísti sundur margann mann, mistar
 hrundu spjerin, bisti fundinn hrotto hann,
 hiðlist undir knörinn.

61. Tarsins gégnun fylking fer, fjöri
 þegnar léttu, heidin megna örva er, einð og
 regnid þétta.

62. Hrysu hvoptar helju grá, hjúpin
 þópta barna, flaug um loptid bana, blá,
 blóðug hvopta stjarna.

63. Gristi breiða hjörinn sinn, herinn
 reidur Tóma; Vardann eydir annað sinn,
 öld á heidi lóma.

64. Hroftu randa hlöni á stad, handar
 sanda þórar, flýdu landi allir að, óðlings
 banda: jórar.

65. Gvöldar beidast þjóðir þá, þær af-
 freidast grædi. Saungur eyðast mærdar
 má, mér vill leidast qvædi.

Tólfta Kíma.

Sólar flæda sólunder, sólum renna brúna,
á þau qvæði, er viljum vér, vísi kenna mína.

2. Eptirdæmin finnum fróð, í fornum brunni
sagna: sum eru flæm, en sum eru góð, sem of
funna gagna.

3. Þar ad hnyfsast þegi' um sin, þó skal
gæðid ljósa; nær er visu' hann vinur þinn, við
þig qvedi Kósa!

4. Tala eg sátt, sem fellur þér, formann
stansar vana; þó samt áttu ein hjá mér, alla
Mansaungana.

5. Mansaungs svegja málum frá, margir
angum sínum, og stöðugt segja, eg stagið á,
stúlfu stépnun mínum.

6. Þetn, sem vilja, er velkomid, ad venda
anga' á sögur, en eptirskilja máls um mid, Man-
saungs spang og bögur.

7. Míér forláti lesarinn, þó ljód eg sýngi' um
konur, upphafs játa' eg aldur mínu, eg er þeirra
sonur.

8. Mig til lánkar meir um þær, í Man-
saungs bögum ad segja: hvað mun gánga Gndi
nær, ein góð og sögur meya?

9. Eja þá armi ekkhugans, unga mæd ad
þýðast, upp við varma hjartad hans, hennar flær,
sem tíðast.

10. Þ'arma bundin eru þá — að eg ei meira segi — flappar mundin, fósar smá, tona, en heyrast eigi.

11. Eldi björtum æfnum, sem yndi ei skédir neinu, beggja björtu bráðna þar, svo bæði verða að einu.

12. Stansa eg hljóð og hrada mér, hverfi sværna bagan; lesari góður! leidist þér? lítta á, þarna er Sagan!

13. Utí á síldar seltum ver, særður herðum brandi, beiddist hvíldar Sákons her, herfa gjörði að landi.

14. Sína kallar syni hann, svörin þegar gáfur: á ofs hallast orrustan, ómannlega hefur.

15. Spáði leingi muninn mér, í mækja fundi snorum, að verri enginn væri her, vedra undir florum.

16. Bid svobúid varla má, varnir prúðar sýna, hlýt eg nú að heita á, Sorgabrúdi mína!

17. Mun eg strætíð eyar á, einn þvi frækja hédan, en hafid gætur þegar þá, ef þeir ofs sækja á meðan.

18. Þrimsígunð tróð nú eyu á, eyddur seggur gleði, í flógar vjódur nam að ná; nidurleggjast ræði.

19. Beint í norður horfir hann, hjartad sælir trega, bænar-ordin birja vann, blóðt og ræfilega.

20. A Þorgérði skorar skjótt, skapa lán svo megi, hvergi verður huga rótt, heyrir Smánin eigi.

21. Reid er fonan, milding má, mannblót henni bjóða; hún var svoa hraflæg þá, heldur enn til góða.

22. Uns sínum vetra arfa sinn, Rpu þygga bidur, sýndist betri blótsfjandinn, í bragdi tyggja vidur.

23. Þóttist stællir sverða svar, sigur fengid vyrða; Skopta þrali', er skálfur var, skipadi drenginn myrða.

24. Gæð á skeidir gilfi þá, greinum þann-ig sneri: róður greidum aptur á, óvinanna tneri.

25. Jústu knúða öldin má, eggja flúa styrpu, Sörgabrúdi hest'. eg á, heitid ná og Rpu.

26. Fram þvi leggjum hlunna hest, hún, að vana, styður; hverutveggi búast best, bar-baganum vidur.

27. A ísu velli orku - snjall, er í skjálba róti, hníginn elli Sákon Jarl, hældt Sig-valda móti.

28. Orrustu sverda álfur jók, eykst nú
rammur kraptur, í Þorgérdar trausti tók, að
tryllast fram og aptur.

29. Orrustan verður ærid stöf, end frá
lýdum skilur, glámrar sverd, en hrínglar hlíf,
á hjálmum sídum bylur.

30. Bragnar þúngann báru nad, á brimils
hóla glöðum, vedra drunga dregur að, dymm-
ir á sóla-stöðum.

31. Frá nordurtindum dymma drófst, í
ðoprum neyðar-högum, ógna vindur yfirflést,
med eldi' og reidar-slogum.

32. Þrumur sölfa' um sela-búar, sveit ei
slikla némur, flógrar dröfu ærid úr, elid
mikla kémur.

33. Med þau undur galdra gjöld, gumn-
um nærri fóru, skiptu pundum kornin kæld,
kálum stærri vóru.

34. Um daginn sólar varma vid, víka
menn af klædum, flesta kól þá kafalbid, kom
í fennum stjædum.

35. Elid jók, en áfram brautst, á øllum
lóma torgar, fleina flóku frúlauft, flokkur
Þómaborgar.

36. Létu gánga grjóthrid þar, gunna
klæda' að vega, en allt í fang þeim aptur
bar, elid hræðilega.

37. Ejer Söggvandi Gávardur, hetju jafni vitur: að þekinn fjandi Þorgérdur, í þengils stafni situr.

38. Bólvað tröll var blátt sem naut, barst að verri greidi: af klónum öllum öro-um flaut, einn fyrri hverri deydi.

39. Af nær bráir eli mest, undastéra hlinir, allir sjá þann illa gæst, óskygnir sem hínir.

40. Flagðid ljóta ólmast enn, illar klærnar stælti, sat að skjóta sáu menn, Sigvald fjænn þá mælti.

41. Vid Djöfla versta og vedur stíf, vid um stundir búum, þó skal lesta hólða hlíf, hvergi undan snúum.

42. Germa verður óðling af, elsinð bráir styrpu, á Þorgérði skirt, með straf, skorar þá og Rpu.

43. Bænar velur blótstápin, biftur meidr spánga; dymmir elid annað sinn, eldur og reidir gánga.

44. Bindu þeyrinn vara fer, vedra fyrra liumir, hálfu meira elid er, enn hid fyrra sinnid.

45. Hetju jafni Gávard sjer, Sörgabrúdi ljóta; annann stafnum Rpa ver, allteins knúð að skjóta.

46. Þá Sigvaldi hrópar hátt, hyrdum minna' að bida, burtu halði hédan brátt, hverr einn minna lýða.

47. Þvo ofþ spenna. tröllin nú, trylld í fleina önnum, undan rennum áls um brú, ei fyrir neinum mönnum.

48. Strengdi eigi eg þess heit, í órum branda hrida, í Norvegi áls um reit, við illann fjandann strida.

49. Undan snúa Valdi vann, voga efsi sneikur; á Vagn og Búa hrópar hann, að hætti þessi leikur.

50. Ansa vann þá Alfa bur: þó aukist þreyta nauda, flýdu manna súlastur, frá ofþ geitin blauda!

51. Í þeirri svipan semu þá, sverðs við neyd Alðlángur, Búa flípid ædir á, undvargð reidir strángur.

52. Gleins í vedri' að stála staf, stefnir sára gridur, stoltinn nedri allann af, andlits klára snidur.

53. Þennur dró úr hofdi hrátt, hárs með bláum linna, blóðs í sjóinn bitinn datt; Búi þá nam inna.

54. Þykir — held eg — þýðlegum, — því skal víssast trúia — á Dana: velði drófunum, dauft að lýsa Búa.

55. Midláng vendi móti þá, máttar fundinn granninn, hriggnum lendir hoggid á, og hlutadi fundur manninn.

56. Brýntrell þrífur Búi þá, beitt í glaumi hjörfa, fundur rífur hofud há, hamadur raumur sörfa.

57. Hvar sem rauda báknid bar, bítir feima fjáði, afgrunn daudans opid var, öllum þeim hann náði.

58. Grönnum deydi þjóð óþýð, þrumdi rouda vedur, mældar fleidir, lemur lýð, ljótum brandi medur.

59. Jarlinn eggjar sína sveit, og svön-um góðum reida, fram á leggja lýra reit, ljónid óða' ad meida.

60. Einn var tundurs-ósa þór, ad eggja mestur skarfi, hét Sigmundur hörku stór, hann var Brestis arfi.

61. Eggja fund nam hefja hann, hrínga lestir vidur, skipta' í mundum vopnum vann, vaskur Brestis nidur.

62. Vid þeim fengu fáir fjed, fimleif Sigmundar, heitt því gengu hels á bed, hraustir vigur-pundar.

63. Sára-gröndin Búi bar, benja stépta gridur, adra hönd af honum skar, hina' á eptir snidur.

64. Í listu bringi hetjan því, handleggð
spada rekur, fjær sem þýngju átti í, og upp
með hrada tekur.

65. Kallar ordum þessum þá, þundur
stíða snjalli: fyrri bord! fyrri bordin
há, Þú a lýðir allir!

66. Síðan hleypur hafs á lór, hyrdsl-
ur talðar meður, nadurs gleypa náði þór,
náhvafs kalður bedur.

67. Sigurvaldur þegi þá, þótti nota-
legur, kallar skjalda álfa á, og út sinn flota
dregur.

68. Þengur þar ei gjörir gagn, geira'
að hvesða vedur; honum svarar vitur Vagn,
og vísu þessa qvedur:

69. Dfs Sigvaldi selða fær, sjálfa kilfu
undir, þó nú haldi hræddur fjær, hlidstjálfs
gilfa fundi.

70. Þó dæðlaus sinni Dana stord, dygd
hans trúir enginn; frægðar - stinnu fyrri bord,
frændi Þú er genginn.

71. Hinn, sem mundi hrada sér, hofs-
inn sníðar, máta, Sigvald undir árar fer,
ornast vildi láta.

72. Annar stýrir voga val, Vagn eitt
spjótíð þrífur, með megn óríra á midjann
hal, mæfir fljótur drífur.

73. Þessi mörðid fljótast fann, sem fanga
Valdi skyldi, niður við bordin niðist hann,
nár við kaldur skildi.

74. Sigurdur Rápa og Þorkéll þá,
þaungla beks úr vörum, manna-drápi flýðu
frá, fernum sex á knorum.

75. Sína leið, og suður í lond, sigla
á reidar-sögum; eftir beid með víga-vönd,
Vagn á neyðar högum.

76. Utanum ferju eina hans, ótal skeidir
leggja, fátt til verju mundi manns, möð-
um reidir eggja.

77. Í sverda byljum sigrar lid, sókn
og mæða laungum, naudugur skilja verð svo
við, Vagn í qvæða saungum.

78. Eitlin fjáða elda-brunnis, ódinn
fanga gérj; eg vil ráða hér til hlunnis,
helevángurs kneri.

Þrettánda Kítla.

Eðar letur illa gengur, eitthvad veldur,
svona fer, ecki gét eg lesid lengur, letin held eg
sálgi mér.

2. Þó ljód að vanda verði qvedin, vísnar
tökin koma seint, minn er andi óðar fredinn,
eða þírofinn burtu hreint.

3. Þisdóms yður hinar hæða, hýrum sveinur

um fróni á, en Rímnasmidir fara' að sæða,
fáir meina' eg gráti þá.

4. Ef spreand og halið vita vilja, vanir verða'
um málin fríð, gét eg talið þá sem þylja,
þvílík quæði' á vœtti tíð.

5. Vetur enginn eyrum sálar, óðar smidur
nordur þar, þegar strengjum gullnum galar,
Gísli nidur Konráðar.

6. Hans er andi okkar boga, ofinn snillir
málum há, sileikandi hœtti haga, heita Spillir
Skálda má.

7. Annar veit eg óðar quidur, yrkir nógur
þánki þir, Magnús heitir Magnúss nidur, í
Magnússtöguin vestra býr.

8. Máls af gaungum glædt í máta, gullid
sónar fluttur vín, Rímnas saungur sýnist láta,
Eira Tóni Sjaltalín.

9. Espólin er saungva semur, Eyflumadur
ur uörður þar, að hyggju mín er flextum
fremur, fjölda quæð sá Rímurnar.

10. Lífir sér í lyst og quæðum, laungum
mannsins djúpa sál, meistari' er í fornum fræðum,
födurlandsins yðkar mál.

11. Mæls þrátt í Nordurlandi, nýtann
géfur þegnum óð, flýgur hátt hans óðar andi,
ordin velur snildar góð.

12. Gannes þjarft í hægum tínum, þvætur

bragi norðursjá, annanu part af Andra Rímum, orkt í lagi hefir sjá.

13. Þjóða vandar letrín sudur, lærdóm flestrum mentaður, í Eyum Landa eystra qvedur, úngur Prestur Gudmundur.

14. Þá eru taldir þú mátt vita, þegnar meiri Gróni á, sem ósjaldan Rímur rita, reifna fleiri smærri má.

15. Min þar rydist Mansfaungs glósa, mun ei fegur þykja júi, ef þér leidist lífid, Rósa! lestu Sögumálid mí.

16. Vagu ad raudum vígum fjendur, vala jarðir litar blóð, ótal dauða fengu fjendur, fyrir harður lengi stóð.

17. Þinir qvíá' ad hraustum fóru, hafð á bláu leiddinni, áttatígir einir voru, eptir þá á ffeiddinni.

18. Þyrpast saman laufa lundar, lypting í og varist sjá, þinir ad framan fleina þundar, fast ad nýu sækja á.

19. Þordust bróndum fyrðar fálir, fjendur grimma nidurslá, í dauðans böndum nœtra náir, nóttin dýmma fellur á.

20. Burtu víkur landsins löður, leingur ei til víga sjá, lét Þiríkur víku stríður, árar fleyum taka frá.

21. Síðan undir landid leggja, lýra fjósa ráðbríð; hljómur mundi' í folli seggja, sigri bréfar Jarla lid.

22. Á norðhvali tjeru um nóttu stjæda, neyddir svali kulda þá, Vagn og Björn hinn Bretski ræða; báðir saman kneri á.

23. Kosti tvöenna velja vertum, Vagn svo tjer, að ráði mín, að bíða enn, þó sveit með sverdum, sæti oss hér, þá dagur skín.

24. Kostinn onnann seggjum segi, að synda kynnum uppá frón, og luckan bannar okkur eigi, ennþá vinna nokkurt tjón.

25. Siglutréd í rauma ráðum, og rána taka bragnar þá, kappinn meður þegnum þjáfum, þar á afast kneri frá.

26. Attatigir færðra seggja, syndtu þer um trjánum á, myrkri í á löginu leggja, lendt í stóri einu fá.

27. Börp þá svo þréttar snauðir, þaðan leita fært ei var, tíu lán á trjánum dandir, tírur steyta, er lendtu þar.

28. Þinir fundu hælid smáa, hardnar svelid nætur kalet, flakti sundur holdid hráa, hær't var qvalid lidid allt.

29. Látnu þrelda hlini fjóla, hélnta lírda dveljast á, nóttu eldir, seggir Ejóla, sárta binda vóru þá.

30. Star heyra, álmur gællur, er í land af skipum fló, þarf ei fleiri, sáríð sveillur, sá Guðbrandur hét, er dó.

31. Frændi Glada Gílfons ríka, hertoga eydir mundi sá, sýrgir skadann Sjóli lífa, seggir skeidir fanna þá.

32. Ad hesti banda Búa stinna, budlúngs gæti þjóðir rær, þar Soggoandi Sávarð finna, hafði fætur mistar tvær.

33. Hafid þú sending frá mér fengid? — frétti hann er færður lá — örva bendir innti mengid, allt hjó fanna Þessu frá.

34. Minni gæfan varð enn vildi, víður mána rínar quað, Jarlinn hæfa í haus eg stýldi, hefði ei lánid bannad það.

35. Seggir vega að færðum þegni, síst þar bjóðast gridur réð, deydi þegar dofinn megni, drengst. þs góðum rómi með.

36. Drótt um litast dags víð roða, drengja bitur lundin var, út á þvítum skérja skóða, stari situr manna þar.

37. Þángað drengir ferjum fleyta, fundu randa hlíni þá, bágt var lengur varðir veita, af vörðum standa enginn má.

38. Tóku höndum hlíni fleina, hinir grand ei fordast það, reyru bændum færða sveina, síðan landi róa að.

39. A einum strengi alla binda, illa þjafa fjötur hord, síðan gengur sveitin blinda, sína taka ráðagjerd.

40. Lofa þordi Þorkéll Leira, þrællinn ríngann sóma þar, Þarls að orðum jólnir geira, Þómsvíkinga höggva þar.

41. Estrar úr böndum qvala feldum, kappi dæla leyftu þrjá, snúa vönd í hár á höldum, hilmis þræla flokkur á.

42. Þorkéll höggur þessa alla, þrjótstu gæðid svipti frið; síðan glöggur gjörði spjalla: gæti þið sjed mér brygði við?

43. Glöggat athugði glæpa tamann, gilsa-fundur Eirík tjer, þér er brugðid fast í fram-an, farvinn undarlegur er.

44. Þjórdi manninn fram þeir leida, fref sem lúsa meina bönd, undir hann svo höggid reida, í hárid snúa þrælaf vönd.

45. Þorkéll frétti: hvernig honum, hugnast dandi þessi sína? svara nettur vann að vonum: varla' er bláundur hugur minn.

46. Minn skal aldur enda taka, einusinni líft og þinn; hjó svo baldur handarjafa, heiptar stinni mörðinginn.

47. Þimta mann í fótum styrjar, fanga bláundu þrælarnir; Þorkéll hann nam heimst-ur spyrja: hvað um dauðann sýnist þér?

48. Hinn qvæð: undir eggfi þræla, eg þó mæddur lúti hér, aldreí mundi' eg ædru mæla, alls óhræddam þú mig sjer.

49. Hoggur glanniun glæpa frekur, geira eydir fjotradaun; síðan manninn fjötta tekur, somuleidis spurdi hann.

50. Madurinn segir: máttu vega, mig sem þjáning fára ber; gott er að deyja drengilega, daufr er smán að lifi þér!

51. Þorkéll mundi þenna deyða, þáði bana huga fyrr, þann sjöunda þá framleida, þræll að vana: orðum spyr.

52. Hinn á móti hjal nam smíða: að horfa' í lífið, bleidi er, lát sem fljótaf lagid ríða, lítinn kníf í hönd eg ber.

53. Sér eg minnist, hjors víð fundi, hofum þráttad lengi vér: hvert til sín finna madur mundi, mikid bráðt sem hoggvinn er.

54. Þú skalt hlífa merkja meidir, mig nær leitar dauðinn á, ef að knífinn upp eg reidi, eitthvæð veit eg til mín þá.

55. Hafdu gloggur gát á slífu, að gamri heldur verður þó; Þorkéll hoggur, hofudid fýkur, knífinn feldi sá sem dó.

56. Þann áttunda enn framleida, eftir þetta runnar fleins, halinn undir hoggid reida; hrykinn frétti þennann eins.

57. Meinu ei gægnir niðurlátur, neitt þó.
meiddum ekki brá, fallar þegninn: Grútur!
Grútur! hjörinn reiddann þegar fá.

58. Þorkell hífir heggid stóra, hjalid
smidar kappann við: beiddi hníkar eggja óra,
út að þýða máltaekid.

59. Eg vil Anum óska mafa, er þessar
lidid sært í gjær, opt með smán var um að
qvaka, einar midur duga þær.

60. Þorkell allra vörða' að vonum, vera
bidur hann armastann, lætur skjalla heggid
honnum, hníga niður daudur vann.

61. Þánn munda forðar finna, og færa
þá til slátrunar; Þorkell mundi spurning
spinna, spjallar fá og kátur var.

62. Gott er að deya og gædi bleuda, géta
hrundid frá í ró, en það er að segja: að
sauda dauda, síst eg mundi kjósa þó.

63. Eg sitjandi óska' að bida, að þvi
gaman hendum við; láttu brandinn rjóðann
rida, rétt í framan andlitid.

64. Að þvi gæta áttu að vana, opt um
þetta ræddum vér, hvert eg læt mér blóstra
bana, þá brúna flettur höggvinn er.

65. Eyo var gjort við reðinn rannann,
ragur flegdu sonur hjó, maninn ort í and-
lit framan, ekki bregdur hinum þó.

66. Utan þegar dauðinn dregur, þöpur augu saman þá, hefs á vega hetjulegur, hnígrur bauga-njótnur fá.

67. Þann tíunda Þorkéll leidir, þvínærft nauda stóðinn á, hjörfa laubinn herma beidir; hvernig dauði lífi fá?

68. Hann qvabst farga hugarpínun, en heldur bráðt mér liggur. við, meðan eg bjarga búðum mínum, bíða láttu tilræðid.

69. Brókum smeygir niður mína, og nær um qvidar varid töl, þessi, segir hann, þengils frúna, Þóru bíður um húsa stjól.

70. Rípti brókum, við sér vendi, vildi alla láta sjá, Gíslacann töl að hrísta' í hendi; Gákon Jarlinn mælti þá!

71. Ei má lídast slum lauda, orðum ljótum gífa stad, högg sem tíðast hann til dauða; hinn var fljótur að gjöra það.

72. Eptir það framleiddi lóður, laubin tára freyu þar, fá var maður furðu fíður, fagurt hár og mífid bar.

73. Þorkéll spyrja vann að vanda; viltu deya látur hér? svör nam byrja reinar vanda; reifna' eg eigi flada' í mér.

74. Skammt er síðan féllu fægrir, fleinó í órum dymmu hér, því ei qvídí dauðadægrið dauft. að tóra þykir mér.

75. Þó tilmælast mun á láði, mér því sýnist lasin ferd, að eðfi þrælar haldi hjáðir, hofdi mínu undir sverð.

76. En einhver gengur að því sveima, sem eðfi' er meira fól enn þú, óvandfenginn maðinn meina, munum fleira biðja nú.

77. Gæti sá, nær geirinn rjóði, gella má við hjarnar-bý, að hár mitt sái' ei blett af blóði, best er frá að halda því.

78. Einn hyrdmaður að sig gífur, and-lits fridum þjónkun hjá, um hendur gláður hári vefur, höggid ridur lopti á.

79. Hofdi undán hnikkti gláður, hann sem raðin vissi flók, hyrdmanns fundur hlífa náður, handar-báða-leggi' tók.

80. Gleina ver á fætur stendur, fer að greina á þenna hátt: hvert á mér í hári hendur? hyrði sveimar þadan brátt.

81. Sákon segir hilmir þannum: þættu varast þjóð ei kann, hafid eigi ord við manninn, allra snarast drépid hann.

82. Þá Eiríkur andsvör veitir: á því skal nú hafa bið, eg vil flískann innu að heiti, og svo tala manninn við.

83. Bedid gétur gófugt meingi, gólud falla Rímu hljóð; nú hef eg setid nógu lengi, og nenni varla' að skémta þjóð.

Þjörtánda Kíma.

Nú skal reyna' að skérpa skraf, og skila versu' í tíma, Sögu fleina efal af, ætti þessi Kíma.

2. Þetta letur lagad fort, lætur heyra Sögu ut, væri betur aldrei orkt, eins og fleiri bögur.

3. Marga stund vid mærd eg sit, má það nokkud dvelja, minn tíunda rímad rit, Kímma: flok má telja.

4. Hafa bögur haufinn þreytt, hérum finu eg sanninn; því er dögum illa eide, æsku minnar þanninn.

5. Kímma: stórtur enginn er, sem öld má heyra um vökur, þó væru orktar ei af mér, ein eða fleiri stökur.

6. Eg nær játa' afbrotid, áform hlýða hvetur, mig, að láta' af ljótum síð; og lifa síðar betur.

7. Umbun fundum eina þá, innra í muna gaungum: hafa stundum stúlkur smá, stýrdum unad saungum.

8. Bakri Kósa ljóða lyst, linast raunir fóru, þá var drófin fjæra lyst, qvædalaun það vóru.

9. Nú er geingin seima sól, sinnis rætur kénna, síðan eingin hugar hjól, hlýtt svo lætur renna.

10. Minni svo latur má vid það, Man: saungs. skérda hróður, sögn hvata' eg efni að, endirinn verður góður.

11. Eftir þannig edvöskur, óðarsafni mínu :
unga manninn Eiríkur, innti að nafni sínu?

12. Tók að spjalla hetjan hrein, hlinir
vigra trúa, mig hefir fallað sveitin Svein,
son hins Dagra Dúa.

13. Epyr Eiríkur annað sinn, edlíng
frama hráður: inn mér lífa aldur þinn, ertu
gamall maður?

14. Aftur metinn ansa fer, eggja spennir.
Stóri: fullra betra' eg átján er, ef eg þennann
tóri.

15. Lifa' að sonnu þú stalt þann, þengi
ils mælit nídur; hjá sínum mönnum síðan
þann, Sveini hælís bídur.

16. Gákon svarar: hvergi má, hyrdir
náða sverda, sem gjerdi snarann þegn að þjá;
en þú munt ráða verda.

17. Hoggvid alla hina' í strá, hjálp ei
fæst nú þanninn; leystu Jarlsins þrælur þá,
þessum nærsta manninn.

18. Kappans fastur fótur lá, við fjetur
strenginn bera; vænlegastur þókti þá, þessi
dregur vera.

19. Þorkell segi: segdu mér, sanna
mæining þína, hverfu að þessa hugnast þér,
og breyfti reyna mína?

20. Hinn quod: enga hugar þín, þamla flætti sverða, ef heitsfrengring ádur mín, unna in mætti verða.

21. Epyr Eiríkur arfi Jarls, ullinn mækja gylði: hver er lík, að fleygir fals, frekt svo rækja flýði?

22. Heitid glósa hugadur, heptum bannid gleði, sólar ósa sígmundur, þvara þannig réði:

23. Vagn eg beiti og Alfa er, efka fundinn nidur, þau með sveitum hef eg hér, heitord buundist vidur.

24. Til Ingibjargar komast laus, flæda undir varma, af Þorkél' farga leyfisláus, leggja' um sprundid arma.

25. Hennar faðir heita vann, hjör úfælinn reida, meður nadinn mýbrýndann, nídíngs þrælinn deyda.

26. Þorkell ærist orðin víð, að egoja löndung tredur, á lopti bærir brýntrollid, báðum höndum meður.

27. Ad því géra eg skal mí, óinni tjáir gérda, að vinna hverigt þetta þú, þjóinn fálir sverða.

28. Sogg að glæstum hálnum reid, hinn ei undi betur, honum nærstur Bretski beid, Björn, og hrundid gétur.

29. Björn með fæti hraustum hratt, hjó á streinginn laudi, þá ógætinn Þorkéll datt, því mun fenginn daudi.

30. Höndum sverdid hreður frá, hátt að vanda svífur, laus nú verður velli á, Vagn og brandinn þrífur.

31. Þorkéll stendur falli frá, feigdar strokinn er hann; Vagn í hendi brandi brá, búttadi strokinn þverann.

32. Gunt nú gétur á þann veg, orma-veitir stétta: hálfu betur nni eg, efut er heiti þetta.

33. Ansar þengill: öld eg bíð, undvargð blada stérdir, ekki lengi leika við, laus já skadann gérði.

34. Á hann ráðist ita hvur, í æfi bannid neyða; aptur tjáði Þiríkur, ei skal manninn deyða.

35. Sjóli tjáði: sje eg nú, sonur! stritinn máta, einu vilt ráða öllu þú, undan hlýt eg láta.

36. Þóðlings gjörði aptur tjá, arfinu sinn-igladur: gét eg verði að gagni já, og góður vinnumaður.

37. Vagn á fróni mannval mætt, með sér taka uádi, er við tjóni eingu hætt, enn þó spakur tjáði:

38. Kyð eg gríðin því af þér, þegninn framur tjáir, að ljóma ydu álfar hér, allir sama fái.

39. Eða fari einn leidd, allir reynar linna. Eiríkr svarar örva meidd: eg skal sveina finna.

40. Arfi þeingils eptir. Það, orð við þrenntir sveina, Bretska gengur Birni að, og bidur heiti greina.

41. Hann nam tjá, en hetjan snjöll, hjalar þannig ydin: Ertu sá er Sveins í höll, sóttir manninn lidinn.

42. Norðmenn stínga stráin flest, í stála fundi mærum, að fýsti hingat gamlann gæst, gráum undir hærum.

43. Eða viltu aldrad fjör, ennþá spara láta? Þjörn þá stiltur byrjar svör: bodi hara' eg játa.

44. En lítt er gagn að lífi mér, lengi þjádum karli, nema Vagn og hinna hverr, hljóti náðir allir.

45. Ego skal vera, hjalar hinn, þrittu tjóni eða; fram hann ber við fœdur sinn, fridar = bôn um reða.

46. Þú skalt ráða, fóngur qvæð, faldt er þó í gæði, og leidd að náða lidid. Það, sem litla bjó mér gleði.

47. Allir fengu af gílsa gríð, gautar
hanarð héma, að trygðum gengu vírdar víð,
Víkíngana Téma.

48. Fram til Víkur vendi nú, Vagn með
þorsum hætti; kváð Eiríkur banga brú,
brúka' að þorsum mætti.

49. Slímur tjörgu herdir gáng, hann var
qvennasrefkur; Ingibjörgu' í eina sálg, apt-
an þenna tekur.

50. Dável falla állir á, eydir fjóla mæt-
ur, veturinn allann þenni hjá, hafði skjól
um nætur.

51. Með veiga reim, þá vora fer, vafinn
dada gengi, í Danmørk heim að Sjóni fer,
féð þar ráða lengi.

52. Til Englands fór um ísu tjörn, einð
með gæfu sína, frægðar- stóri Bretski Björn,
bjó þar æfi sína.

53. Um Sigvalda eg fréttir fann, þá
fleina-vinnu styttri, í Sjáland halda sudur
vann, og sína qvinnu hitti.

54. Kann Ástríður kona hans, félauq
búa hraki, og þundinn stríða þrymlasands,
þvætti frá á baki.

55. Þannig segir svannin nú, seggir tjet-
ir hlýddu: í hveiti legið hefur þú, hinir með-
an stríddu.

56. Þétt er þarum laga spá, þá léttir
dunum sverda, hrufóttari hryggnum á, hini
mannu verða.

57. Verða má — svo hjalar hinn, hliur
báru roda — að þú fáið eitthvert sinn, á
mér sár að skoda.

58. Gyddi dögum sínum sá, um Sjálands
hreina vega, fleiri sögur segja frá, seggnum
greinilega.

59. Sigurdur Kápa faddur ró, við svíð-
is skar hinn ólmi, eptir drápid Búa bjó,
Þorgundar í hólmi.

60. Má á forni sögu sjá, færður þung-
um bogum, að Búi að ormi yrði þá, á Sjör-
lingabogum.

61. Róf til greida svoddan jenn, sóla
qvistir rínar, strímslíd leida litu menn, lá
við listur sínar.

62. En þegi trúá vil eg vel, villtu ort-
skrafi: að hann Búi eptir hel, að ormi vord-
ið hafi.

63. Gitt þó mætti henda sig, hafð í raudu
kafi, að einhver vættur vöðalig, varðað aud-
inn hafi.

64. Gáfon þengill þundar mey, þjádur
flarki úr hildi, réði lengur yfir ei, enn hann
Rarkur vildi.

65. Kom þar djárfur Konúgur, qvistur
rastar glóða, Tryggva arfi Olafur, ágætastur
þjóða.

66. Hel nam reyna Sækon þá, hvað að
vonum sanna, svo sem greina sjálfar frá,
Sögur Konúnganna.

67. Durtu hédan hvattr dreg, hörpu þvínagar
sláttur, nú er qvedinn játa jeg, Tómsvíkinga
Þáttur.

68. Þagna' eg þá, ef fræða glam, frúr og
beima gledur; heill sé sá, er hlýddi og nam,
heill sé þeim, er qvedur!

69. Sá, sem tíðum ljótt með lag, ljóða
mindar safnir, gumnum býður góðann dag, en
gleymit að binda nafnir.

70. Sagna sögur jötuns jörð, jafnan unni
fjörum, þagna bögur, greina gjörð, gét eg muni'
á forum.

71. Endurqvedin mindar mjór, metur
spjalda hlýður, stendur fredinn blindar bjór,
betur aldrei þýður.

Nímur

af

Fertrami og Plató.

Fyrsta Níma.

Vatnar qvæða valfan fri, von að hreyfa
brögum, ljóða ræðan lifnar því, af listarmanna
sögum.

2. Tíðum saungva gyðjan góð, gaman mönnum
veitir, þat sem qvæðast lystug ljód, lifna allar
sveitir.

4. A þiz nú af hjarta' og hug, heiti Dornin
ljóða, af því þú ert almáttug, að ebla dansinn
hljóða.

4. Sjá mér vertu veifum dreng, verfabu
saungva slagi, miðtu' og herdu hörpuþreng,
þann svo gángi' í lagi.

5. Spila sögu þessi' eg nú, á hörpu þíró að

leika, með tillogum þínum þá, þróttinn styrkir
veika.

6. Unni sólf í anda látt, yfir bodnar flóðum;
kémdu mér að dansa dátt, og bylla sögrum
hljóðum.

7. Þá ángurs báran byltir þeim, bana fram
að skérjum, láttu sáran sorgar eym, sauugla' í
strengnum hverjum.

8. Þá fjendur hryuja' og foskar blóð, um
feigdar bitru grundir, láttu drýfa hetju hljóð,
svo harpan titri undir.

9. Þá skal hrósa hjóðin nett, þundar staupa
flæði; því skal Rósa-sá það frétt: að sögur seuri'
eg qvæði.

10. Hún skal sorgar hepta þín; huga minn
það gleður; hún skal borga bögur mín, bresí' og
fösum meður.

11. Herdum bragar hljóðin á, hér um eðli
fleira; kémur sagan svona þá, sem þið skalud
hepra.

12. Artuð nefni eg gylðann
gram, gyltum styrði brandi, stóraudugur
stíllir nam, stjórna Stækalandi.

13. Ingibjörgu hylding hress, hlaut til
Ektaðvonar, hún var dóttir hilmirs þess,
Gálfðáns Eysteinssonar.

14. Fólkið allt um Fracka torg, fylgdi fristnum vana; Hilmir sat í höfudborg, heitir Euphratana.

15. Það er sagt: að þengils kon, þá fram líta náði, fæddi honum fridann son, er Sertrams heiti þáði.

16. Atta þegar árin bar, allvel þókti heita, Stjöldungs son í skóla var, stíðadur til menta.

17. Þrjú ár hafði þarna víst, þengad bókastrarfi; riddaranna reid og list, ræsirs numdi arfi.

18. Drottning þar nærst dóttir ól, drósin Aslaug heitir, Stjöldung þeirri skrudasól, skémmu fagra veitir.

19. Sveina mergd og maftar fljód, meynunni þénu gæda; þengils drottning þridja jóð, þar nærst gjörði fæda.

20. Plató hét, sá heidur bar, hyrdir freyu tára; þá hann fæddist Sertram var, fimtán talinn ára.

21. Kastali var gyldur gjör, í garði Siflíngs hreina, Sertrami sat þar frægðar örr, fjölda hafði sveina.

22. Af ættum tignum að sér dró, ita, hetjan spaka, einn var frægstur þeirra þó, þann vör nefnum Saka.

23. Hertoga var sonur sá, svinnur skífir randa; hans í Alexandría, ætt gjörvell nam standa.

24. Ekjoldungs son á flóga reid, að skemta sér á degum, fram svo tími langur leid, með lucku og sæmdar hegum.

25. Stillirs sonar heidur hár, um heimssins færdist ranna, Plató fjölga einnig ár, afbragd þótti manna.

26. Vilhjálmi nefni' eg vassann gram, var sá Artí bróðir, Rússía sá ráða nam, rausnar herrann góði.

27. Mildings sonur mætur hét, Marianus Sterki, riddara engum undan lét, óðins flæddur ferki.

28. Það skal herma Sertram frá, ferð á flóg nam reyna, með sér hafði þrefinn þá, þrenna tísí sveina.

29. Þengi dags um langann flóg, lídidi gotu refur, dýra veittist veidi nóg, en vedrid dymma tekur.

30. Sisklings kundur sá einn hjört sveima' um flógar rjóður, öll hans húd var ærid hjört, af svo geislar stóðu.

31. Dýrid elta tóku tveir, á tvíblindu tonu baki, því frásta höfðu fáka þeir, Sertram minn og Saki.

32. Þórinu þeir fylgdu fast, fáka sótti
mæði, upp þeir koma í einum hast, á endi-
merkur svæði.

33. Bædir springu þeirra þá, þósa = birn-
ir frá; mikid féll nú myrkur á, menn því
eckert sáu.

34. Á fótum runnu fjærri bid, að fjalla-
tindum halda; Saki tjer við hilmirs nid:
hvað mun þessu valda?

35. Sertram aptur ansa fer: ósjálfráðt
er þetta, veit eg búin oður er, af illum
tröllum gletta.

36. Saki aptur samdi svor, síst má und-
an hlaupa, en einn skal oðar fræga fjer,
fullu verði kaupa.

37. Hjálpar ekki hreyfstin greid, — hilmirs
son nam spjalla — að oður munu ebla seid,
íllar vættir fjalla.

38. Eflaust Dofra = eru fioll, að sem gjör-
um sýna, Eldgríður er ógna tröll, á hún þar
að búa.

39. Garfa dœð og slipa-grá, slagda brock-
instinna, dreka = ham sér þesur hjá, hrecki
fremur stinna.

40. Wedir svo í einum svip, enda heims
á milli, stelur mörgum góðum grip, galdra
fr:ður illi.

41. Eblir lífa álög stríð, ef á því þarf
að taka, þó hún sé nú þegi fríð, þá á hún
sér maka.

42. Skrímmir nefni' eg dygrann draug,
bólgu sjærri þrýði, bæli sig í hamra haug,
ham med trola gríði.

43. U bringu hángir bófans vör, blöð
er húd á dáta, þrællinn hefir þjáðst í for,
þrenna tígi ára.

44. Giga þau til sonar sér, Sám, það
tróllid versta, heidar tindum hærrí er, hunds-
spott allra mesta.

45. Þesa heitir andlits ljót, einka dóttir
hjóna, risar tölf med hrekkja hót, hellis
bíum þjóna.

46. Nú sem tala þeir um það, þrjóta
mundu náðir, hellis dýrum einum að, eru
komnir báðir.

47. Sjá þeir Dötun sat við bál, og seyð'
af hrossaleggjum, þusinn byrjar þannig mák,
þrúndi' í hellis-veggjum:

48. Sertram! komdu' í fjalla-sal, fá skalt
næturgreiða, annann steikja yðkar skal, einn
í katli seyða.

49. Þrétist af þér fregnin sú, — Sertram
gégandi bíður — gerpilegann greiða þú,
gaungumönnum býður.

50. Réttast fór og reis á legg, risinu herða breidur, járnás lagði ad svinnum fegg, sýndist vera reidur.

51. Ginnig risar adrir tólf, ita sóktu fróma, harkid vex um hellis gölf, hinir brugdu skjóma.

52. Sertram tekur Sám ad sér, sóktust þeir med brædi, en Saki móti hinum fer, ad hoggva vögum fædi.

53. Tólf þeir sóktu harðt á hann, og hjuggu alla vega; Saki frækinn verjast vann, vel og karlmannlega.

54. Sverdi nú ad Sámi brá, sjóla frægur uidur, hoggid lémur eyrad á, eyddur þótti fridur.

55. Kjaptaspyllu og fjólkastlan, qviður sneiddi geira, Sámur einn og Málchus minn, misti bægra eyra.

56. Vard nú þetta vid hann laust, en vöndur jötun heida, esfra tól med ógna raust, og áfinn gjordi reida.

57. Sljöp í lopt frá hoggi þvi, hilmis frægur uidur, flettasteru áfinn í, ofugt fellur vidur.

58. Þrællinn eptir áfinn laut, og aptur reida hoggur, en burt af strokum haussinn hraut, hann svo dandur liggur.

59. Saka vilði í vopna dans, vitja frægdar seggur, en kona ein um herdar hans, högg í þessu leggur.

60. Flatur datt á fjalla flód, frægur njótur randa, fram af munni fossar blód, fljótt þó upp nam standa.

61. Syrpan björtum sára háng, seggsins til þá lagdi; kastar sér í fálu fáng, Sertram þá að bragdi.

62. Flagdið ætla þá við það, þróttinn reyndi fremur, hremfur læsti hönnu að, höld frá beini nemur.

63. Gram að báli frægann vill, flýttja ráni meðúr, jörðu fálun ólm og ill, upp að hnjónum tredur.

64. Glíma bæði í bjarga fal, burdi lénnir handa, sigrar mæði mennskann hal, móti heimi að standa.

65. Gulinn blóði Saki gæð, þessir inn að báli, hjálpa góðum hugði æð, hann með stinnu stáli.

66. Gafdi fellda hina tólf, hamra varga ótra, vill þó hreldur vígs um gólf, vænum bjarga hlíra.

67. Mellan bitur bardist þó, bráð í spjóta fundi, útur vitum eytri spjó, øðlings móti fundi.

68. É aurgvit líður þorna þór, með þúngum nidur soíma, hellirís gríður hamast fór, þann þá vidur glíma.

69. Glínur víga velli á, vörn um stund-ir knúdi; en varð að hníga þreyttur þá, þvert um uaddir brúði.

70. Sertram aptur réttast rýð, ruumur spjóta stýfur, gríðar frapti grímmum með, gýdju ljóta þrýfur.

71. Féel nú stalla-freyriun ljós, fáng-bregð gýld að kenna, fram að váli dygra drós, dró og vildi brenna.

72. Þeiddi gríða sýrpan sér, sjáfar hríst-ir brúna. Sérna við eg þægi' á mér, hætt-ir fyrsta Ríma.

Dinnur Ríma.

Eg man reyna, ef að sveinar hlýða, samt-antvinnu Eögu-ljóð, sú er vinnan þegi góð.

2. Mig nām sýsa fíngra lífa veitir, að fram eg greiddi fræða:skrá; í freistni leiddi hann mig þá.

3. Þræðumst vér, þá Sannes fer að lesa, mitt fánýta mærdar spil; munt lítið finnaft til.

4. Þó eg vildi, það er skylda lífa, styttra eina amastíund, edalsteina frægum lúnd.

5. Eins kann lífa, einhver pítan rjóða, qvæð-um hneggja eyra að, ofurseginn vil eg það.

6. Eins og voða eg í stefu hýri, færi glósan varla verr, væri Rósa komin hér.

7. Ef sú hreina edalsteina tréða, mér nú setjast mætti hjá, miklu betur færi þá.

8. En það er ekki, því má veður frægur, naumann þyrða vilja minn, þó verði styrður bragurinn.

9. Svo er best að sögulestur finni, og qvæði fljóti erriþá eitt, því ekki er vit í þessu neitt.

10. Þó í ritid þyfi vitid skorta, það er fjandi, ef ekki er, af því grand í sjálfum mér.

11. Vurt með fladur, berhöfðadur aptur, helga Sögu í hönd eg tek, og hróðrar lögun þannig vek.

12. Beiðdi gríða brydjan vidinn klæða; hann qvæð nei! og innfi' að, engannveginn færdu það!

13. Þú skalt brenna og bróðurs féna svíka, í því báli er bjó hann mér; bjarga-fála aptur tjer:

14. Allt til vinna vil ég — innir fála — og mína gjalda móti trú, mætti' eg halda lífi nú.

15. Þegninn tjáir: þetta á skal hætta, ef þú grædir Saka hér, hann því stjædu sárin ber.

16. Ginnig sverð og alla gærd tilbúna, í veröld best, sem vitid þér, og vænann hest þú færir mér.

17. Þín sé móðir mér til góðra ráða, í eggja sennu á iggjat-frú, annars brenna skaltu nú.

18. Þessu heitir hún að breyta eigi, hyrd-ir branda umi hellirs flet, hana standa upp þá lét.

19. Raknar Saki hetju maki úr svíma, æða-báran útrann þar, allur sárum fleg-inn var.

20. Seyrduft fyrn, í hellirs-dyrnar stóru, hamur dreka inn þar ók, ógn sem freka mönnum jók.

21. Þar úr stríður þrekin gríður fjalla, sú var há og hræðileg, haura bláann þræð-ir veg.

22. Yngra fljóðid færði móður qvedju, spurdi fréttu hyrjan há, hún nam rétt þar greina frá.

23. Heitordin hún hermir sínni móður, fleina hlín er frægum bjó, furðar hina en mælti þó:

24. A'auðnu stund þú okkar fundinn sóft-ir, dygg eg veit! að dóttir mín, dugir heit að efna sín.

25. A traustum Saka tól að mæka sárin, hámra-gríður heillum með, á hægann síðan lagði bed.

26. Gærði horn að hríngapörnum báðum, mætti dresta mjadar lá, til meidsla ekki fundu þá.

27. Sofna rótt, og svo ræð nóttin líða, Sjöla klæddist sonur þá, sett var fæða bordid á.

28. Kost nam taka tiggja spakur niður, leiddi fála frægðar-mann, fram í stála tjaldadann.

29. Hann var fullur helzt af gulli kláru, víni, fæðu, vopnum þó, vænum klæðum, mundar-snjó.

30. Einn þar karl ræð uppá palli liggja, ekki fríður aulinn var, augun víð úr hófi bar.

31. Byrgdist klæðum bófinn hræðilegur, nasa þaut í bustun bráðt, bófinn hraut í svefni dátt.

32. Hverr er þetta? — hetjan fréttu náði — puldi ráni í þeli svinn: það er Skrámur bóndi minn!

33. Hetjan fémda hross þeim senda býður, hjartans segin þygg eg þá, þrekin segir bjarga-gná.

34. Þring einn sefur hanttra þrefin gríð-
ur, fundi Sjóla seldi þann, svofnið bóli fág-
aðann.

35. Kraptur fylgir fríðum bylgyja loga;
hverr á breidir hendi hann, húngurs neyd ei
granda kann.

36. Daga þrjá þeir dvalid fá í náðum,
heil var gróin Saka und, heimferð bjóu
þeir um fund.

37. Hún þeim bjóða hesta góða náði,
þar nærst ríða haldar heim, hilmir blíður
fagnar þeim.

38. Heilann mánud hlinir ránarloga,
heima bíða hraustir þá, hér nærst ríða flög-
inu á.

39. Sertram spakur fór og Saki lífa,
til Eldgríðar hellirs heim, hún með blíðu
fagnar þeim.

40. Þú herflædi úlfa fæðir selur, hjalta
vond einn mikum með, menja-strönd, og
tala réð:

41. Eg nam sækja yðar mæfir góða, og
fjölners happa fótin grá, fram í Rappa-
dósið.

42. Þar nærst mæð að þengils fjærum
arfa, gylðann leida gota réð, gylltum reid-
arþýgjum með.

43. Pennann hest í heimi bestann sinnum,
bláðurinn heitir: Bússíphal, er bauga-veit-
ir þyggja skal.

44. Þaða náði þeingils fjáður arfi, þenn-
ann greida þræða reyn, þaðan reid svo apt-
ur heim.

45. Sat um þort í Sjóla vörðtunn garði,
sinn með fróna sveina lýð, svegir stjéma nú
um hrid.

46. Sína nú hann sveina búast lætur, og
út vill draga úlfs um leid, einhvern dag í
flógar-reid.

47. Þá nam Gafi hessa spakur ræðu:
öll herklæði vil eg vér, vidrið glædur ber-
um hér.

48. Þó að höndum efni vönd ef bera,
fremur varir frægdin sú; Sertram svar gaf
aptur nú:

49. Enn á ferdum eugann sferdu vöda,
á þyckann flóg þó þrehtum ferd, það er nóg
við berum sverd.

50. Samt á stad þó seggir gladir ridu,
tekur Gafi herklædin, og hjalta nafinn vönd-
inn sinn.

51. Þegnar ríða þá um víða flóga, einn
þeim maður móti fer, mikid hradar þessi sér.

52. Traustum hesti, töggjum bestu flæddur, þángað þó um illfa mar, allur blóði hulsinn var.

53. Sertram qvedur fogrum meður ordum, bidur hreina heiti tjá, hann nam greina þessu frá.

54. Djúót sig hnegir ham og segist vera, á hans náðir flíinn frá, fjanda bráðum grúa þá.

55. Sertram segir: seig þitt eígid heiti, og hvada vandi á hondum er? hlinur vanda ansa fer.

56. Sér þér megid, Sermód, segir reður, øðlíngs sanna arfann sjá, Indianna rísum frá.

57. Frétti eg víða frægd og þrýði yðar, og á gýldum öldu-kund, yðar vildi sækja fund.

58. Sér víð land eg hittí stándid nauda, undir sólur-setur þá, svartu dóla hittí þrjá.

59. Brædur eru blámenn, her þeim fylgir, þiggur lastid þeirra hvor, Prestur, Rastor, Eyvindur.

60. Þúsund átta í eggja slátti höfdu, blámenn trýlða búna gérð, brædi fylða að reyna sverð.

61. Ad mér vóðu, eg með rjóðum brandi,
tók að fundra trölla þjóð, titrar grund, en
rennur blóð.

62. Fællu allir fyrðar snjallir mínir, úr
mækja færi mig eg dró, mörguni sárum fleg-
inu þó.

63. Góði Herra! hefjid snerru vanda,
hefnid minna manna stjótt, meidid stinna
þræla drótt.

64. Þá nam Saki hyggju-spaður tala:
rðum vér til borgar bráðt, búum her í vanda
flátt.

65. Róngðson tjáir: fappar fá að duga,
róm þó vaxi rimman há, rðum strax og
finnum þá.

66. Þessu hlýða þeir og ríða allir, en
Sermódur undan fór, ærid góðann reynði jör.

67. Allann herinn ítar gæra að líta, brád-
um hardnar fleina fát, fylkingarnar voru þrjár.

68. Runnar klæða rísa hræðilega, sáu
stýra þrælum þrjá, þegi ríra til að sjá.

69. Þá Sermódur þósa góðum héra,
lætur renna í hinna her, hrekkjamennd tala
fer:

70. Sertram! þú, að fullu nú skalt reyna,
eg má lofstýr lægja þinn, líka frægi Herra
minn.

71. Þú, ógættinn! þig svo lætur dára, fíbl
híð mesta' og fantur ert, fyrdum sjest það
opinbert.

72. Síðan fallar sína alla dára: tafid
höndum hreystimenn; hördum höndum vefjid
senn.

73. Sertrami sjer, hann svifinn er í trygd-
um, fylltur móði fram því reid, fákinn góða
setti' á skeid.

74. Þyrstann höggur Sermód skroggin
svífa, endilángaun mann og nar, meldir
spánga rifti þar.

75. Féll á haudur fólinn daudur vidur,
sendust tjedum svífa-gjöld; svo framvedur
heidin öld.

76. Nú var ferd á fyrða mergd um stræti.
Mig úr hljóði hindar dreg, hreint svo ljóðin
enda eg.

77. Bidi smíði, blíðir hlýði lýðir, ljóða
valid egi enn, óðar galid þegi senn.

Þriðja Ríma.

Enn þal láta Litars Enor, úr ljóða nausti
stríða, freyu gráta ef vildi vör, vísum mínum
hlýða.

2. Ad líra og sofa leidið mér, laung er vetrar

gríma, tross og vofur var eg hér, vid í nótt að glíma.

3. A sátur lúinn fór með þad, söt á strok;
inn tíndi, bænum úr og út á hláð, inn í norður
blíndi.

4. Sá eg dreka sveyma ham, sennu að byggð;
um mínum, hálsa þekja heima nam, hann með
vægjum sínum.

5. Froðu spúdi úr hálsi hann, hvoptinn
belgdi óðum, tvíblinds brúður titra vann, tross-
ins fyrir hljóðum.

6. Fram sig dregur frekt um flód, fjalla dyg-
ur raumur, hugdi eg, og híska flód, hér er meir
enn draumur.

7. Það Gólingrídur illa er, í yfirflæðum
sínum; ef sækir lýður sá að mér, svoi þá quæð-
um mínum!

8. Hafði eg glöggar gætur á, hvað gjörði
drekinn stóri, en Nordri ströggur það var þá,
þekinn vinda stjóri.

9. Fúlum anda frá sér spjó, fróus á laungum
túnum, hrísi land en hræði sjó, hamera saung í
brúnum.

10. Sá oss ríðum sældar spar, sækir heim í
vetur, ei Gólingrídur þó kom þar, það fór líka
betur!

11. Hljóð mér gefi bragar bráðt, braginn

meðan laga; nú upphesur þridja þátte, þarna
fémur Saga.

12. Mærdar dó þar mentin ring, mín að
protum ljóða, þrælar fléu þykvaun þring,
þá um flæða- rjóða.

13. Sverdin hrístu, sondu bann, sumir
fengu bana, brynjur ristú, blóðid rann; um
búf á fonu grana.

14. Blámanns öld um unda jörd, að
alma sóftu lundum, rögnið. tjöldin risna
hörd, rigndi blóð úr undum.

15. Allir Sjóla sonar inenn, síðan hnigu
daudir, þundar gjóla grimm var eun, gellu
brandar randir.

16. Einn var Gafi eptir hjá, æðlings
færgum nidi, margir bláf af brendum fá, í
blindviðs hördum frídi.

17. Reid nú Sjóla sonur fram, sveittur
beandi randum, mörgum jóla fleinkti flamm,
flokum bilti daudum.

18. Sjálmur flosna fytir fríð, fengu
margir bana, fylking rofna verður víð, vornu
báli grana.

19. Nú af Gafa herma ljód, harður stálís
í regnum, fíngra- jafa fjölnir vóð, fylking
hverja í gégnum.

20. Reida löndungs loga nam, hundur frægur sverda, á gylltum røndum hjerinu blam, hanfar klofna verda.

21. Í valnum föstu háa blód, hremundur grimdar æði, dreyra röstu ólmur óð, upp að linda stærði.

22. Að forða-lestir föstum því, Rastor náði leggja, báða hesta bógum í, bitu tennur eggja.

23. Evo á fæti sóktust þeir, sofuirð njótur heida, Saki mætur gylðann geir, gjörði að þrjóti reida.

24. Eggin bitur ekki hót, illann trela mafa, Saki nítur honum mót, höndum náði að taka.

25. Fálu-ver mi falla má, feikna bilta þjádi, högg um þverar herðar þá, Saki af öðrum þáði.

26. Beit ei góða brynju á, bráðt upp Saki stendur, móti söða þessum þá, þrekinn rétti hendur.

27. Ur söðli þrífur sverda gaut, sveiflu á hann rekur, hálsinn stýfur bófans braut, bláskinn síðan tekur.

28. Fer á bak á fólans jór, fróns um þakid ríður, vopnabraðid veðja fór, voma Saki sníður.

29. Sertram svar, sem brandinn ber,
bósa líðid hrekur, kémur þar, sem Þróstur
er, þrymu' harða vefur.

30. Gaurinn bitur ekki á, edlíngs fræg-
ur niður, handa nýtur þrossa þá, og þræln-
um útaf ryður.

31. Bildi syna svörtum hrók, sálga het-
jan djarfa, þá Eyvindur þangad ók, á þeng-
ils rædur arfa.

32. Eversid rauða rostur þá, rak í kjapt
á streggi, báinn dauda svelnir. sá, sér af
þessu höggi.

33. Galdra kændi gaurinn forn, við glóða
meidir voga, blés úr hendi hrings á þorn,
herjans breidann loga.

34. Nigra stælic varla fék, vopna notid
sinna, fjöldi þræla fram nú gék, fjöl-
nis stundi qvinna.

35. Harkid ver um hristar lóð, hilmir's
arsinn neyddi, tigi sex af þræla þjóð, þá með
knéfum deyddi.

36. Var nú stjöldu og bjálka á, blíðann
þjóðin leida, í sárkóltum þrautum þá, þjáðist
rjóður steida.

37. Þáginginn verður vígs um flóð, vafinn
þrauta banni, strengi herdir þræla þjóð, þá
ad hreyfistimanni.

38. Gafi þettað þegar sá, að þegn var fallinn blíður, burtu réttar brautir á, brögn- um undan ríður.

39. Eidan flunda' að flípum réð, skálka- öldin búna, fertram bundinn sluttu með, festu segl við húná.

40. Gafi veginn heim að borg, hraustur síðan rekur, blóði þvegin; sára sorg, með slum fréttum vekur.

41. Allt hið sanna sagði frá, seima-riót- ur fjæri; fylkir manninn frétti þá: fantar hvaðan væri?

42. Hraustur mælir Gafi þá: — hlýðir mengid fróða — argir þrælar eru frá, In- dialandi góða.

43. Hellri ræður hánna þell, Sólvingríd- ur sú leida, galdra stjæð er gríðar-trell, gjetir að blóta' og seida.

44. Af fjanda frapti fornum sling, frem- ur yðju ránga, fram og aptur heims um hring, hamför lætur ganga.

45. Fornann rísa frægðar spör, féck' að ektamaka, hann með slisum heldur for, hætt- ar sóttir þjafa.

46. Atti hrensin illsku höst, arsa þegi teita, Rastor, Eyvind, þar með Þröst, þræla létu heita.

47. Borg þeim valda bryðjan gaf, búna orma sandi, þridjung halda illir af, Indíanna-laydi.

48. Steljandi præla=þjéd, þar er komin saman, blámennt fjanda fylltir mód, fylla hópinu ramann.

49. Keyfari reyfdur raundum seim, rædur Asýría, enginn slíkur er um heim, ebidur blómi dýa.

50. Tvær þeim dætur gæfan gaf, er góðum rædur lýði, margur lætur mikid af, mentum þeirra og þryði.

51. Fræg sú eina Flóridá, falda heitir þrúdur, en rødulð hreina Rósidá, reikvast yngri brúdur.

52. Það Germódi frétti eg frá, falsari yðar sonar, beiddi' um rjóða Rósidá, ríka sér til qvonar.

53. Játafst brúdur bófa vann, blid, en það tilfildi: að Sertram þrúða fengi hann, fellt er reyndi hildi.

54. Ek: þetta þordi hann, þrefi með að yðja, þvi með þrettum veida vann, vaskann yðar nidja.

55. Veit eg brædur grimmt með géd, sem gusinn hádu randa, álfinn flæða arka með, til Asýría landa.

56. Til að sýna seima gná, sendir hildar
 bylja, úngar rínar fúna fá, foldir þræt-
 ur vilja.

57. En mig grunar saddur seim, Sjóli
 ræð mun velja; því aldrei mun hann þraut-
 laust þeim, þær í hendur selja.

58. Sögu um stund af seima við, svo
 nam Saka dvína; þúngann stundi vífir við,
 og veður ræðu sína:

59. Ellin ljóta amar mér, ó minn vinur
 frægi! annars skjóta skyldum vér, sævab
 sjós að ægi.

60. Þáttu Saki heror strax, hefja um
 frónid talda, hverr einn taki sára far, sem
 því kann að valda.

61. Senda eg ffóra vyrdar vil, Vilhjálmi
 bróður mínum, sverda óra efni til, eins með
 löppum sínum.

62. Þú skalt stýra þessum her, þundur
 bráins reita, og son minn dýra senda mér,
 ef svo vill gæfan veita.

63. Þessu heita Saki vann, hópur sendi
 manna, Vilhjálmi teita vífir fann, og vöktu
 málid fanna.

64. Rómu tamann ræfir vann, ríkann
 falla arfa, Maríanus heitir hann, hildar fús
 til starfa.

65. Fara máttu, fylkir tór, frænda þín
ad vitja, hers skal átta þúsund þér, þína
stríð ad slýtja.

66. Greip sá brand og gæð á fley, gram
réd qvedju ljúka, vedra andi álfs um mey,
út nam þenja dúka.

67. Besti drosnin dælu mar, dundu vedra
slíkur, fyrri stöfnum Strackland var, fley í
hafnir víkur.

68. Gæð til hallar, Saka fann, hilmirs
veitslu þáði, samankallar herinn hann, héldt
ad þaungla láði.

69. Glés á dy með hetju fann, héldu þeir
samráðir, þrisvar tíu þúsund manns, þagnar
höfdu báðir.

70. Undan laudi út á haf, áskar banda
synda, seglin þandi fylju kaf, kældur andi
vinda.

71. Sofum þeim í þægum byr, ad þensa
fyrst um tíma; jeg mun heima býra fyr;
hérna endar Ríma.

Þjórda Ríma.

Setst eg enn við Sögu-liód, svona gengur
ur þetta mér, gæfi meun og meyar hljóð, mæðs
ar harpa flegin er.

2. Beit eg, segir vyrða líð, vorlun líka til

Þess er, að ullar þreya vinnu við, væri langtum betra mér.

3. Af mér sær eg ekki þó, ull að tæta um daga lok, heldur ræ á sónar sjó, hjálssagt þó að væri rof.

4. En þó eg fylli serja skut, með froðu þá, sem kímur inn, aldrei villst einn í hlut, uppi skriblis; bátinn minn.

5. Þ brjóst um kénna mig því má, þó mik; id styrðann semji óð, stýrir pennu svinnur sá, sem eg sær þessi ljód.

6. Það er spá mín spektarleg, þó spart eg brúki þundar vín, að skarpann sár skóla eg, þá skodud verða qvæðin mín.

7. Mansfaungs sladur mitt í stad, má nú bíða og leggjast frá, því vitlaus maður væri það, sem vilði hlýða þetta á.

8. Aftur við eg efni setst, á skal minnst brædur þjá, þrælar vidu hlunna hest, hníðings landa gotu á.

9. Sertram bundinn færdu með, fásu fundar hafð um leid, bylgjan stundum vinnja réð, rendi funda-jór á skeid.

10. Aldan brúna æfli jók, enn þó stundum sundurhjóst, fákur huna frísa tók, froðu spýttu sér um brjóst.

11. Græðis breiða getu raun, gaf sér aldrei hvíðarbid, uns hann skeiðid enda vann, Afeyriú hafnir vid.

12. Bræður síðan brims um gólf, bundu í fjóður reida mar, heim til víða hallar tólf, heilsua bjóða Róingi þar.

13. Eðli fríða fantu þá, falda greina mundi reim, vilji hlýða itar á, eg skal reyna að lýsa þeim.

14. Stornin ljóða! láttu sjá, lýsa þeim mér kændu nú! veit eg söða svarta þá, sjed an efa hefir þú.

15. Þianni hreinu og helgu sjón, hylst ei fyrir skopun nein, gégnum steina, fjoll og frón, fögnum beittir hvarma stein.

16. Eðlert hár á hausí þar, hýrju nidur gæddur þrótt, ennid bárum bólgid var, brúna síður svart og ljótt.

17. Þfirburða ægna stór, opnar setti flýgnurnar, sem í urðar = ghyrnu = glór, á gömlum ketti sæi þar.

18. Brúnasíður blaft og flýrðt, byrgdi ljóra hvarma þar, með þremur lidum fríðleik flýrt, sjandans stóra nefid var.

19. Á vondum glöllum varirnar, vóru ei bjartar til að sjá, flögultennur flömmnin þar, fléggid svart á bríngu lá.

20. Greysa breidum þrenglum á, þeygduft
neglur fyrir góm, flípa gleidur Þröstur þá,
þannig hóf við Ejóla róm:

21. Germód vanda heilsun frá, Herra
Kóngur! átti eg þér, Sertram landi Gracka
á, feldi hann, það sáum vér.

22. Ego að trúid þessu þér, þar með
yðar dóttir svinn, Sertram nú í fjötrum er,
færdur hér í stadinn inn.

23. Germód sótt í hafi fann, heljar fjötr-
um reyrdur er, en yðar dóttur heitord hann,
handsaladi aður mér.

24. Þessi heit eg heimti nú, að híflaust
verdi gésin mér, fofnis reita foldin sú, Slóris-
dá sem fellud ér.

25. Aðnu hráður Eyvindur, yðar dótt-
ir hina fær, veit eg maður vörðir hvorr, að
vonum betur giftist þær.

26. Yðar hebra heimtum svör; hilmir
talar aptur skjótt: víður eirid værdar fjör,
með vænum blundi fyrst í nótt.

27. Dólgar ríða tjalda til, tófu værd,
en morgni að, vífir fríður vanda-
spil, vörð-
um sínum greindi það.

28. Til fylkirs mæta fjöldi manns, flykt-
ist þegar vermir sól, og báðar dætur blíðar
háns, á blómalegann settust stól.

29. Þá sér þú þá, þú þá, í vandanálinni
leggja ráð; þú þá í brúnni brá, þú þá
þú þá þú þá.

30. Enginn hatur hraustur má, hilmir
gífa svörin trú; rif nam tala Kófidá:
ráðafátt er yður nú.

31. Þomum ríkam vil eg þér, veitslu
bjóðid hér að fá, Sertram lífa fylgi hér, svo
frægann megid Tappann sjá.

32. Þú heita þú mátt þeim, þó til-
leggja nokkurn frest, meðan leita' um heilann
þeim, hljóttum við með ráðin best.

83. Þengill ræfir þessi ráð, sem þrúður
 Flæda hafði tjed, lætur sæfja svo um láð,
 seggi stjæda og Sertram með.

34. Prælar stunda leidir lands, lofdúngs fema hollu í, fjögurhundrað fylgdu manns, faqnar Kóngur byski því.

35. Brædur stillir mikils mat, í mesta
fæti leiddi þar, fanta' á milli fertram-fat,
flötrum hordum bundum var.

36. Grúrnar stóra Sertram á, fór að
 gífna ástar ljós, fíllings rara sonun fá,
 sérhver vildi klæða = rós.

37. Aldrei þóttust æðri neinn, annann litid hafa þar, þeirra sólti sjónar-steinu, í sætid þad, er Sertram var.

38. Grottabrýnir hífssa sat, hreyfði ekki máli þar, ekki vín og engann mat, álma-
runnur suerti þar.

39. Bénorð hefur Þröstur þá, þengil
við í annað sinn; svar tilgétta sætan má,
sjálf, nam greina Keyfarinn.

40. Evarid veitir sörva reim, sendir heida
orma þá: sízt að neita sómír þeim, samt eg
beida nokkurs má.

41. Árs að fresti einum skal, oðkar brúð-
kaups veitsla gjer, mér hið mesta manna-
val, meðan dregum saman hér.

42. Gantar stíða gáfu frest, gladdir bida
qvæðust þeir, handabandi fljóðin fest, fengu
síðan brædur tveir.

43. Drdlof tófu þeir með það, þessu
Kéngur seginn varð, síðan aka' um hnyðings
hlad, heim á sinnar móður gárd.

44. Í Gólmgríðar höndur þeir, hilmirs
bundinn seldu fund, vildi stríð með grimdar
geir, granda hal á samri stund.

45. En vildir seimra vildu hal, veitflu láta
bida þann; slagdið geyma Sertram skal, í
fétastof hún setti harr.

46. Aftur taka til þess má, af týrum
seimís eg greina réð: þegar Saki hafid á,
herinn allann lagdi með.

47. Strengir þjóta, en rymur rá, ráuar freyða dæturnar, vindar róta víðum sjá, voga skeida merarnar.

48. Bylgjan fría eptir á, elti funda jóta meir, Aesýría hofaun hjá, hlunna bundu fáka þeir.

49. Silkitjöld þeir settu á land, sofa rótt um grímu þar, til hallar öldin hljóp með brand, heimi þá nóttin lidin var.

50. Reyfarinn þá fregnad fær, að Fracklands kappar vóru það, hetjur svinnar hilmir fjær, hjá sér veitslu þiggja bad.

51. Spurdu fréttu frægðar mann, fylkir nú og dætur hans, Saki réttann sagði sann; síllings dóttir gésur anð.

52. Þegar nettann Sjóla son, sá eg, strax í huga fló, að hann með prettum hárs á qvon, Germóds væri uninn þó.

53. Hvar er Plató? hilmirs jóð, Saki optur svara vann: heima sat ei sjá með þjóð, er sviðu hinir frægðar mann.

54. Everða freyr í hernad hér, hefir legid árin þjú, sá mun eira að víðu ver, vissi hann hvað stéður nú.

55. Fældu talid, fór að nótt, fengu spakir hvíldarstad, með skatna val að skipum fljótt, skundar Saki morgni að.

56. Þá gengu menn að marar bekk, mild-
ing hér til taldar lét, þúsund tvönn hana
þegna fékk, þar með greifa er Ottó hét.

57. Segl uppvinda á víðum hyl, voga
strjúka jörar þá, frá landi synda í bráðum
hyl, blaka dúfar undir rá.

58. Bólgin standa byrs við fjör, á brim-
ils landi ránar jéd, haufar banda herdu
föt, hræsvelgs andi í vængi flód.

59. Vidu hrannar veldi á, vængja jóku
flugid harðt, Indianna hofnum hjá, hvíldir
tóku síðan snart.

60. Með hernum öllum flóði frá, fyrð-
ar þeyfa nú um qvöld, fögurum völlum eins-
um á, upp þeir reisa silkitjöld.

61. Tólf nú ríða tignar menn, traustum
jórum lands um geim, til Sólmgridar sona
fenn, sendir véru þessir heim.

62. Til hallar ganga og hitta lýð, heima
brædur voru þar, brjótum spánga boda strid,
vísur Prestur gefur svar:

63. Zeigðin óða fer að þeim, fleina rjóð-
um stáls við hryð, engin þjóð um allann
heim, okkur bjóða þordi slíð.

64. Því skal flengja í feygðar tjón, með
sljótum bana yðar hér, fæst nú engin fyrir-
bón, forlingjana hengjum vér.

65. Sendimönnum æddi að, illstufullur brædra her, guýstu temnum þeir við það, þutu út að forða sér.

66. Að tjöldum sínum fróns um. bál, flýttu sér, og mæltu hátt: þegar stín á sali sól, sólti her í randa slátt.

67. Eggir vanir vinnu fleins, værdir taka þessa nótt, Máxianus, Ottó einn, einnig Saki og þeirra drótt.

68. Alteinð gríma að mér fer, einnig næði mitt eg sinn; þessi Ríma þrófin er, þakid, brædur! lesturinn.

Þímta Ríma.

Veiga: gná eg vildi fá, vinid dains bana, heyrð þá eg herði á, hljóðin surá að vana.

2. Lundin þvera líkraft fer, ljóða: qverid víð: ur, stírdann ber eg þvættíng þér, því er ver og miður!

3. Lífa tefur ljóða stef, lengi' eg sef um morgná, optast qves og hósta hef, heimsskan ves: úr forna.

4. Ljóða þáttinn þels um gátt, þvínagar drátt: ur qvæða, mér er bágt að þasa hátt, hrærnar niáttur æða.

5. Ein er þestinn, allra verst, ángrið mest

Það hvetur: vínid best, sem opt far hrest, ekki
hest í vetur.

6. Á flöskum tónnum sæst ei gróm, sem fyllir
rjóminn brendi, með þurrann góm og rāmami
róm, rímma hljómi eg sendi.

7. Boðkun er þó yfri eg hér, öllu ver ein
fortum, flösku kær þá fyltum vér, sem finnst ei
hér á berðum.

8. Viðáðar lá vér mundum sá, mætti þá og
brósa, þú varst hjá mér hýr á brá, handasmáa
Rósa!

9. Þá hrannar gróða hrundin rjóð, hjá mér
stöð ad vana, mylktust hljóð af þinni: stöð, saung
eg ljóð um hana.

10. Hvar sem fer eg brósa þér, hrundin
hverja glæða, með nandung hér eg frá þér fer,
fleira ber til quæða.

11. Þá gullin fól um grundar-ból, geist-
ann ól dáfríða, þundar fjóla reyndu ról, í
randa gjólu stríða.

12. Gjöldinn trella flana úr hell, fram
á völlum tredur, horna-kollin herdu öll,
hljómi snjóllum meður.

13. Þángad Saki herinn raf, haudrur
taka ad stjálfa, líðra quaf og branda brað,
buldi þakid álfa.

14. Saman fráir flokkum slá, funi gljáir lóna, sverdin bláu brynjum á, byrja háa tóna.

15. Blámanns þjód þá áfram óð, óma glóðir reida, rennur blóð, sem fessi flóð, fram um móðu breida.

16. Kristnir fá að falla' í strá, frekast náir véma, einn við þrjá af þrælum má, þeyta bláum skjóma.

17. Blámanns öldin illsku völd, óðins tjöldin rísa, og beygla' á skjöldum bordin feld, blóðsins öldur drísa.

18. Herdu brædur högginn skjæð, hlíni flæða vega, blóð úr flæðir feigra æð, fóru hræðilega.

19. Þesta rænd, sem líf og lönd, líð með gróndum séríft, titra lönd um löðins strönd, sem Loki' í böndum hræríft.

20. Blóðs á vellinn bolverd tross, boda-föllin vado, vekja skoll um hrístar hell, hótta ellum stada.

21. Kristnir hrundu' í sára fund, sælu funda vena, grímmuin undir geira-fund, gólnis stundi fona.

22. Múnnu flárar æða ár, eykst því fár-id drjúga, reyfur hát við himin stár, hrundi nár í muga.

23. Drengi þjáir darra stjá, daginn á nær líður, dreka sjá við himin há, í hami gráum stríður.

24. Þenktu lýdir þá með nið, þar Sólm-grídi fara, vopna stríða vekur hryð, vondstu hryðid snara.

25. Dröar sáu seggir gá, sem að þjáir lýdi, hverri tá og fingri frá, á fjalla háu grídi.

26. Fjellur hvorr með feigðar fjer, foldar stór við græna, því sérhver or nam álma bör, einhvern fjöri ræna.

27. Gítri spjó úr ydra fró, undir þróast víga; margur dó í dreyra fjó, drengir fljóir hníga.

28. Að seggjum æða sverðin stjæð, Sigmunds flæði flíta, fára flæði um hlaðar hæð, holvenð æðar spýta.

29. Eldin hrausta áfram brautst, ullar flautur sníða, með háa raustu á hjálma laust, hrynn traustur stíða.

30. Daudir náir falla frá, þar fleinar bláir flaga, valkest má um völlum sjá, í vinda háa flaga.

31. Málgastr ódum njörfa jóð, nú um flóðir allar; krístin þjóð í tjöldin tróð, en tröllin móð til hallar.

32. Simm við her að Gafi tjer, hamu þá fer til náða: fáum vér að falla hér, ef fleira ei ber til ráða.

33. É bránda hrið fyrir bestann lóð, bæen eg smíða vildi, forn Eldgridur færa stríð, flegdu níði skyldi.

34. Nær Gafi má svo horður tjá, holda kná fjöldinn, konu háa funni þjá, koma þá í tjöldin.

35. Þar Eldgríði þeckja um hrið, þegnar síðan gjördu, beiddu feldir leggja lóð, líð í stríði hördu.

36. Eg -- hún tjer -- ei einfær er, ánaud þvera að hámla; hitta fer þá fylgi lær, fésiru hrierid gamla.

37. Hlinum randa heflir grand, horkublandin fála, við Zelluland með heilla-stand; heldur vandann skála.

38. Fálu ber að finna mér, fogaud lær það huga, meðan hér ei hittumst vér, hljóti þér að duga.

39. Ego galbra nornar níði forn, nú ei orni hrecki; af þessu horni hringa þorn, hér um morgna drecki.

40. Kérling grá sér burtu brá, bragnar þágu nádir; á fætur má að morgni stá, mengid knáð á láði.

41. Gengu strax um feldar far, til fleina
þraks sig laga, gautar axa unda lax, út til
slagsins draga.

42. Horna fell og hrotta gell, hóta ell-
um voda, bylja fjöll nær bældud trell, blóðs
á vellian troða.

43. Rísa náir sól úr sjá, um sælu spár
fríða, hjálma gljáir gylta á, geislum stráir
víða.

44. Sverð útdró og síðan hjó, sérhverr
gróu njerdur, frídur dó, en dreyra sjó, djúps
um sló að jörðu.

45. Bals um gangi mí þótti þraung,
þreyttu saunginn stálin, skíðu laungun skjald-
ar spaug, skilvings straungu bálin.

46. Hardnar-stríðid horstum lýð, Gólma-
gríður kímur, í dreka skríður strok ófríð,
skada bríðir fremur.

47. Gítri spjó með enga ró, og erfum
sló á herinu; enginn dó, sem áður þó, ensu
slóa verinn.

48. Fífur þær, sem felldi um tær, og fíng-
ur hærugérður, nýður slær á þjóðir þær,
sem Þrostur færa verður.

49. Þedur djörf þar vóru gjörf, sem
vyrðar dörfa stafa, þessar orvar þau víð
störf, því til herfa báfa.

50. Blámanns öldin beid þau gjöld,
blindir holdar stóðu, gnagar skjöld og gráma-
is tjóð, gaura fjöldinn ódur.

51. Margra sjer þar skjóminu skér, skír
við herjans megra, beggja her mí ólmur er,
undrum fer að gégna.

52. Fyr var hord svo hríd ei gjerd,
hvergi spórnin æði, þáðu bordin skjalda skerd,
skelfur jerd á þræði.

53. Bragnar ramir beittu gram, bránda
blam í skellum, þrótur gaman þrymja nam,
þíngt í hamartrellum.

54. Bada má þar velli á, vígregus háa
boda, bestar fráir haudri á, hnigin náin
troða.

55. Þjóð ótrauda randir raud, á rymmu
snaudum jördum, blámanns skaudin biltust
daud, blóðs í raudum fjördum.

56. Fót Sigmundar geirs um grund, með
grimdum sundurflitast; vargar unda svelgdu
fund, sfossem hundar bitast.

57. Verdur fjúll við fleina fjúll, fíelnis
dúka jerdin, hausar strejúka burt af búk, blóðs
í rjúka fjördinn.

58. Bida trellum vitstu spjöll, veita goll-
in nada, bodaföll um hristar höll, hóta oll-
um skada.

59. Rómu vada öldum ad, álfur spád
ad veida, skjómablad á skjöldum qväd,
skálka nadir sneida.

60. Srynur þjód og þekur flód, þreyng-
ir ad fljódi óma, stynur lód, en lekur blód,
lengi stéd sú róma.

61. Gríma fer ad mundum mér, ad morgni
ber eg qvædi, Ríman þver, en þundar hér,
þorvi féra flædi.

Sjötta Ríma.

Med draumórum eg dragnast nú á fætur,
hentast því eg held í dag, hægann mér ad velja
brag.

2. Sjandans ekki finna Ríman þarna, reyndi
á mér hálsinu harðt; henni á eg ad þacka
margt.

3. Væsladi hún útaf mig ad drepa, í þjóða
verk, sem þjód er bert; þetta er nú lítilsverdt.

4. Þjá því, sem ad hálsinu á mér þeldi, blefs-
adur língna bladkarnir, belgdust upp í qverk á mér.

5. Ekki skal eg optar mína daga, bragi slíka
berjast við, það borgar ekki ómakid.

6. Við erum allir vitsprettar mestu, sem
berum við ad laga ljód, landsins til ad fjæta
þjód.

7. Ísland mætti óska hjartanlega; að aldrei fæddust á sér meir, dæþjunga strákar þeir.

8. En — manstu ekki, Móðir! hvernig forðum, skörnglega Skáld þín góð, Skjöldungunnum færðu ljód.

9. Hafdir vóru hærstu þeir í metum, Róna sinna hægri hlid, höfðu jafnan sæti við.

10. En vörðing okkar vífin er til baka, fleypa lítid strumi því, Skildunganna Mönarchí.

11. Þjóða; mentin lítst mér þó að heiti: móð; ir allrar málsnildar, mægri þjóð til skémtunar.

12. En upplýsing er ekki mikils vörði, hlú ei fyllir handradann, og heldur ekki jetaft kann.

13. Sarat vil eg þér, saungva-gyðjan fjæra! Þúsundfaldar þackir tjá, þig eg jafnan kalla á.

14. Þú mér kénir, þrátt og opt að gleyma, þllu því, sem amar mér, og eptur þungar hugð; aner.

15. Mikid hef eg meir við þig að tala; en það má bida í þetta sinn, því hér endar For; máliann.

16. Þjóða hurdu lét eg aptur skella, orustan sem ákaf stóð, út um völinn streymdi blóð.

17. A hverigann þar hallast náði róma.

Nú skal segja fleiru frá, og Sértrams bróð-
ur minnast á.

18. Þriju ár hafði þessi burtu verið, og framad sig í fleina byl, en Fracklands ekki komid til.

19. Var svo enginn vassur maður í hófi, að honum neitt þar hefði við, brotta þegar reindu flid.

20. Sertiu skip og seggi marga fræga, hafði fengid hetjan trú, heim til Fracklands siglir nú.

21. Ejóli lætur sínum arfa færa, besta og vagna heidri með, heim í borg svo ferðast veld.

22. Ferðum af og framaverkum sínum, seggjum gjordi segja frá, Ejóli gladdur hlýddi á.

23. Öllum þótti ungur Plats hafa, allra bestu farid ferð, fengid góts og skipa-mergd.

24. Hvar er Sértram hlýri minn ástfjæri? Plats spyrja vísir vann, við þá rædu döfnar hann.

25. Harmandi þá hér um segja náði, allt um Sértrams ástand þar, einnig hvernig soðinn var.

26. Bólgu tók þá brjóst á ungum kappi, andlit hans varð eins og blód, upp úr sæti hetjan stóð.

27. Heror lætur hann um rífið gánga, hvert sem gétur borid brand, húi sig um Frackaland.

28. Mæli nokkur móti þessu bodi, lifandi med laungum fal, líma þann í fundur skal.

29. Sópad var nú saman allrahandi, fólki þar um Fracka grund, sem fengu vald-id hjor í mund.

30. Dteljandi ad sér dró hann grúa, gyllta brynju og skygndann skjold, statna aðdi bera eld.

31. Þá allur herinn er til flipa genginn, á Eldgríðar fýslist fund, fylkirs son, med glada lund.

32. Mætti hann henni midjum þá á skógi, hryssur tvær á báki bar, björn í fyrir hengdur var.

33. Þvinglega hún þrammar leidir sínar, med byrði þá um þundar-qvon; það var líka meir enn von.

34. Frétti hann: hvert Sertram væri á lífi? hún nam sanna sögu þá, og sagdist nú þar koma frá.

35. Líka quadt hún lagt þeim ráðin háfa; en enginn fraptur manna má, mella sonum vinna á.

36. Dvöðst hún þámgad koma bráðum aptur, fósturu sinni fútu með. Gleina-
týr þá mæla réð:

37. Haldu þessi heitord, góða kona! hún
qvad: þad eg efna á, og svo gétt hann
brúði frá.

38. Frá Asyriu er nú þad ad segja:
Kósidá við sveininn sinn, svoddann vekur
ordróminn:

39. Fara flaltu' og finna dverg í steini,
Litur heitir hann, sem þú, hmgad þennann
falla nú.

40. Sveinninn fór, en Sudri kom ad
bragdi; þá nam tala þorna-vör, þér er
búin sendisör.

41. A Frackland flaltu fara' og Placó
hitta, segdu honum Sertram frá, og fýstu
ad hmgad komi fá.

42. Ad vænleik hans og verti flaltu
hyggja, sidum líka og svorum hér, og segdu
þetta aptur mér.

43. Dólar Systra Maund greindu honum,
ad náðum jatast naudugar, nidingss sonum
Gólmgríðar.

44. Litur þadan leidir sínar vendi, grein-
ir ei hans ferdum frá, Frackland þar til
fémur á.

45. Það er sagt: að þenna tíma vendi, Plató - Þofrafsjöllum frá, finnur dverginn flógi á.

46. Litur þóttist þekja tappann unga, í gylltum fædli gramson reid, góðum hleyptri jór á skeid.

47. Gulbjart hár á herdum náði liggja, undir hvítri ennið-skör, augun bæði hord og snör.

48. Réttur sat, með rjédann kinnafarva, herda mikill, hreyfði snar, hermannlegur í fædli var.

49. Litur innir: undrar mig það stórum, að þú, líft sem þræll og þý, þessum ráfar flógi í.

50. Sérstu Plató sonur Fracklands tiggja, er mest fær lof um heilaun heim. Þinn nam svara ordum þeim:

51. Þogar þú, hinn vondi Merar-sonur! að ebla hvílikt orða raus, af þér skal eg snúa haus.

52. Litur segir: láttu það nú bíða! fardu heldur frægðar snar, að finna sonu Gólm-gríðar.

53. Þinn er bróðir þar í trölla höndum, sendur var eg seggjum frá, að segja yður nauðsyn þá.

54. Sefast náði Sjóla frægur midur, gull-
hring dvergnum gefa vana, góðann einn og
qvaddi hann.

55. Til flípa sinna flunda jörinn lætur,
fram á drefa einn sem á, óðlings midur stig-
ur þá.

56. Þúsund tvö, sem þroska mestir voru,
valdi hann af sinni sveit, á funda-jör um
flæðar reit.

57. Þitíngar þar voru tveir með honum,
Sóti hét og Sámur þeir, seidmenn voru
báðir tveir.

58. Járnin engin jotun's mæka bíta,
færir voru fleins í þrá; fángad hafði Plátó
þá.

59. Seggir bundu seglin upp við húna,
flemntist sundur vinda vöð, vendi undan landi
gnöð.

60. Petra skal: að Litur heim nam vífja,
Kósidá hann fríða fann, fréttir henni segja
vann.

61. Þeiddi hún dverginn brynju og hjálm
að smíða, sem frægum mundi hæfa hal, hér
með beittann unda-fal.

62. Hann nam þessu heita úngum svoana.
Nú skal Sudra flytja far, fleiri menn til
Sögunnar:

63. Gyldur Róngur Grykja stýrði fróni,
Grærekur víð hrotta fær, hann fór átti dætur
ur tvær.

64. Sætur hétu Sirena og Ma, nídja
Róngur einnig á, Ermenrekur heitir sá.

65. Róngsson þessi kappi var hinn besti,
á sumrum reyndi sverda þrá, sat um vetur
födur hjá.

66. Víð Blálands Eyar einufinni lagdi,
ránga dýrin fíflings son; sá á þar á góðu
von.

67. Vdrumegin eyar fjer hann liggja,
tígi af skipum talda þjá, eg tíuglegann
drekka hjá.

68. Ulfur hét, sem átti þeim að stýra,
Baldúlfur hét bróðir hans, blámanns höfdu
trylltana fars.

69. Víkingar þeir verstu máttu heita,
euginn beit á gaura geir, galdrasullir voru
þeir.

70. Hér var ekki hægt til undanbragða,
bardaga þeir bjóða strax, bitrann þrifu unda
lar.

71. Ermenrekur eggjar garpa sína, að
leggja fram um laxa fótr, líðsmunur þó
væri stór

72. Everd útdróu, samanslóu flota, blá-
manns lemur öldin óð, íta fremur hold og
blód.

73. Maunafallid fljótt svo hallast náði,
við aðsóku harða' á Ermentek, ekki spardi
hamn þó þrek.

74. Hann var stand í hærsta vanda kom-
id; eg mun fara fyrir haun, að finna var-
aun hjálpar-mann.

75. En haun má bíða hér og stríða' á
medan; fallar gríman qvæða vin, kémur
Ríman seirna hín.

Sjounda Ríma.

Enn skal renna Regins fley, rétt í settann
tíma, við þennann senning þrepir meg, þétt skal
fléttast Ríma.

2. Drag eg laga lýð um hrid, við ljód ef fljóð-
in una, sagtrann slag eg blídum býð, bjóði móðu
funa.

3. Odin góður! þúur bíð, um eggja hreggid
stríða, ljóða hljóðum líð með fríð, að leggja, ef
seggir hlýða.

4. Þína fína þjádur náð, þarf eg starfíð víður,
mín nú dvína báða ráð, þó bjarsur farvíst flíður.

5. Láttu' ei máttlan linna þinn, ljóða hljóð

ad þrýða, fátta við þáttinn sinn og minn, fljóðin
rjóð sem hlýða.

6. Lag mun boga lund um stund, lætst eg dæst;
um hægja, jaga um fagurt fundings sprund, fæst
til nærstu bæa.

7. Stundar lundin stríð um hríð, flagak lag
ad smíða, þundar fundinn blíðum býð, brag í dag
ad hlýða.

8. Þjádur náðar frómann dóm, fældu hreld;
an yfir, sjáðu ráð með sóma róm, feldu held;
ur strifi.

9. Mansfaungs dansinn minn og sinn, máðs
ann tjádur bagur, lantsins glansa línna' um
sinn, láðum stráður brágur.

10. Latur sat við ljóða hljóð, lánga' ad
fanga blundinn, Plató gat með gæða þjóð,
gánga' á ránga hundinn.

11. Gnoda upp vod á hnuðungs - búð,
hindur lindar skeiða, bodar gnoda gnuðu súð,
grindur strindar freiða.

12. Fennur enn þó freidi um leið, fanga
gáng ad vonum, nenna' ad renna um reidar
heid, ránga lánvgjionum.

13. Þar sem var með þrá ad flá, þjóðin
blóðug farva, bar ad marar máí þá, meða
af flóðum farfa.

14. Þá um lá nú preya fley, þundar mundar jafa, sjá ad Blálanda, svegja = Ey, funda hunda spaka.

15. Ermen = skér med skada nad, skjótt þar dróttir = rekur, herstíþ sér nú hrada ad, hljótt þvi óttast tekur.

16. Dreka ósefur serfa bær, síðast stríða lítur; ekur þrekinn er var gjör, med íðil þrýði nýtur.

17. Mann einn hann þar má og sjá, á marar fari standa, þann er spannar þá um brá, þera skarid landa.

18. Hárid klára breinast stein, á hal er skal þeim sendur, sára báru beinann tein, bali vala strendur.

19. Hann spyr mann: hverr hái þá, hrid mjög stríða éma? vann hid sanna fá ad tjá, síðhóttð vídir ljóma.

20. Þidur líð ad leggja' ad segg, í lensu dansi móður, vidur yðju eggja hregg, ansar fransa bjóður.

21. Sómi frómur, soer eg er, særðum værd ad finna, skjómi í rómu skéri hér, skjær þá ærðu slinna.

22. Plató bata býður lýð, blóðs hann tróð til valla, hvoatur gat í gridar stríð, góðar þjódir falið.

23. Beitum sveitum síðugt líð, sóta ljóta
sáðum, þreytum heitann þrjúja fríð, við þrjúta
í spjóta hryðum.

24. Þrátt ei mátt sjá þorna vörn, þjóð-
in rjóða skylði, máttar sláttur horna forn,
med hjóða gróður fólði.

25. Bist við hrífast brændings lönd,
blóðid flóði æða, rísta og qvístá rænd med
hönd, rjédir bjéðar flæða.

26. Knaír, já við flóta rót, laudar daud-
ann löða, blámennt knaír brjótafst mót, baud
þeim naud að stríða.

27. Brædur æða í branda grand, býr
þar býr ei fríður, læðist æða landaband, í
lýra-mýri niður.

28. Flóðiblód um baleifs sal, barmavarma
skadar, óðar þjóðir ala sval, arma farns
gunsladar.

29. A skeidum breidum skjóma hljóm,
skjæðir sæða og trega, frá bleyðum leida blóm
med róm, brædur hræðilega.

30. Evidrís víður sólin gól, sérhvern þver-
ann hrekur, síðugur niður Sjóla fól, sjer og
Ermenrekur.

31. Gleima óseindir freyrrar tveir, fylgdu
míldings arfa, greinast reyna geira þeir, gylð-
ir hildi' að starfa.

32. Sóni ljótur sveitir fleit, og Sámur
 skrámu nidur, bóta fljótir beita hneit, blámen
 ráma vídur.

33. Á brædra ædra báru már, blíður síð-
 an náði, æða flæða ár víð sár, íðil stríðul
 háði.

34. Kjáðir tjáðir freyrrar tveir, fánga
 strángir gana, náðu í gráði geira þeir, á gáng-
 dýr ránga' að flana.

35. Öttast drótt þann undvargi fund, er
 sá herinn vekur, fljótt á þóptu fundinn hund,
 fer og Ermentekur.

36. Hríð að lýði herða sverð, hrynda
 yndi' í bana, sníðast víða verður gérð, á
 vindalindar grana.

37. Þráir flá svo þreyði' í neyð, þjóðin
 sóða stríða, bláar sá nú bleyður deyð, blóðid
 flóði víða.

38. Plátó gat nú gríðar lýð, gróndad
 brands í flíði, flátir hvata, hríð var stríð,
 handar sanda víðir.

39. Brýtur rít sá byrgði lýrd, ber svo
 herinn glauma, brýtur ita lýrd ólýrd, hvert
 um hverann annann.

40. Ekjalda hjáldur háir sá, hann ljós
 spannar grana, baldak's galdur gáir sjá,
 glannar fanna bana.

41. Skundar hundur hrekkja að rekk, á hjálminum skálminn dundi, undan þundur ekki gekk, álma máluna fundi.

42. Heggur skogg, en hneit ei beit, hrímþuss stími við sverda, glöggur frögggt við geit um reit, glímu stími nani herda.

43. Þengi fengust flóðin móðs, faungin straungu víður, flengir drengur flóðum blóðs, flaugul laungum víður.

44. Þaut með þraut fyrir leggbítis ígg, ljótur sóta kyndur, braut í fauta byggin hrygg, brjótur spjóta sundur.

45. Þremu spennir bráðt nú látt, við borti þordi vada, menn þói kenna máttu þrátt, morðid forða-blada.

46. Gallid skalla gráir fá, sem greina á hreina nani, falla allir frá sem má, fleina reynir funni.

47. A þrjóða óða skárust sár, skékur þrekinn brandinn, um flód af blóði bárust ár, í breka freka sandinn.

48. Rýfast hlífar, hrundi á grund, hróðug þjóð, sem dendi, rýfast knifar unda um stund, óðum blóðid freydir.

49. Skérðast gérð á þrjóða þjóð, er skunda á fundinn spánga, sverðin herða hljóðin úrð, hundar stuudu ránga.

50. Annir kanna, vði náð, af var staf-
inn fridur, hann því ann að hafi ráð, í haf-
id kafar nidur.

51. Eljótir hljóta skámar nám, sjálfa
bjálfar fremur, móti Söta og Sári blánn,
sjálfur Ásúr kímur.

52. Halur skal nú heyra meir, þar herð-
ast sverð í blóði, að hvali galinn geira freyr,
gérði verða í flóði.

53. Halir tvalir há ei þá, hroðir stríðs
elínir, hvalir svalann sjáinn á, síðan stríða
hinir.

54. Gædu að bráðum greiða skeid, grand
féc fjandi deður, af báðum þáði bleyðan
deyð, í blandid andhvöls sökur.

55. Med sómann fréma' á seidar leid, síð-
an stríði létta, ljéminn óma skeid í skeid, sem
skrýðir þrýðin netta.

56. Síðan bíði hroðrar hljóð, hlýði lýð-
ir þýðir, blíðan skrýði fróðu fljóð, með fríða
þrýði um síðir.

Attunda Kíma.

Avínar mátt ef ljóðin lengjum, leti bráðt
eg vara sinn, sýng eg þrátt á stírdum strengjum,
stejsa þáttinn veikum minn.

2. Vita veldur ljáan banga, lífrid gélður verk:

laupit, þar er heldur ekkert anga, að mér hressið um veiti líð.

3. Ódin bad eg innilega, þá áðan quað eg Miansannings grein, um óska mjóðat öldu trega, en eins var það óg berja í stein.

4. Þó eg hreini' um það í vetur, þegi dvín hans lyndid harðt, æ! mér synist ekki betur, enn Ódin vínid gæfi spætt.

5. Svei þér, Ódin! að þér nídur, eg með hljóðum barnar krap, nídíngs sóðinn! mér, þvi midur, mátti' ei bjóða Þínu:staup.

6. Það með gleði, vil eg vona, væri fléd mín beidni flár, hefði' eg bedid Þoga svona, með bljúgu gæði' um lítid tár.

7. En—Þú, Þridji! vafinn vömmum, vilt ei stjórja ljóðin mín, í þig ridja skal eg flömmum, Skrattinn bidji þig um vín.

8. Þú mátt stýggur frýsa' og freyða, og fíla tiggja svýu þá, ei skal þiggja' af þínum greiða, þó mér liggj nokkud á.

9. Þinir betar barnir qveifja, sem bjarga sér við vínid þitt, en fyrir mér þeir mega fleifja, mynn á þér og lífa hitt.

10. Þú ert væmdur þrátt að flögðum, þú ert flæmdur lastahaus, þú ert sæmdar þrotinn nægðum, þú ert bæmdur æculaus.

11. Þó lítinn hróður lastagjarna, líttan móða

fái sí, það mun sóðast samt að tarna, Sagan
hljóðar þannig nú:

12. Hróðrar glósan hætti móða, hnyðingss
flesa jörum á, sigri hrófa hetjur góðar, hrana
ljósin flíðra blá.

13. Síðan binda segl við húsna, svolðar=
lindin geispa fór, runnu hindur reidar=túna,
rundi vinda þussinn stór.

14. Bodar freyða bylja=örum, bylgjan
reid að stöfnum há, guodir fleida í strífum
stórum, steinbítis heidar götum á.

15. Strengir þjóta' á brimla búðum, bogna
hljóta siglu vár, stáblar brutu sig á súðum,
funda stjótast flýgur már.

16. Skar í sundur breida boda, blackur
funda' veginn tréd, brjóstum undan freyðir
froða, fallin hrundu ránar jód.

17. Fram að grundu Grickja hafa, geira
þundar tamir brand, í Stólpasundum streng=
jum fasta, stíga mundu þar á land.

18. Ermentekur fœður frægann, fann og
þekinn Plató með, fréttu rekur róminn næg=
ann, þá randir léfu' um þorsta-bed.

19. Til hallar rjóður reisti branda, rekkum
bjóða gjörði svo, dryckju góða vann að vanda,
vestflan stóð í daga tvo.

20. Þann svo líða í góðu gylði, gjörd með þryði veitflan sú; Plató bíða við el vildi, vífir frídann qvedur mí.

21. Hjá Plató undi Emenrekur, álma þundi fylgja réð, hers þúsundir tólf hann tekur, týrs af sprundi líka með.

22. Kónginn síðan qvøddu snjallir, að knorum ríður sveitin herð, báru stríða ormar allir, útá víða þaungla-jörd.

23. Ad svardar-böndum stíllt nam strjúka, stafna öndin sérhver þar, bylhir þöndu breiða dúka, byrgdu lönd í djúpum mar.

24. Margur stýja varð á móti, við Phrygiu og æsti dröfn, elda dýa aslar sljóttir, að Aesyrín færðust höfn.

25. Hundu ránga bundu búna, við bryggju tanga þetta qvöld, á drottins hanga fóru frúna, fyrðar spánga: og reistu fjöld.

26. Litur þá í þánka svinnur, þordi gá í stáðinn iun, Késíða hann rjóða finnur, rétti sá fram herflæðin.

27. Nú min heit eg hef þér unnið, hann svo veitir málin svinn, líka geitis hjóminn þunni, Laufi heitir brandurinn.

28. Nú er hinn við hafnar þínar, herflæðin sem bera skal, meidir sönnunum sóla rímar, sémir stinnann bera fal.

29. Plátó mót eg vind nam vefja, víssi' eg snóttin fjöri það, lét eg fljóttann herinn brekja, og hafna njóta í þessum stad.

30. Kósidá nam rædu brýna, ef rjóðann má eg Plátó fá, laun ósmá fyrir listir þínar, lausa þá stalt njóttur sjá.

31. Talid fenn þau síðan slíta, seggir kénna þessa ei, borgarmenn að morgni líta, mœg aðrenna hófum flý.

32. Þá vífir kénndur vita náði, vopna bendir hver þeim réð, Jarl einn sendi' að sela-láði, jómakénndum flokki með.

33. Hánn skal bjóða hilmis orfa, heim með þjóð til veitslunnar, ræfis jóð með rjóðann farva, reid um flóð, þá bodinn var.

34. Með þúsund manna bjóst til borgar, blíður hrannar ljósa-thr, enginn fann þar efni forgar, til óðlínge ranna þjóðin snýr.

35. Í turmun stjærnu milding mætur, magnast æra' og gleði laung, með hljóðfærunn ljósum lætur, lánngann næra strengja fæug.

36. Þar nær linna lundur hlýðar, ljúf-

ann finna Keyfarann, qvedjur innast báðum blíðar, bodin inn var hreyfðimann.

37. Sjóli teitur sér hid nærsta, setti beittir spjóta þá, líka sveitin gulli glærsta, í gilfa reit nam sæti fá.

38. Dryðju fagra dögling vísa, dörva braga lætar þá, fullir slaga stíft og spúa, stóð um daga veitslan þrjá.

39. Blíðann gætir bráins fitja, beiddur dætur Keyfarans, sinn í mæta salinn vitja, með sóma, kjæti, leik og dans.

40. Plató ódt og Emenekkur, arka' um nóttu þángad réð, sex af dróttum tugi tekur, þýrinn gróttu sáða með:

41. Krúfar þylli frúin bíður, fyrðum stílli hugar-þrá, systra' á milli Sjóla nidur, sat með snilli veitslu þá.

42. Þfundsyki vill mín vitja, að vekja' um þíkur lífðagjörð, hrundum slíkum hjá að sitja, er himnaríki á vorri jörð.

43. Ad hafa bolli' á bordi framan, með blek í kollu stúlkum hjá, það veit skollinn, það er gaman! það eg hollast lánið fá.

(8*)

44. Hjá fögnum ála brifum blóma, blíðu
mál að heffa svinn, og drekka af skálum
raudann rjóma, rífa sálar værd eg finn.

45. Það eg þor: minn hrana hegri, held
eg þeri líkann síð, veit eg eru ekki fegri,
Englarnir enn Övenusólfid.

46. Þarna sat hjá lauka lindi, lengi
Plató, drucku gládt, farna gat hann átt með
yndi, eistú hvatur loginn spratt.

47. Með sér beidir gylðann gánga, geym-
ir fleida meyan svinn, að skála leidir skífir
spánga, þjær framgreidir herklæðin.

48. Beiddi ríkann bendir skjóma, að bera
líf og þiggja af sér, selði líka sverðid ljóma,
sigthús líka úngum ver.

49. Sendir fleita mál nam mindar: menja
teit þig beidi eg lín: engin heit við aðra
blíða, því aptur leita mun til þín.

50. Þeyfir mædu laungum drifum, ljúft
eg klæða beidi gná: að við brædur, ef við
kísum, yskar næðum blíðu fá.

51. Kjærleiksböndin frá eg flétti, um

frjálsa end í hyggju þý, mjúka hönd fram
mæta rétti, menja strend og lesar þvi.

52. Ad þessu búnu brjótur spánga, báð-
um frúnum. qvedju tjá, fram ad húnna-hest-
um gángá, hessa núna segl vid rá.

53. Dandi' í vöðum strengir stynja, stund-
um froðu fnerinn vöd, núndi ad vöðum
hángar hrynja, hryndu' á gnöð um ránar
jóð.

54. Saka' ad strjúka fílar flöda, flædar
hela gínurnar, blaka dúkar þla óðar, allar
hjéla línurnar.

55. Reidinn þýtur rúnar þasla, reidinn
flýtir leidunum, fleidin brýtur brúnir þasla,
á breidum hvitings heidunum.

56. Eynda' an vanda vann á flödi,
vinda þandist mundin blá, hrynda ad landi
hrannar jóðin, hindum banda' á Indía.

57. Finnur Saka hópur manna, af hrotta
þjaki spyrja þeim; innir spakur allt þið
þanna, illa takist stríðid þeim.

58. Rjótur skjóma náðu dvolum, nú med

sóma grímu þá, en nær ljómar sól í sólum,
sveitin fróma upp ræð stá.

59. Brag ófríðann bráðt eg tæri, bíin
síðan klæða reim, því gyldur qvædi gæðid
særir, að ganga í stríðid út með þeim.

Ríunda Ríma.

Reyna hljóða máttinn má, mein ef góð-
ir hlýða, þó skími blóð í skjóma þrá, skal eg
hljóðin smíða.

2. Eg skal hræðast ekki þar, að efna qvæði
hlíðar, þó heitar 'aði hetjurnar, af harmi og
bræði fyllðar.

3. Drynur org og hljóðin há, bristist
torg á þræði, Þræstur morgni þessum á,
þeysti af borg með æði.

4. Í gridarméði gnaga skjöld, og grenja
hljóðum meður, í stríðid vóð hans stráka-
öld, storkid blóðid vedur.

5. Tonnum laudar gnýstu grá, með grimd
um handur strjúka, heiptar skaud með hnef-
um slá, og hoggva danda búka.

6. Ut af tjeldum þáungað þá, þeysti eld-
in fríða, gylta skjoldu gljáir á, og glerst-
ann fjöldanu lýða.

7. Plató kríng með listum lóf, að lensu-
þingum spretti, í arm fylkingar Eminentef,
aunann slíngur setti.

8. Maríanus heldur hina, og Sati van-
ut lífi, Plató manar menn um sinn, margra
að bana lífi.

9. A samri stundu skældi á skeid, skar-
ur þundur spjóta, Plató undan öllum reid,
eina á fundinn þrjóta.

10. Tók að rísta af mik'um mátt, manna
tvísta búfa, eins og qvísti hrísid hrátt, heila-
fistur fjúka.

11. Þjómi saung, þá listamann, lesti
spauung með banni, ruddi gaung um herinn
hann, hlífði engum manni.

12. Rognið mýtur vísti tjeld, réði lítid
eira, falla hlýtur íslu eld, undir spýta
dreyra.

13. Atta menn í hæggi hann, hjó, svo

kenni bana, blóð í rennum belja vann, blis
hamm spennir grana.

14. Rymman er nú ærid stór, eggjar
stóra þegna: allur herinn ærast fór, undrum
fer að gégna.

15. Harðt var strid um hreindýrs lá,
holdar qvída þágu, Sólmagrídi þángad þá,
þegnar stríða sáu.

16. Þófum snaudum bilti hún við, blóðs
á randu móðum, uppá haudur fyrirtir frid,
fantar daudir stóðu.

17. Margir bana fengu fljótt, fældust
hana þjódir, kófid grana dtauga drótt, í
djefuls flannar móði.

18. Kílfur skaka af skémundar mátt, með
skollum qvaka blindum, undirtaka hannar
hátt, heyrðist. brað í tindum.

19. Sólmagríður heillalaus, herdti strid-
id rama, eitri spýði og eldi gauð, yfir lýði
frama.

20. Sjá menn Gamni einn stríða fljótt,
skógar fram af leidum, reyndi hramma
flugid fljótt, að fótbits þrammar meidum.

21. Eitrid flóði úr ydra frá, ills til þjóðir vona, hósta móðu hryglu þá, hafði hún, góða Fena!

22. Þjó ad kaudum bana fjótt, blóðs við raudar yður, lífa daudir draugar skjótt, dattu á haundur nidur.

23. Sólmagridur gamnum mót, gjerdi strid ad vekja, í dreka hýði dragnar ljót, djöfuls nídíd freka.

24. Með ákafa ædi flótt, ótta gaf það þýum, fram af hafi drefi drótt, dymnum vafinn stýum.

25. A drefann stóra ráðast réð, reyndi flóra stroður, reyfst nú óra ædi með, eðli tór sá floður.

26. Eoptid dýnur, óhljóð örg, út úr gíum flana, í fjöllum drynur, belja björg, bedjan stýnur grana.

27. Blóðs á vellum hraustur her, heyrði skollin stóru, féllust öllum hendur hér, hörfa á trollin fóru.

28. Nú á dymmu náði slá, við nauda

þrymnu trega, Gyðjur rymmu ráðast á, og
rífast grimmilega.

29. Þeirra óra hrið var hærð, hlutu
flóra skjæða, drefiun stóri datt á jörð, dundi
sjörinn æða.

30. Þá með þrýði þegnar sjá, er þreyttu
stríðid freka, þar Sólmgridur látin lá, laus
við hýðid dreka.

31. Líka fundust fósturur tvær, falla' á
sprundid grana, flöktu fundur, særðar nær,
af sögdum fund til bana.

32. Alma þórar allir þar, aptur fóru'
ad stríða, undrum stórum auðinn var, æða
sjörum víða.

33. Plató ridur brands úr byl, bendir
skíða mætur, Sólmagrigdar hellið til, hestinn
stríða lætur.

34. Í hamra = ranni hrínga = tór, heyrði
manna læti; einn svo vann ad inna' órtr:
ofð er bann ad fjæti.

35. Þrædist eg mín fóstura frí, fári þegar
mæti, Sertram vega vil eg því, svo vörðar
rega sæti.

36. Platós inn þá æða vann, með unda linna beinum, tólf þar sinnur hrotta hann, sem héldu á stínum fleinum.

37. Illir sitja elds við gléd, en orma þvita vidur, tók að brytja trélla þjóð; trúir eg þryti fridur.

38. Hausinn spánga hlinur rauf, af haura dránga einum, endilángann annann klauf, aula stánga fleinum.

39. Tú ærast tröll ósmá, tindar hrærast bláir, frægann særa segginn þá, synir hæru-gráir.

40. En allir seldir bóls í bann, bana hrelldir kénna, gaura felda vassur vann, í vörnum eldi brenna.

41. Merg nam blæda opin und, á eydir skjædum flóta, lá á svæði litla stund, og lætar mæði þrjóta.

42. Nærsta styrdur stóð upp þá, stála, hyrdir tédur, mædum byrgdanni bófa fá, blunda fyrrdum meður.

43. Wafnar fjanda vinur fá, veda grand

sér féandi, skygnur þandi og slípa frá, fúl-
ann anda sendi.

44. Bæri' eg stundum æstu á, — illsku
hundur segir — á mínum fundi þrellinn þá,
þrifast mundi egi.

45. En tungu eg njóta minnar má, móti
brjóti eggja, þú skalt hljóta það eg á, þig
med blót vil leggja.

46. Gaurinn taptur holdi þíaf, þrefinn
raptur skíða, med geyfi krapti geirinn raf,
gógnum fjaptinn víða.

47. Raf upp org úr ránum qvid, rennur
förgur æða, hamra forgid hristist víð, og
hellis borgin stjæða.

48. Gaurinn drundi fyrretur fríd, fálma
mundu tengur, fast med undur færðist víð,
fletid sundur gengur.

49. Citri spúdi úr hálsi haun, harðt sem
gnúdi falur, í aungvit liður líða vann, lista
þrúður halur.

50. Eptir fall og aungvitid, ím í fjalli
traudur, foppinn snjalli vaknar vð, var þá
farlinn bardur.

51. Greystimann í hildar roð, hurðir vann að brjóta, bundinn fann í fótastöð, Sertram granni spjóta.

52. Skappinn framur fremd sem bar, freð er bagar þína, rír og magur vordinn var, um vonda daga sína.

53. Mesti fundur fagnadar, með frændum mundi verða, leysti bundinn bróður þar, blíður lundur sverða.

54. Horn eitt féð þeim frægðir bar, frægðar reður nýtur, hinn nam drekka hvergi spar, hardur ekki þrýtur.

55. Afkast fíamur þróttinn þá, þetta svinnu ann stýður; æfi síni síðan frá, sagði linna víður.

56. Þá hellirs tród úr háum sal, hans og bróður svinnur, blakinn góða Bússíphal, bauga rjóður finnur.

57. Plató smíðar hjalid hátt, hjers við blíða þórinu: þú Eldgríði þacca mátt, þennann fríða jórinu.

58. Eig heklæða brjótar brands, birnie

þræða tauma, bráðt til æða bardaganð, þar
benja flæða straumar.

59. Flest var lífið fállid, á feigðar midri
gista, horfnir feidi þegnar þá, þræla nið-
urrísta.

60. Fram nú berast bræðurnir, bóta sér
til vona. Ríman fer að hætta hér, hún
má vera svona!

Tíunda Ríma.

Mér er orðið lífið leidd, ljóð að sitja
vidur, þeirri tíð er illa eyðt; ójá, því er midur!

2. Hvíldir vil eg seginn fá, og fræðid láta
bíða, því skal núna esnið á, endahnútiinn ríða.

3. Þó heimskulegum háttum að, hendid gam-
antædur, ætla' mig gylði ekki það, einu — góðir
bræður! —

4. En kostur einn, ef að er gætt, óðnum
fylgir tjæða, flestir mánu söfna sætt, sem harn
fara' að qveda.

5. Líka um vetrar vöfurnar, væri qvedin
glósa, stöðvast kann við stöfurnar, stúlkan mín,
hún Rósa.

6. Eofni hún vid saunginu þá, svo sem mengid fleira, gét eg máské henni hjá, hallað mér á eyra.

7. Þó finni mínu sjást að, fleina : rýr og kona, engann varðar ogn um það, eg ríá rauða svona.

8. Leidindi þá hressdu hæg, og húsin tók aðfenna, rítrann- lét eg Rímna brag, renna úr styrðum penna.

9. Þó mér yrði orðasátt, opt um ljóða : setur, lafa mega þenna þátt, þeir, sem gjöra betúr.

10. Þó má líta öldin á, ef að ljóðum finna, mín á eðli mæðar frá, mikils til að vinna.

11. Þó skáld mig kalli státnar þá, er skjali mínu hlýða, þeir skulu engar þackir fá, það má gjarnan bíða.

12. Nær grasar fæ eg hola hitt, heims að þrotnum ama, þó nafn ei lengi lífi mitt, eg læt mér standa á sama.

13. Því nær mig geymir grasar : bed, og góða værd eg fanna, eg held eg muni haddast með, að hrófi og lasti manna.

14. Til hvers er að yrkja þá? eg vil sjálfur

gagna: til að reka sýla frá, og freistni hugar magna.

15. Seg mun gjöra endíng á, að yrkja Mán-
saungs: rædur, hérna er Sagan, hana þá! hlýð:
íð góðir brædur!

16. Þar var Kíman áður ell, álmar
súngu' á gærdum, fristnir bragnar fengu fell,
syrir þræla sverdum.

17. Balurinn þakti víða lód, í vöda-
dýngjum háum, í tjernum blóðid storknab
stóð, stýslud daudum náum.

18. Hofud manna lágu lágt, um land,
í stórum flokkum, en búnfær náðu í himin
hátt, af hesta: og manna: skrokkum.

19. Þodinn hjúpar vörða þjóð, valé um
djúpa ranna, náði drjúpa dauda blóð, úr
digrum strjúpum manna.

20. Fálma' og sparfa falknir bráðt, og
fótalaust rísa, skornir barkar drynja dátt,
og danda: blóði frýsa.

21. Daudir spríkla í dreyra tjörn, í

dynimum fjörð umbrotum, féð þar mikla
fylli öru, flerstir voru að Protum.

22. Helð í höndum. reyraðt réð, vísa-
þjóð til bana, fæti' og höndum fálma með,
fantar höfudvana.

23. Tröllin grenja' og ólmast enn, öldin
hulgur frída, ormar benja marga menn,
mundu gegnum frída.

24. Róngð son Plató dörð við dans,
drjúgum fylltist móði, þá litid gat, að lidid
hanð, látid flaut í blóði.

25. Vid Sertram segir soianur nú, send-
ir handar-steina: vidur Eyvind cettir þú,
íllann stríð að reyna.

26. Jeg mun taka þrælinu Þröst, þó
með blaki ólinu, í djúpa ala dreyra roð,
djöfuls hrafmenninu.

27. Ermentekur! einð þú átt, að þér
Rastor taka, ef ber þú þræk og mífur mátt,
mellu son að blaka.

28. Ego ef kós í sæng hjá þér, systir
mína hjarta; ádur vísa máttu mér, að manns
þú berir hjarta.

29. Ef ekki dauða' í eggja síð, aulum
funnid veita, skulad blaudar byrkjur þíð,
bádir ætíð heita.

30. Þá Sertram heyrir svoddan sver,
sá ei eirir meira, hestinn feyrir orku er, yfir
leirinu dreyra.

31. Eyvind fundid frægur mann, féck
um torgid víða, Merar fundur! — kallar
hann — komdu nú ad stríða!

32. Þrællinn móti gleidur géck, geymir
frægum ríta, hogg af spjóti hausiinn féck, en
hvergi náði bíta.

33. Róngssón skundar álins ad igg, svo
aullinn falla hlýtur, Sertram fundur fólans
hrygg, í fjórum stöðum brýtur.

34. Plató þá ad Presti rann, því nam
hoggi flýta, en hann sá ad eggjar þann,
ekki máttu bíta.

35. Gleyppur undir álma njörd, ódlings
fundur nýtur, felldi hundinn harðt á jörd,
hrygginn sundurbrýtur.

36. Ermenteki ama bjó, argur fálu fund-

ur, Rastor, því að hestium hjó, hans um bóga sundur.

37. Bægdar bidur hinn ei hót, hlynir freyru-táta, eifivíðar reyf upp rót, og rak í haus á dára.

38. Skallium klosnar, hogginn hord, hausinn sundurmola; þrællinn dofna, datt á jörd, daudann náði þola.

39. Þannig brædur þjáði fár, því varð margur feginn; svoi þeim bæði síð og ár! Svona fóru grejin.

40. Eptir mæðu mikid strid, máttu værd-ir fjósa, áttu brædur samt um síð, sigri þá að hrósa.

41. Jotnar galdir frid nú fá, er fordast máttu hildi, upp var haldid haudri á, hreinsum fridar = fildi.

42. Góldar skipta herfángi, handar = mjall-ir fanga, tjöldum sviptu, svo að hlje, segg-ir allir ganga.

43. Síðan landi fleyin frá, fögur nenna' að strjúka, vinda andi undir rá, út nam þenja þúfa.

44. Undan stýja stórum þá, skarpir vindar
þjóta, Asýriu höfnum hjá, heldar seglin
brjóta.

45. Af strengja-vagni folkid fleyrst, fljótt
til hallar tredur; systur fagna bræðrum best,
blíðu hótum meður.

46. Eifjar þeckir Sjóla hjá, síðan veitflu
laga, brúðkaup drekka þegnar þá, þrenna tigi
daga.

47. Plató ríka Rósíða, í reekju fadma
vonar, Sertram líka Slóríða, festi sér til
qvouar.

48. En nær dryckjan ekki meir, itum
veitti gaman, fram að Grickja fróni þeir,
fóru allir saman.

49. Græreks dætra beiddu bráðt, bræður
meður hilli, Saki mætur Asu dtt, únga gat
með snilli.

50. Sörenu það Sagan tjer, sæmda tamur
verki, mátti fá til mála sér, Maxianus sterki.

51. A öldu-blacka eptir það, ítar gengu

snjallir, landi Fracka fóru að, Fóstbræðurnir allir.

52. Aslang dóttir Arti grans, Ermenref til moka, fagad gnóttum funa. damms, frid svo náði taka.

53. Heim til Gricklands hann fór þá, hætti sóknun viga, Rómgdóm tók, þá feigur frá, fadir hans nam hniga.

54. Sertrami stórði Fracka grund, fœdurþ eptir daga, lifði marga lucku-stund, laungum fyrretur baga.

55. Plató dra-erni flaut, til Asfyrju að bragði, Keyfara tign með Krónu hlaut, en karlinn af sér lagði.

56. Í góðri elli allir þeir, endudu sína daga; eðli veit eg um það meir, líti' er þessi Saga.

57. Eg er hreint með öllu frá, esnið þegar dvínar; farid þid að slacka þá, Sertrams Rím-ur mínar!

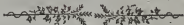
58. Þeir flutu engar þackir frá, sem þáttin

níða ljóða, hinir, sem að hlýddu á, haldi mér til góða.

59. Um ártal nær eg orkti þær, ekki held eg qvedi; gylðir ekki einn nær, eða hvar það stéði?

60. Eá, sem orkti saunginn máls, sjá ef kunnir íð mannið: Lángur er með lotinn háls, lýst þomum þanninn.

61. Taki við og þiggi þeir, sem þulur elsta qvæða; jeg hef ekki með það meir, mín er þrotin ræða.

E p t i r m á l i.

Þeðir tvennir Rímna-*Gloekar* koma þá fyr-
ir þeirra *Hénir*, sem gignast að kaupa þá sér til
flémtunar, *Óasbagadir* í meðferðinni, eptir hand-
riti sem *Stáldid* hefir mér í hendur selt; en hvert
þeir eru réttir eptir því sem hann hefir orft þá
í fyrstunni, er mér óljóst, því fyrir fáum árum
koma mér fyrir *Hénir* hans egið handar rit, af
þeim síðari, nefsilega: *Gertrami* og *Plató*,
hvar eg sá, að nú vantar í nýndu Rímna,
fyrir víst þrjú (ef ekki fleiri) eyrindi, sem orsak-
ast hefir af hans egin umbreytingu eða óadgjærslu,
í stadin fyrir, að öll þau rit, sem eru til Prent-
unar valin, eiga að vera þín fullkomnuð.

Þeðir brenntveggju *Gloekar* kosta éimtumda-
ir 32 þ. reidu *Silfurs* á Prentappír.

Utgéfarinn.

Compt.

